XI. évfolyam, 25. szám.
1955. június 23.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

HELSINKI ELŐTT

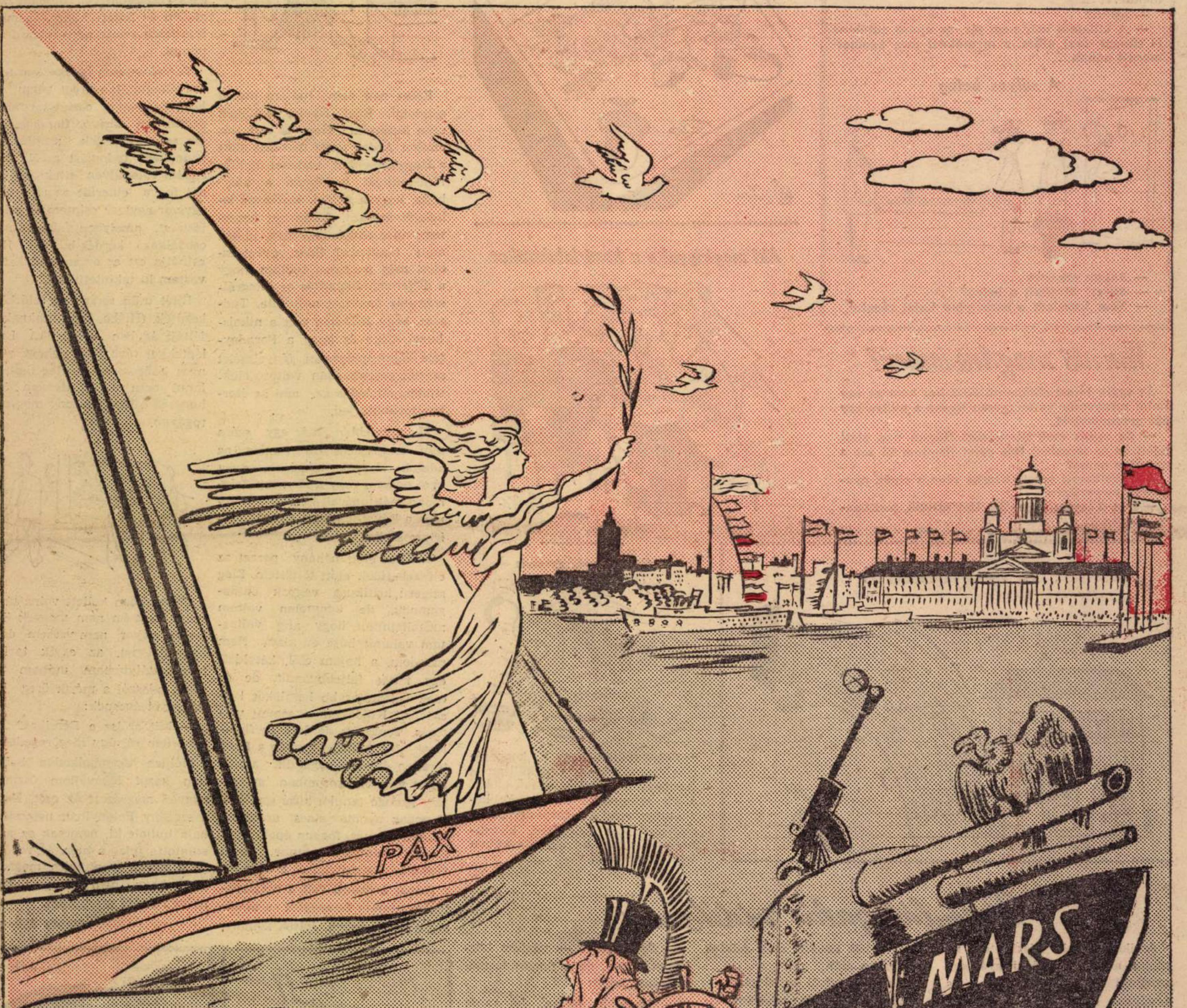

A MENTŐKNÉL hallottuk

Közlekedési nehézségek

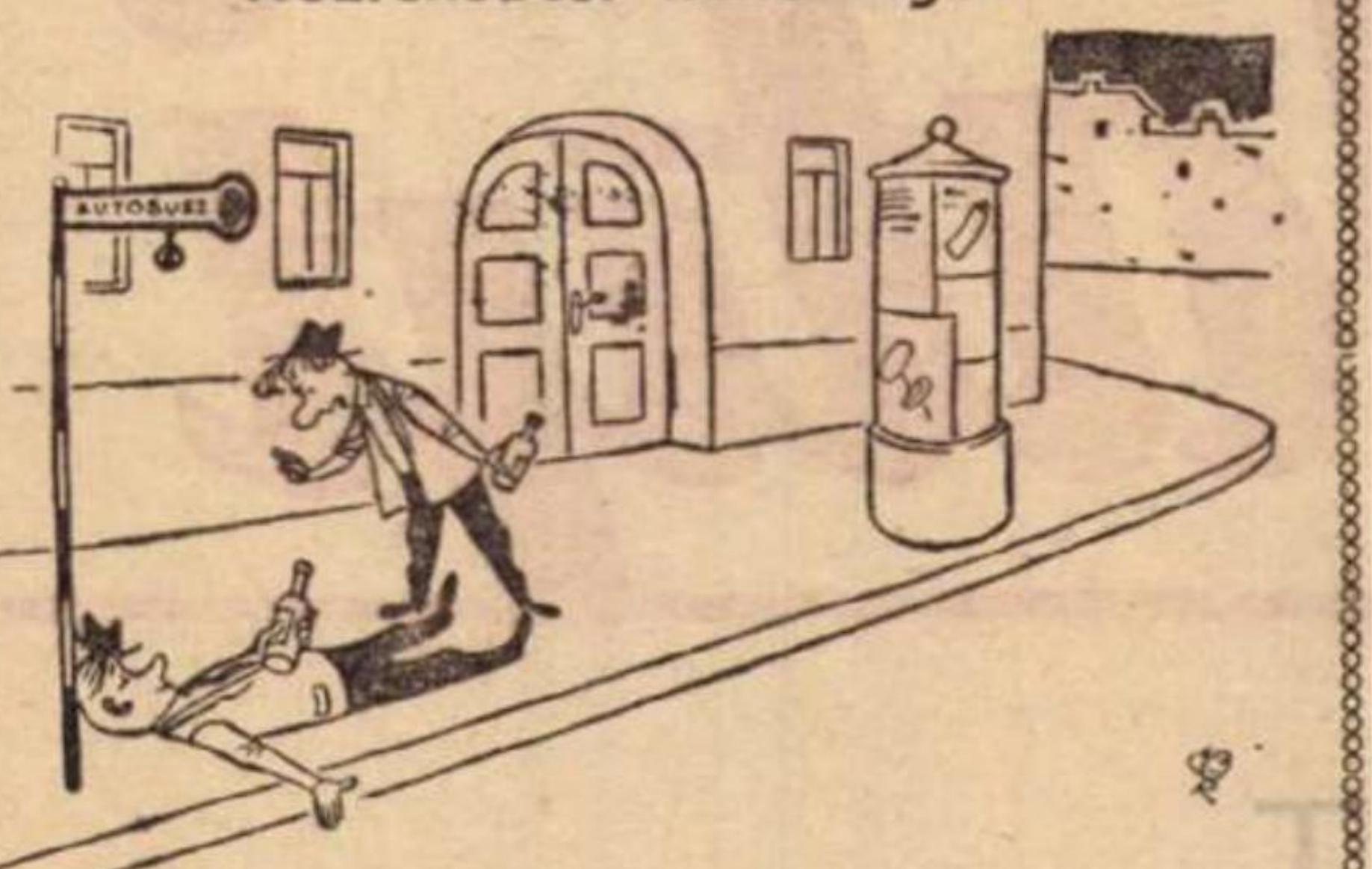

— Kénytelenek leszünk négykézláb hazamenni...

— Miért?

— A villamos már nem jár, az utolsó autóbusz is elment, taxi nincs, a mentőknél meg gyomormosást adnak...

A súlyos beteg

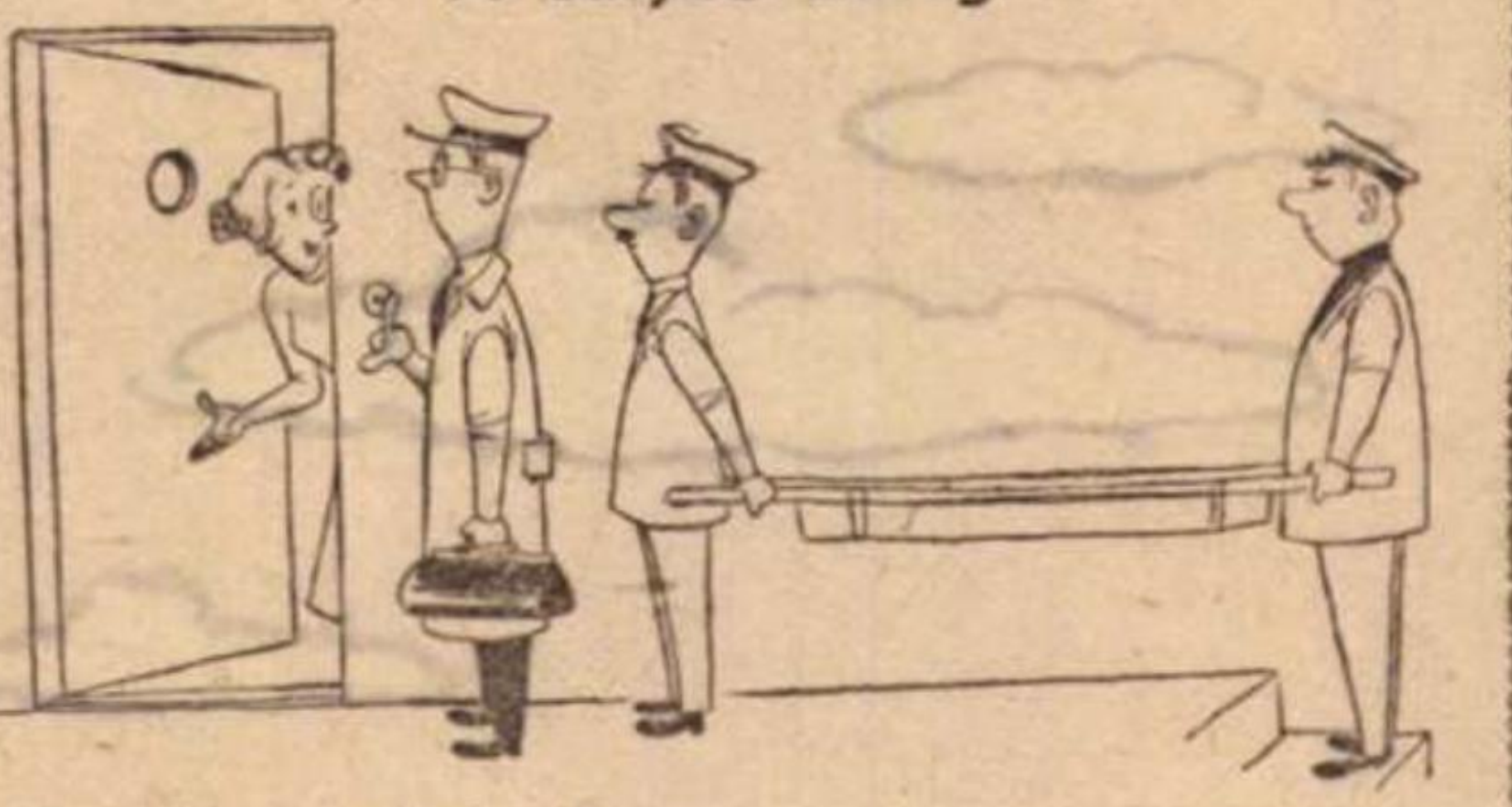

— Sajnos elkéstek...

— Miért? Meghalt a beteg?

— Nem, leszaladt a borbélyhoz hajat vágatni...

Van aki magára ismer?

Az egyik falusi cipőjavító KSZ-hez bemegy egy fiatal menyecske és mérgesen lecsap a pultra egy pár gyermekcipőt.

— Ez mégis csak disznóság! Három nap alatt lejött az új talpalás! Hát ezért fizettem ki azt a rengeteg pénzt?

A szövetkezeti vezető kezébe véve a cipőt, nyugodtan megszólalt:

— Hm. Tényleg szétment. Ugy látszik, járt benne a gyerek!

A nagyothalló

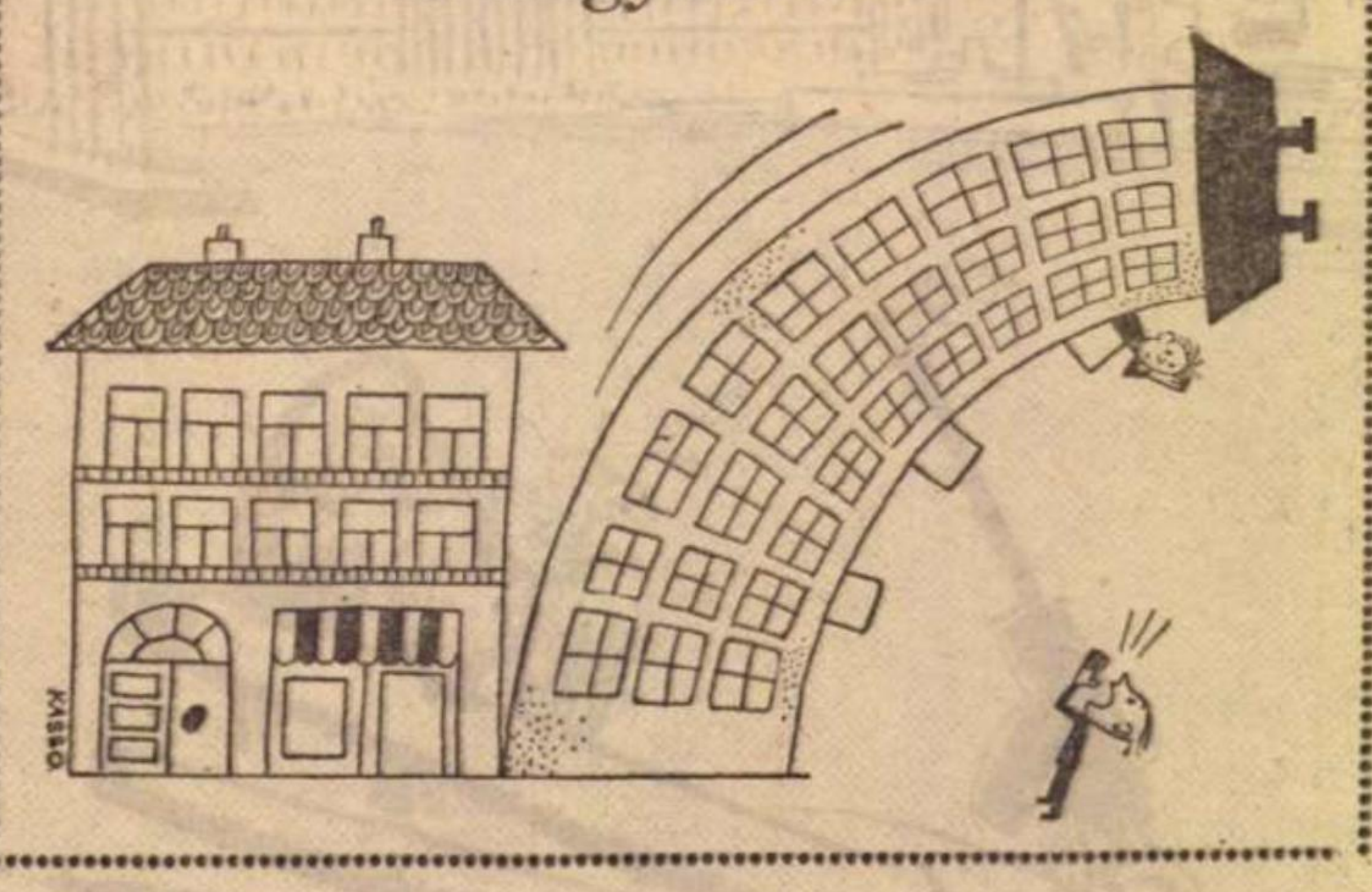

Az idei nyár jó ötlete

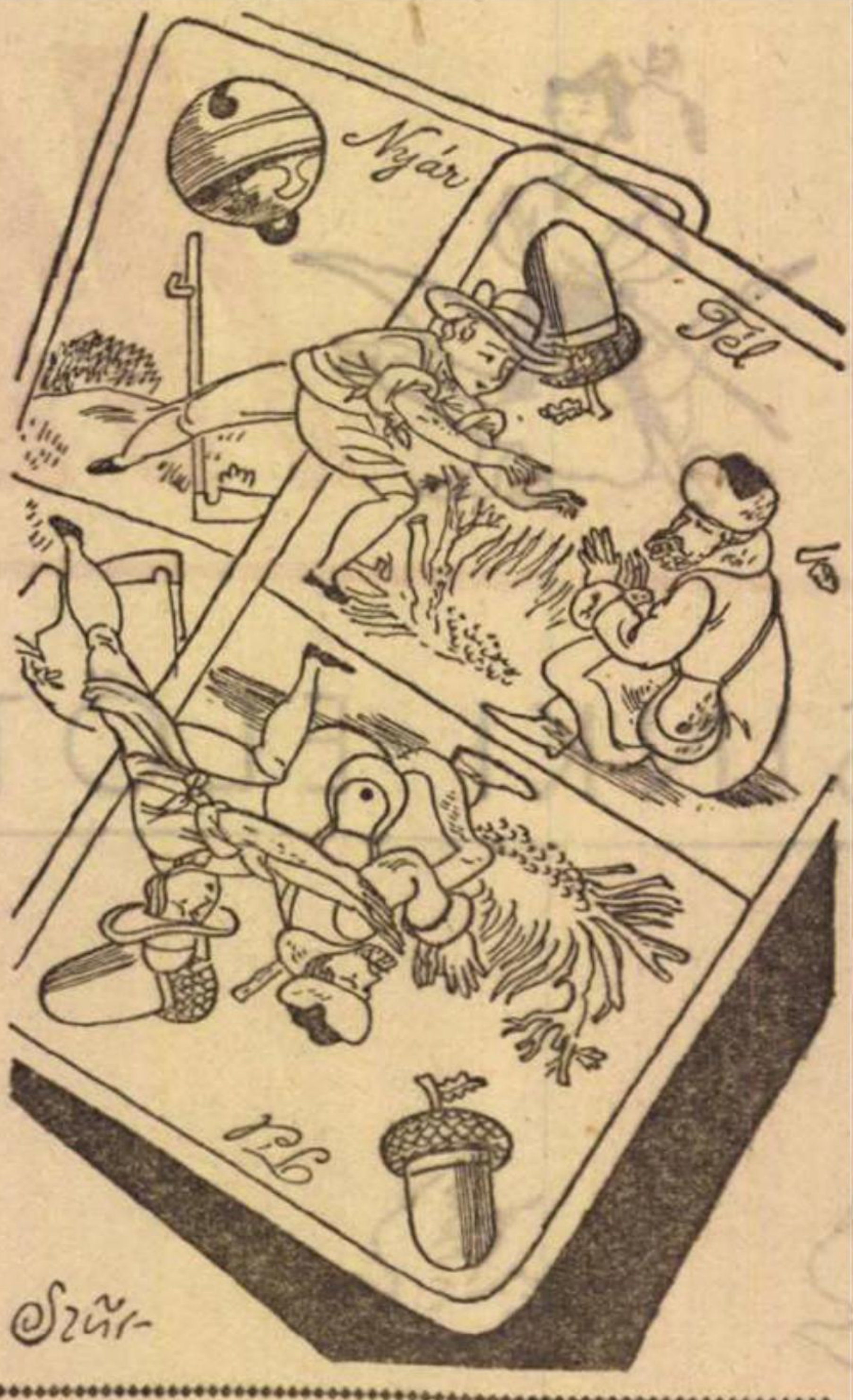

Aki megírigyelte a kosárlabdázókat

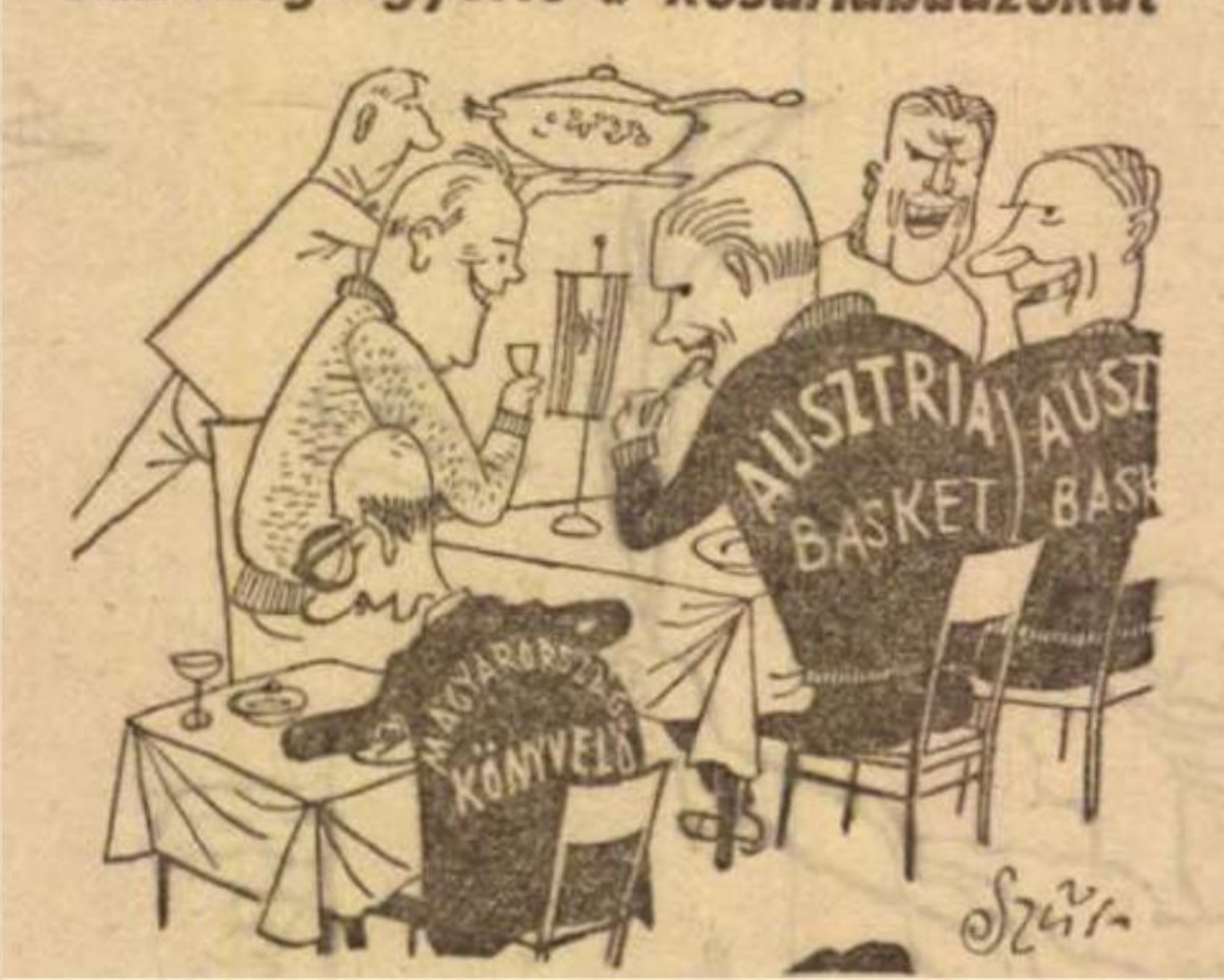

Csak világosan

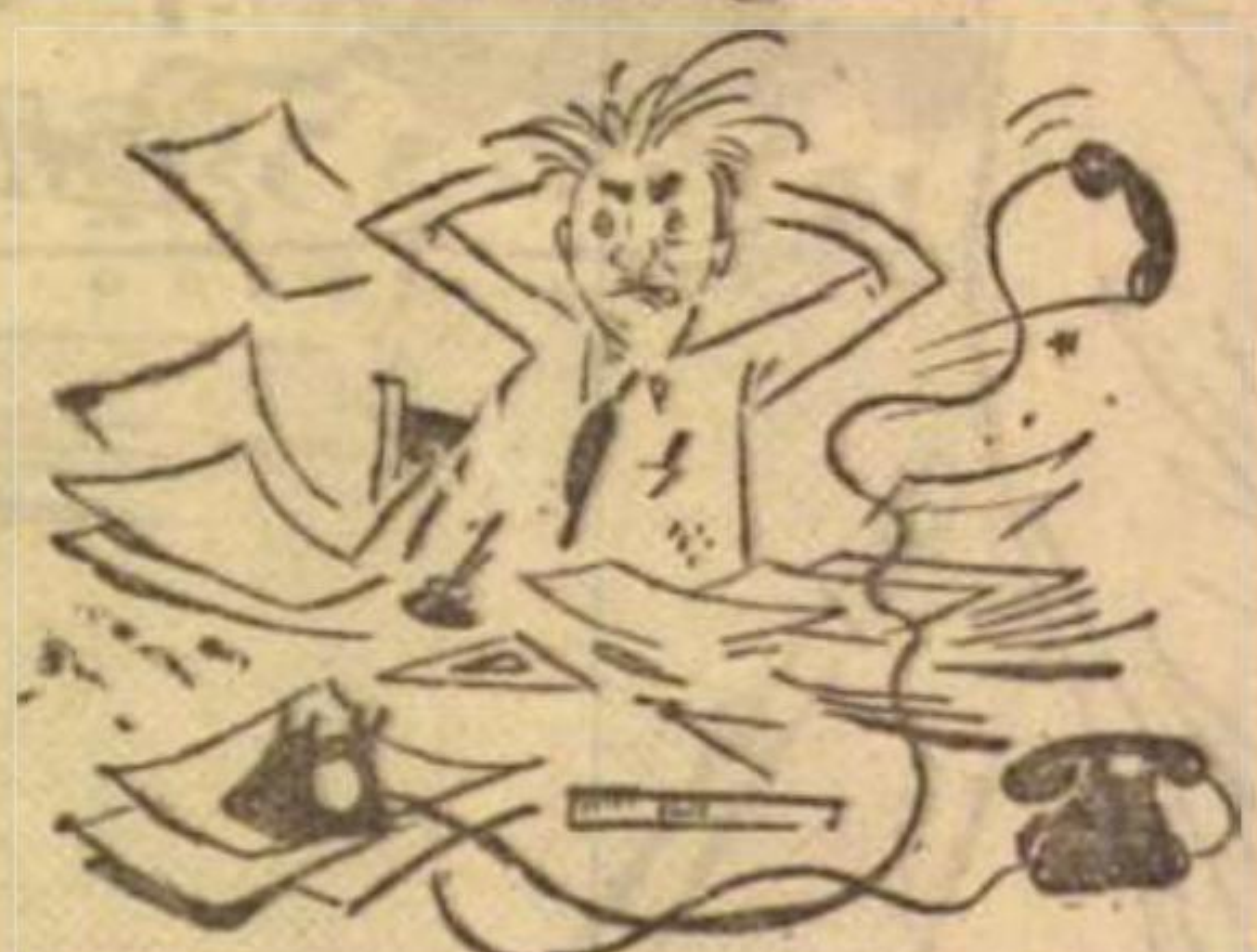

— Azt mondják, hogy a kooperációs kapcsolatokat vertikálisan és horizontálisan bontsam fel, globálisan számoljam fel a szűk keresztmetszetet s a gócos termelést műhelyszinten sürgősen koordináljam! Én a legszívesebben koordítanék!...

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

Azon a reggelen — ma két hete — frissen, fiatalon és délcegen ébredtem. Véletlenül sütött a nap, néhány sugár az ágyamra is tévedt, ettől jókedvem támadt és a fürdőszobában harsányan bár, de hamisan biztattam a fel-torreádort, hogy ölje meg a bikááát...

Ekkor telefonált Vili, hogy reméli, nem felejtettem el: ma van a húszéves érettségi találkozónk.

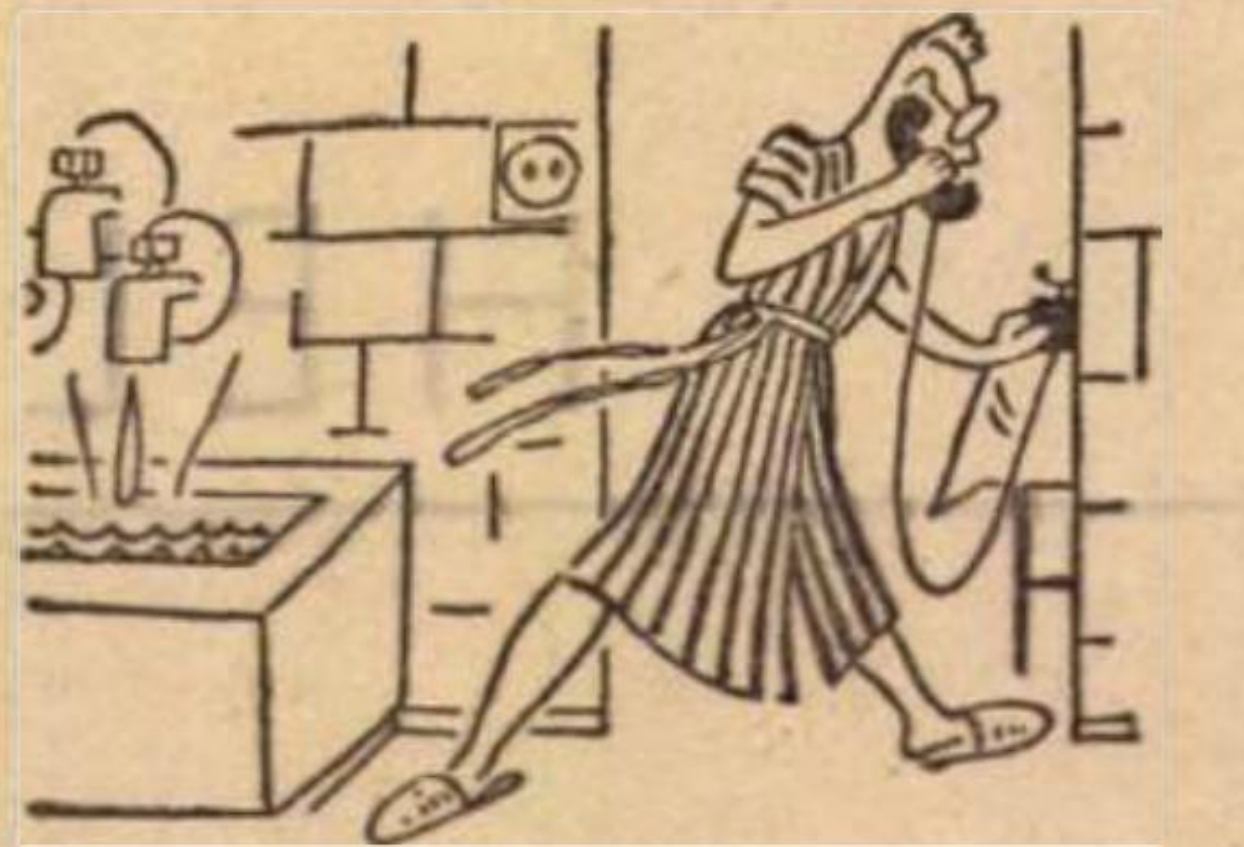

Egész nap nem tudtam másra gondolni. Régi iskolai emlékek után kutattam. Hogy is volt az, amikor Arday tanár úr órája előtt a Hammerschlag vadonat új Elefánt-radírját bedobtam a kályhába, hogy a poklok kénköves leheletét árassza. Aztán azt kerestem: mire emlékszem még abból, amit tanultam? Húsz évvel ezelőtt még pontosan tudtam, hogy a differenciálszámítás az integrálszámítás fordított művelete. Tudtam, hogy 1622-ben volt a nikolsburgi béke és hogy a Faraday-féle elektromágneses fényelmélet szerint periodikusan változó elektromos eltolódás az, ami az éterben továbbterjed.

Ma mindebből már egy szóra sem emlékszem. Ha esetleg az adatok tévesek lennének, ezért nem engem, vagy a Kemény Zsigmond reál tanárait kell okolni, hanem a Révai-lexikont, ahonnan kiírtam azokat.

Indulás előtt néhány percet az előszobatükör előtt töltöttem. Elég szigorú kritikusa vagyok önmagamnak, de kénytelen voltam megállapítani, hogy alig változtam valamit húsz év alatt. Nem mondom, a hajam elől, kétoldalt egy kicsit feljebbvonult, de ez csak boltozatosabb homlokot kölcsönöz. Különben — semmi változás. Vonásaim derűsek és fiatalosak, szememből ugyanaz a friss, töretlen értelem sugárzik, amely miatt már diákkoromban az osztály gyenge tanulói közé soroltak. Ráncnak nyoma sincs arcomon, hátam egyenes, fogaim épek. Egyszóval: mintha ma lenne, olyan röpke semmiség volt ez a húsz év.

Annál nagyobb volt a meglepetésem, amikor összegyűlt a társaság a vendéglőben. Jöttek komoly, megfontolt, pocakos családapák, akikről kiderült, hogy az első padban ültek és egykorúak velem. Jöttek teljesen kopasz bácsik és kiderült, hogy ők a Csemegi és a Pusztai... Jöttek töródött, ősz népfelkelők és kiderült, hogy nyolc éven át egymás mellett ültünk. Meghúztam magam az asztal mellett, mondogattam én is, hogy: „Hát arra emlékszel, amikor...“, ettem a találkozók elmaradhatatlan bécsiszeletét, velesült burgonyával és fejessalátával és közben arra gondoltam, milyen kegyetlen tud lenni az idő. Ugyanaz a húsz év, amely egyikünk arcára száz redőt von, derekát meggörbíti és haját kitépi, a másik feje felett szinte nyomtalanul röppen el.

Természetesen igyekeztem teljesen elfogulatlan arcot vágni, nehogy bármelyik osztálytársammal éreztessem kirívó fiatalságomat. Ők is úgy tettek, mintha nem vennének tudomást arról, hogy engem valamilyen titokzatos oknál fogva elkerült az idő. Csak egyszer-egyszer csíptem el pillantásukat, amelyben valami furcsa, csodálkozó kérdés bujkált. Hogy csinálja ezt ez az ember? Ezt olvastam ki tekintetükből.

Éjfél után sorra szedelőzködni kezdtek. (Hiába, öreg uraknak éjféltájt ágyban a helyük.) Lassú léptekkel távoztam, nehogy ruganyos járásommal esetleg tapintatlanul arra emlékeztessem őket, hogy az ő lábuk bizony meg-megroggyan.

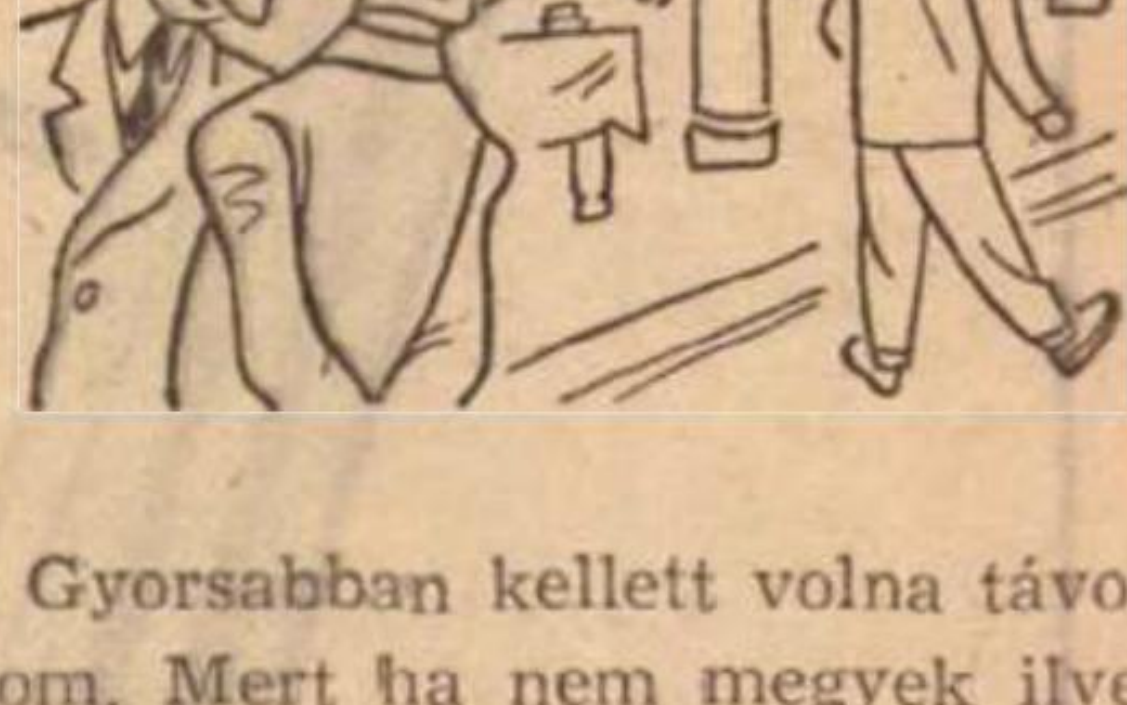

Gyorsabban kellett volna távoznom. Mert ha nem megyek ilyen lassan, akkor nem veszem észre, hogy Polonyi, az egyik tarfejű, idős osztálytársam utánam néz, aztán odaszól a másik öreg harmincnyolcévesnek:

— Mit szólsz a Bercihez? Alig ismertem rá, úgy megöregedett!

Mélyen elgondolkodva ballagtam haza! Megvallom őszintén, nagyon megrázott az eset. Ennek a szegény Polonyinak nemcsak a haja hullott ki, nemcsak az arcát szántotta tele a húsz év redővel, de a szeme is annyira megromlott, hogy nem látja rajtam, milyen fiatal maradtam.

Vajda Albert

Üzemlátogatás vidéken

Amikor először készítettem riportot abban a vidéki gyárban, amelyről történetünk szól —, s amelynek nevét titokban tartom, nehogy a naív olvasó azt higgye, hogy csak egy ilyen gyár van ebben az országban — a portán a következő beszélgetéssel kezdődött az üzemlátogatás:

— Az igazgató elvtársat keresem.

— Őt ugyan hiába keresi. Pesten van a minisztériumban — sajnálkozott a portás.

— Akkor a főmérnök elvtársat...

— Pesten van a trösztben.

— A főkönyvelő elv...

— Pesten van a főigazgatóságon.

— A tervosztályvezető...

— Pesten van a...

— A munkaügyi...

— Pesten van...

— A normás...

— Pesten...

— De hát valakit csak találok a gyárban is!?

— Nézzen körül az elvtárs!

Körülnéztem, de adataim kiegészítése végett két hét múlva

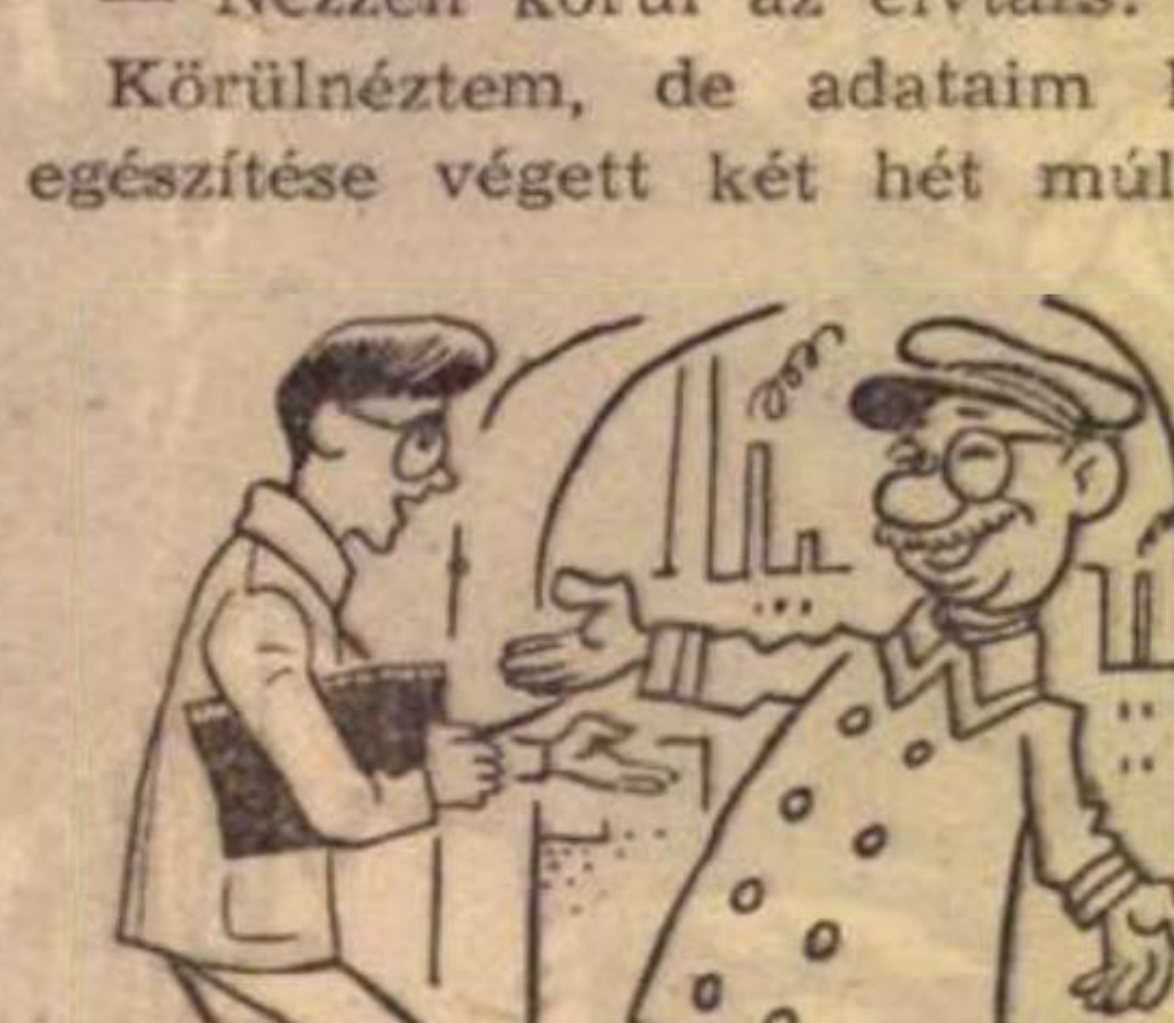

természetesen ismét útbaejtettem a gyárat, s akkor a portás már ismerősként üdvözölt:

— Az igazgató elvtárs Pesten van, a főmérnök elvtárs Pesten van, a főkönyvelő elvtárs Pesten van, a tervosztályvezető Pesten van, a munkaügyi Pesten van, a normás Pesten van...

— És a gyár? — vágtam közbe gúnyosan, de a portás természetesen felelt:

— Legjobb lenne, ha az is Pesten volna, a villamosköltség még sincs annyi, mint a vonat és két értekezlet között talán jutna egy kis idő munkára is...

A harmadik alkalommal, amikor ismét meglátogattam a gyárat, a portás mosolyogva elém sietett.

— No, most itthon van az igazgató elvtárs!

— Nagyszerű! Végre beszélek majd vele...

— Nem hiszem — mondta a portás és lemondóan legyintett — a holmiját csomagolja, tegnap leváltották.

— És az utódja? Az új igazgató? — kérdeztem mohón.

— Őt ugyan hiába keresi. Pesten van a minisztériumban...

(országh)

2 × 1
1
×
TIPPSZELVÉNY
játszva nyerhet
a TOTÓN!

1-2 kész
az ebéd
ALUMINIUM
edényben

PARMEZÁN

Elemér bezárta a hivatali fiókját.

— Záróra! — mondotta kedélyesen a szobatársának.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. A felesége jól ismert, kedves hangja szólalt meg:

— Jó, hogy elkaptalak, fiam. Nem akarok mégegyszer lemenni, légy szíves, ugorj be a KÖZÉRT-be és hozzál tizenöt deka parmezánt. Sajtos makarónit készítek vacsorára.

Az élelmiszerboltban még nem kezdődött meg az öldöklés. Elemér gyorsan sorra került. Hideg, kék szempár nézett rá a pult mögül és közömbösen kérdezte:

— Mi tetszik?

Elemér kinyitotta a száját:

— Kérek szépen ...

Idáig jutott. Furcsa gát zuhant a nyelve elé. Nem jutott eszébe a „parmezán“ szócska, nem jutott eszébe a nyolc betű, amelyet már mindannyiszor ejtett ki.

Végigcikázott az agyán. Ez a vég! Harmincöt éves vagyok, és máris szenilis. Hogy is hívják azt, amikor az embernek kihagy az agya, ott bizsereg a szó a nyelve hegyén és nem tudja kimondani. Ördögöt, most meg ez a szó nem jut az eszébe. Megvan: afázia. Pedig sokkal nehezebb szó, mint az a hogyhívják ... Hiába nem kérhet tizenöt deka afáziát! Hogy is nevezik azt a sajtot? Látta maga előtt a szürke színét, az orrában érezte az illatát, amint a vajas makarónival összefogva, kellemes ingert ébreszt. Pattanásig feszült az agya, de a szót csak nem tudta kimondani. A kis Boros járt így a napokban, a szobatársa, fel akarta hívni a minisztériumban az előadót, akivel naponta szokott tárgyalni és amikor a központ jelentkezett, nem jutott eszébe az illető neve. Irultpirult, restelte a dolgot és csak egy óra múlva jött rá, hogy Kovács Mihálynak hívják, bonyolult, ritka név, nem csoda, hogy nem eszmélt rá. Akkor szemernyi részvétet érzett a kis Boros iránt, szegény fiú, huszonnégy éves és máris paralitikus, mi lesz később belőle?

Az eladó szemében felgyúltak a türelmetlenség lámpácskái. Elemér koponyájában csodálatos ötlet pattant ki:

— Milyen sajt van?

Gépiesen sorolta az eladó:

— Pannónia, Ildikó, pálpusztai, kamember ...

Száz sajt közül is ki tudta volna választani Elemér az igazit. Amit ő keresett, az nem volt közte.

Elemér egy sarokba kullogott és minden akaraterejének összpontosításával „sajtféleségeken“ töprengett. Ementáli, pusztadőri, rokfort, ájdámi, gróji ... Felvette a leltárba a kedves körözöttet és az agresszív kvárglit.

Legegyszerűbb lenne felhívni az asszonyt, de fegyelmezett férfiú nem adja fel ilyen könnyen a harcot. Betámolygott egy másik üzletbe és ravaszul újból megkérdezte:

— Milyen sajtjuk van?

Ujra felsorolták a sajtokat —, a parmezán nélkül.

Feladott egy keresztkérdést:

— Melyik sajt is jó a makarónira?

— Mindegyik jó, csak száraz legyen — hangzott a válasz.

Vállat vont és szórakozottan kiballagott az üzletből. Hirtelen ragyogó ötlete támadt. Betért egy közeli könyvesboltba.

— Szabad egy lexikont?

Rávetette magát az S-betűs kötetre. Sa-sass-sajt! Mohón olvasta:

„... emberi táplálékul szolgáló tejgazdasági termék ...“

A könyv majdnem annyi fajtájú sajtot sorolt fel, mint egy szolgálatkész KÖZÉRT-alkalmazott, de még hozzáfűzte a gorgonzolát, a parenyicát és az ostyepkát. Mindig tanul az ember valamit — gondolta Elemér mélabúsan, mert a keresett sajt itt sem volt raktáron.

Visszaadta a könyvet és elkérte az első kötetet. Hogy is hívják azt a betegséget. Afázia! A lexikon bőbeszédűen fecsegett róla:

„... az afáziában szenvedők ismerik a fogalmat, de a fogalmat jelző szót nem bírják emlékezetükbe idézni ...“

Pont ez történt vele! Holnap felkeres egy orvost.

Szomorúan indult hazafelé. Valamelyik mellékutcában még bekukkantott egy Közértbe és reménytelenül megismételte a kérdést:

— Milyen sajt van?

— Minden kifogyott kérem, ez a kis resztli maradt. Parmezán.

Elemér ujjongott! Parmezán! Micsoda gyönyörű szó! Csupa költészet, csupa dallam. A Balaton kékje mosolyog így: parmezán!

Rohant hazafelé a zsákmánnyal. Otthon nagy garral mesélte:

— Olyan nehezen tudtam szerezni ...

Tipikus férjszokás. Mindent nehezen szereznek, hogy ezzel is emeljék a szolgálat értékét. Az asszony fanyalogva fogadja az ajándékot.

— Telefonált a mama, hogy remek disznóságokat kaptak Dabasról és menjünk át vacsorára. Rögtön hívtalak újra, hogy nem kell a sajt, de persze te már ellógtál a hivatalból. Remek kolbász lesz és hurka ...

Elemér széttárta a karjait:

— Ugy felizgattál azzal a makarónival ... Hidd el, már arra állítottam be magam! Makaróni azzal ... azzal az ... izével ... hogyishívják?

Mintha Afázia talpig fátyolban megjelent volna a szobában. De aztán hirtelen eszébe jutott a gyötrő szó és boldogan kiáltott fel:

— Parmezán! Parmezán!

Stella Adorján

Kulákéknál

A háromszori, négyszeri kapálás erősen fokozza a termény minőségét.

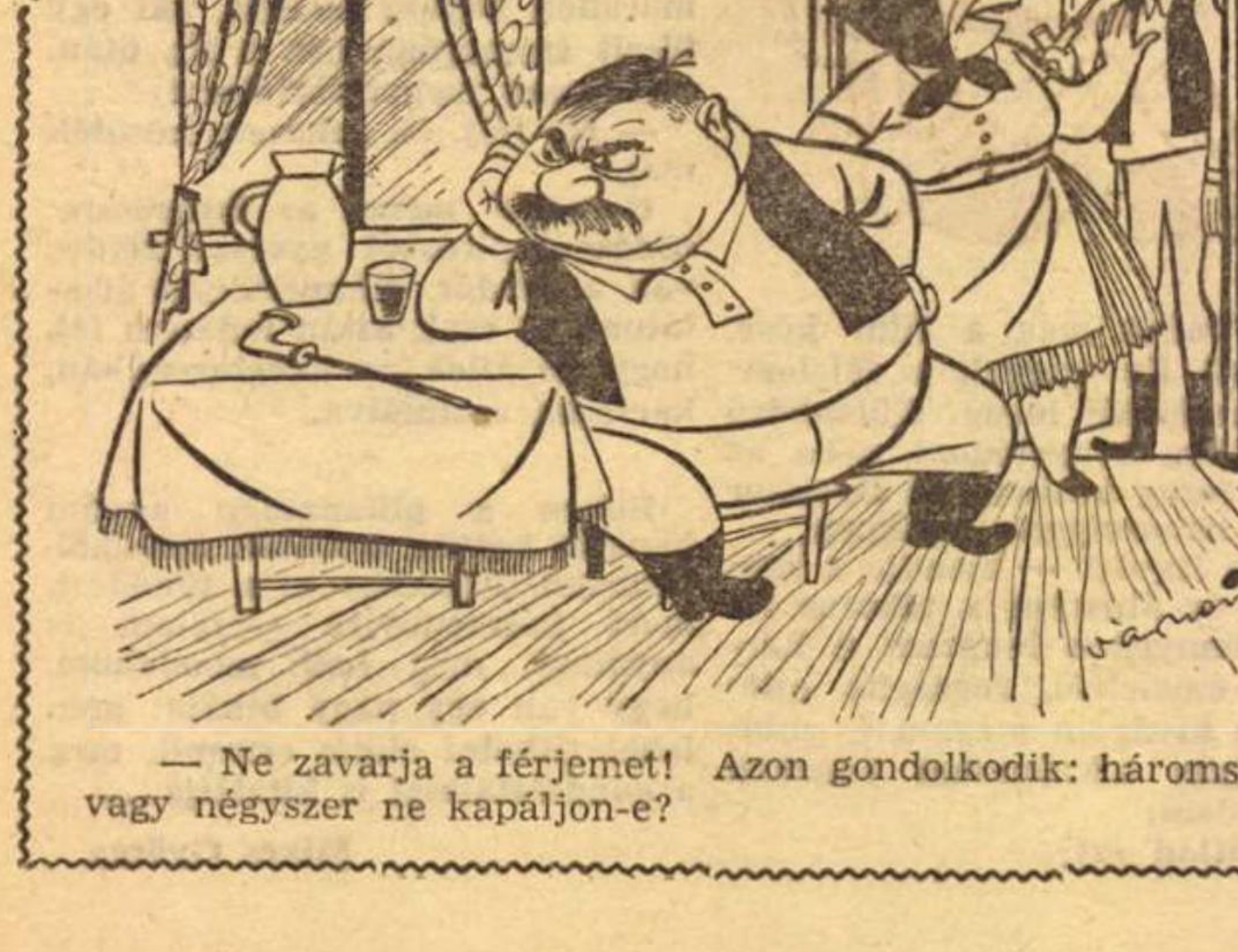

— Ne zavarja a férjemet! Azon gondolkodik: háromszor, vagy négyszer ne kapáljon-e?

Az USA újabb légitámaszpontokat létesít Tajvan szigetén

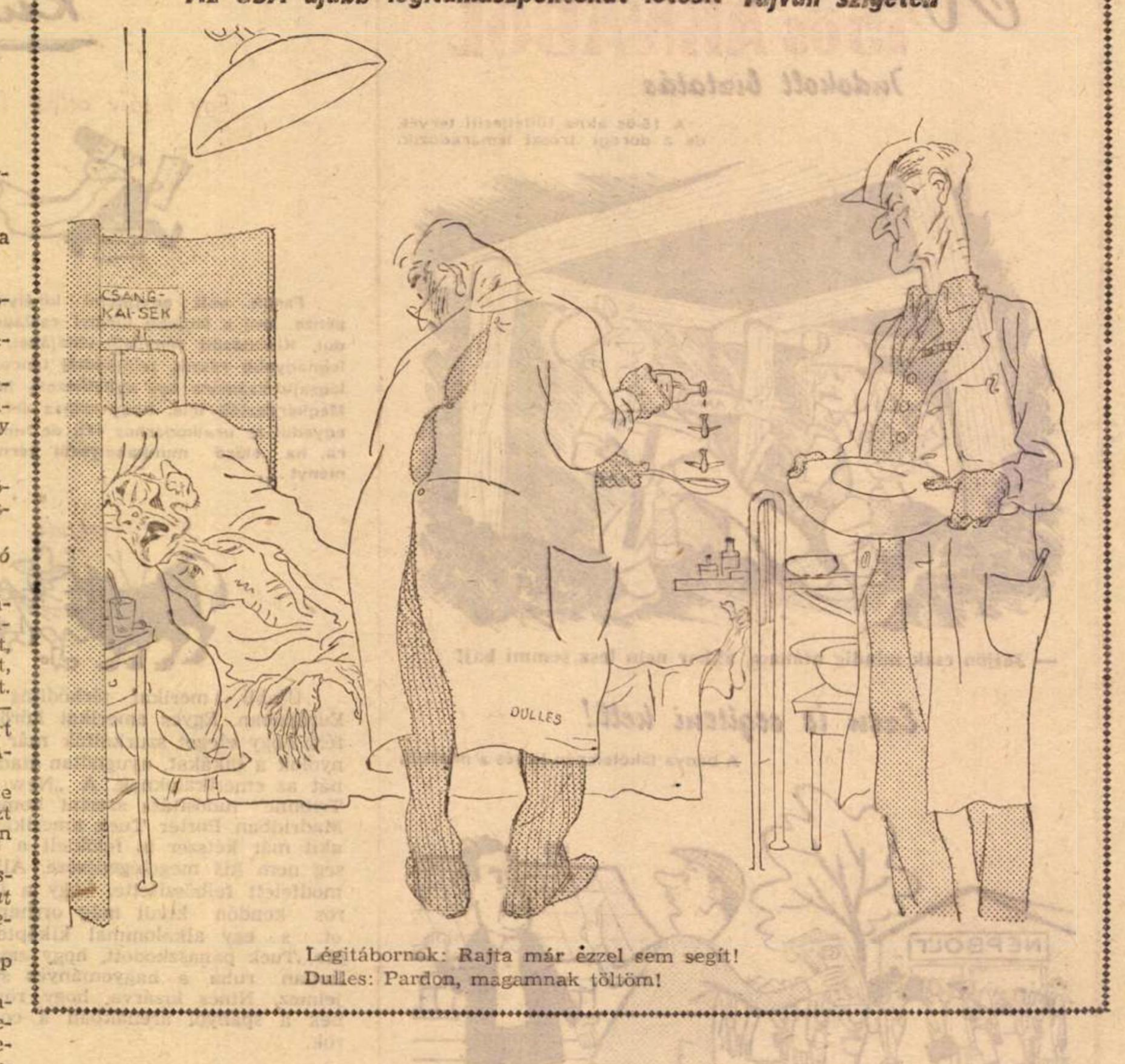

Légitábornok: Rajta már ezzel sem segít!
Dulles: Pardon, magamnak töltöm!

A humor mesterei

Nagy Lajos:

MADARAT TARTUNK

Mivel gyerekünk nincs, persze, hogy azt mondja a feleségem:

— Kéne nekünk egy kis kutya.

Ez ebéd közben történt, még csak a levesnél tartottunk.

— Kutya nem kell! — tiltakoztam, s hogy nyomatékot adjak szavaimnak, letettem a kanalat.

— Egy kutyus, — így mondta most már a feleségem, hogy valamiképpen enyhítse szigorúságomat. Ha kutya nem is kell, kutyus talán kell.

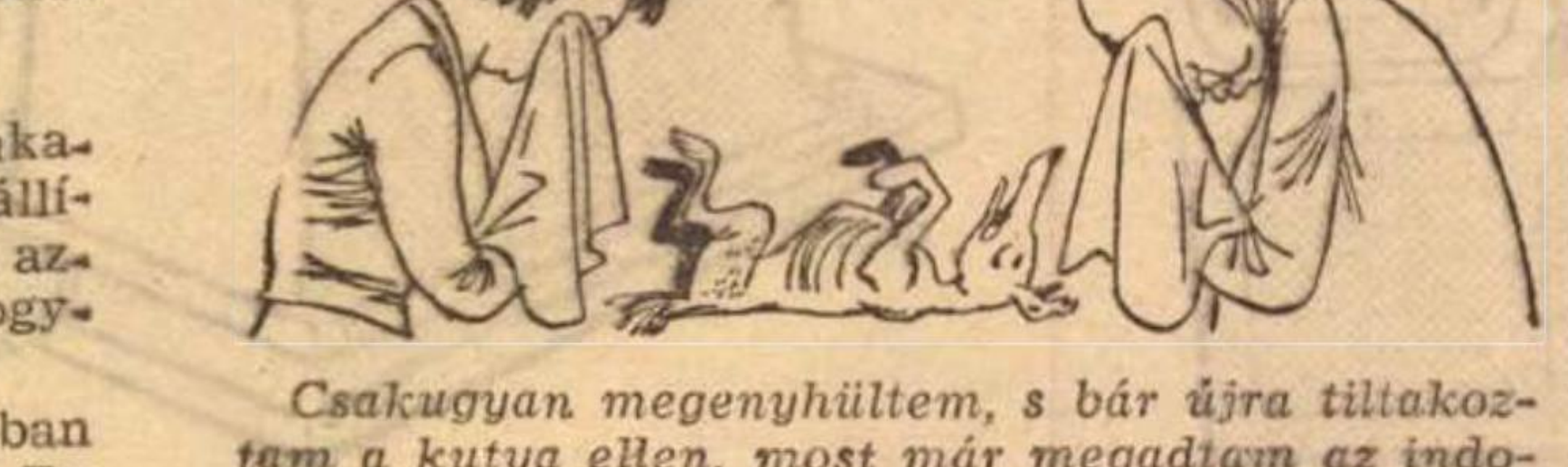

Csakugyan megenyhültem, s bár újra tiltakoztam a kutya ellen, most már megadtam az indokolást is:

— A kutya megdöglik szopornyicában. Aztán lesz sírás és rívás és kutya nem lesz.

Még a leves befejezése előtt kiegészítettem tiltakozásomat:

— Sem macska. Sem majom, sem sün.

Feleségem hallgatott és szomorú lett. Mentegetőzni kezdtem:

— A macskát nem szeretem. A majommal sok baj van, a sün miatt meg kinevetnének az ismerőseink.

— Jól van, — sóhajtotta a feleségem.

Megsajnáltam szegényt.

— Talán valami madarat tarthatnánk.

— Kanárit?

— Kanárit nem, mert az éktelenül csiripel.

— Es azt te nem szereted?

— Szeretni szeretem, csak nem birom. Tudniillik azt nem birom benne, hogy ezt a csiripelést dalnak nevezik. Hogy azt mondják: a kanári dalol. Az embereknek ezt az őrült felfogását a dalról, ezt nem birom. Különben a kanárit is, a csiripelést is szeretem. Valami más madarat mondj!

— Papagájt?

— Papagájt nem. Attól papagájkórt kaphatunk.

— Hát mit tartsunk?

— Magam sem tudom. Szeretem a madarakat, de éppen mert szeretem őket, semmi gyönyörűségem sem telne benne, hogy egy ártatlan kis madár itt az orrom előtt raboskodjon egy szűk kis kalitkában.

— Szóval madarat sem akarsz?

— De akarok. Csak azt nem tudom még, milyen madarat akarjak. Nem bánnám például, ha volna egy szarkánk.

— A szarka az csíp. És folyton friss húst kell neki adni.

— Hát talán egy holló.

— Annak még több húst kell adni. És a hollót meg én sem szeretem.

— Miért nem szereted? Tudod te, milyen szép madár egy szénfekete nagy holló?

— Éppen azért nem szeretem, mert fekete. Szomorú leszek, ha ránézek. Fekete a gyász színe.

— Jó. En is elfogadom a te szempontjaidat. Milyen madár van még?

— Tuzok.

— Tuzokot akarsz te tartani?

— Most nem a tartásra gondoltam, hanem csak arra feleltem, amit kérdeztél, hogy milyen madár van még.

— Galambot?

— Ah, a galambot únom. Szürke és búg. Hanem jó lenne egy hattyú.

— Hol akarod te egy lakásban tartani a hattyút? Hogy képzelsz ilyet? Talán a fürdőszobában, a kádban?

— Nekem magyarázol? Tudom én, hogy hattyút nem lehet lakásban tartani.

— De hát mégis mi legyen az a madár? — kiáltottam fel.

Feleségem gondolkodott, de nem szólt. Több madár nyilván nem jutott eszébe. Lehet, hogy a szunyogra gondolt, de azt már nem merte mondani.

Nekem ellenben eszembe jutott egy tyúk. Egy egészen kedves, mulatságos tyúk. Anyámé volt. Ajándékba kaptuk, de mivel aznap éppen tyúkot ettünk, anyám nem vágta le, hanem csak úgy otthagyta a konyhában. Hadd éljen még néhány napig, gondolta. Ebből aztán az lett, hogy megkedvelte a tyúkot, s az két esztendeig élt nálunk. Mondhatom, igen érdekes állat volt. Például lekváros palacsintát evett ebédre. És sok mindenféle mókát művelt.

Éppen befejeztük a levest. Marhahús volt, tormával.

— Tudod mit? — mondtam a feleségemnek. — Végy egy tyúkot!

És kíváncsian néztem rá, nem nevet-e ki. Ő helybenhagyólag hallgatott.

Másnap ebédnél — éppen a húsnál tartottunk — megkérdeztem.

— Na, mi van a tyúkkal?

Feleségem csodálkozva nézett rám:

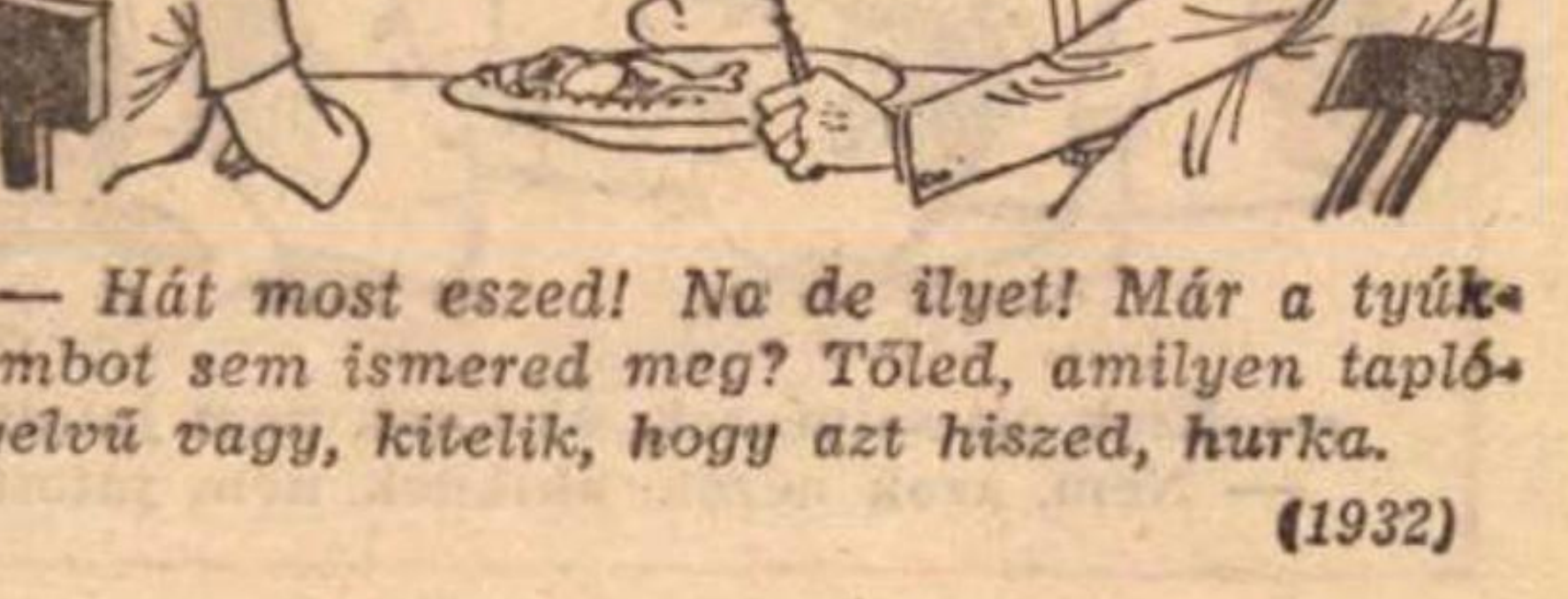

— Hát most eszed! Na de ilyet! Már a tyúkcombot sem ismered meg? Tőled, amilyen taplónyelvű vagy, kitelik, hogy azt hiszed, hurka.

(1932)

Képek a tokodi 15ös AKNÁBÓL

Indokolt biztatás

A 15-ös akna túlteljesíti tervét,
de a dorogi tröszt lemaradozik.

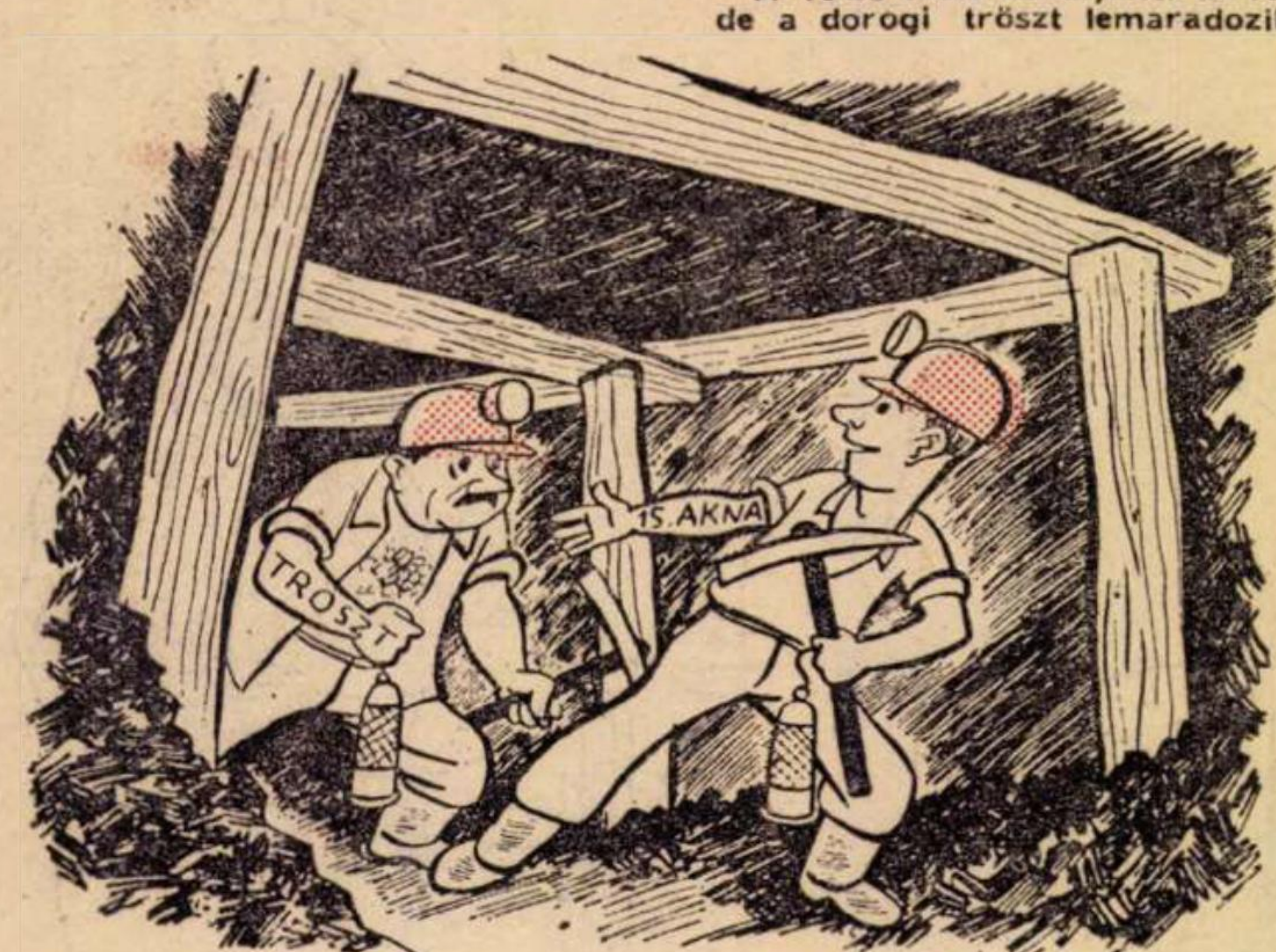

— Jöjjön csak mindig utánam, akkor nem lesz semmi baj!

Ezen is segíteni kell!

A bánya lakótelepén kevés a népbolt.

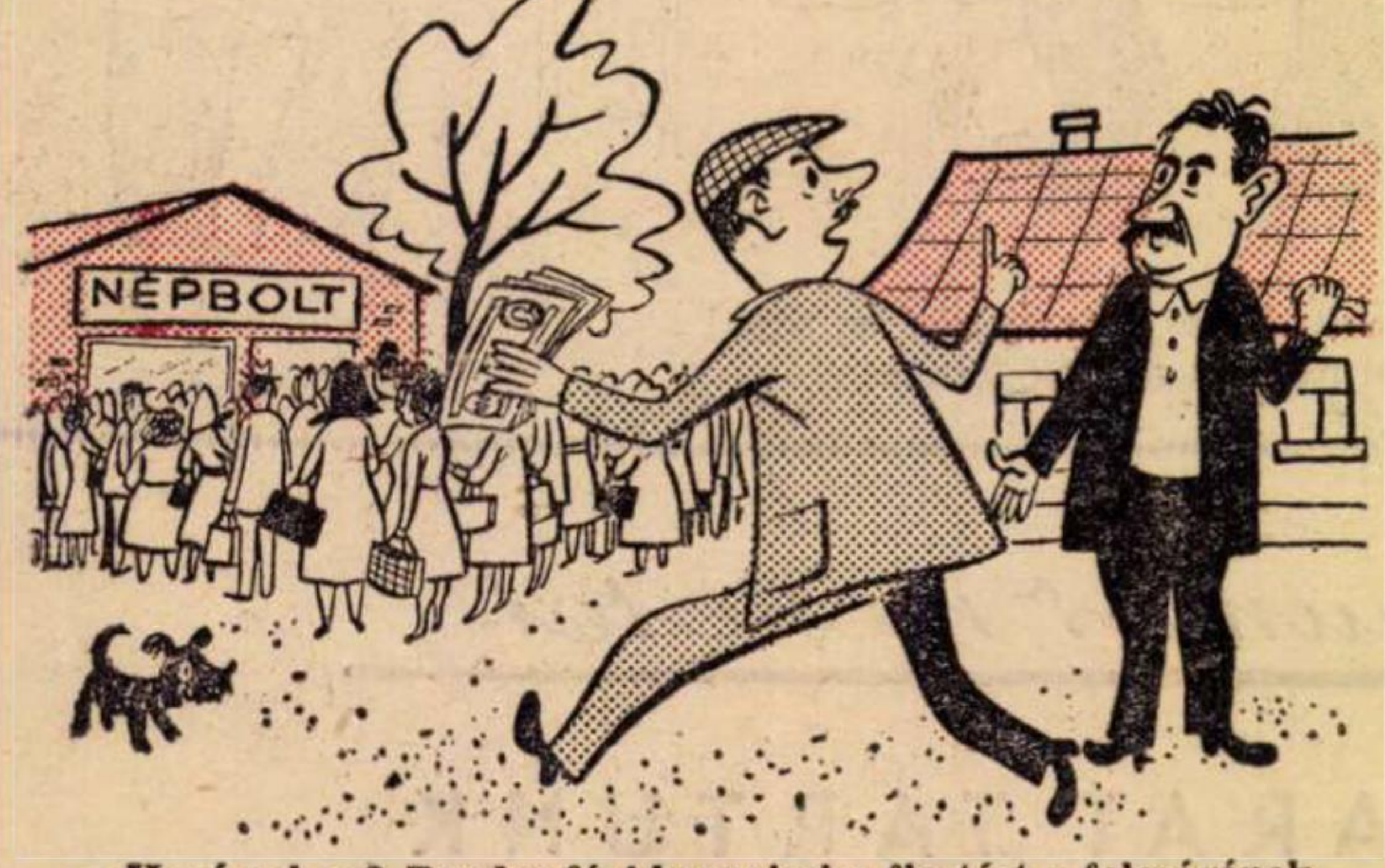

— Hová rohan? Rendes férj hazaviszi a fizetést a feleségének.
— De a még rendesebb a népbolt elé viszi, ahol a felesége már reggel óta vár, hogy sorra kerüljön...

Ahol nem gondos az építkezés

A bányavállalat emeletes házaiban felpúposodik a parkett.

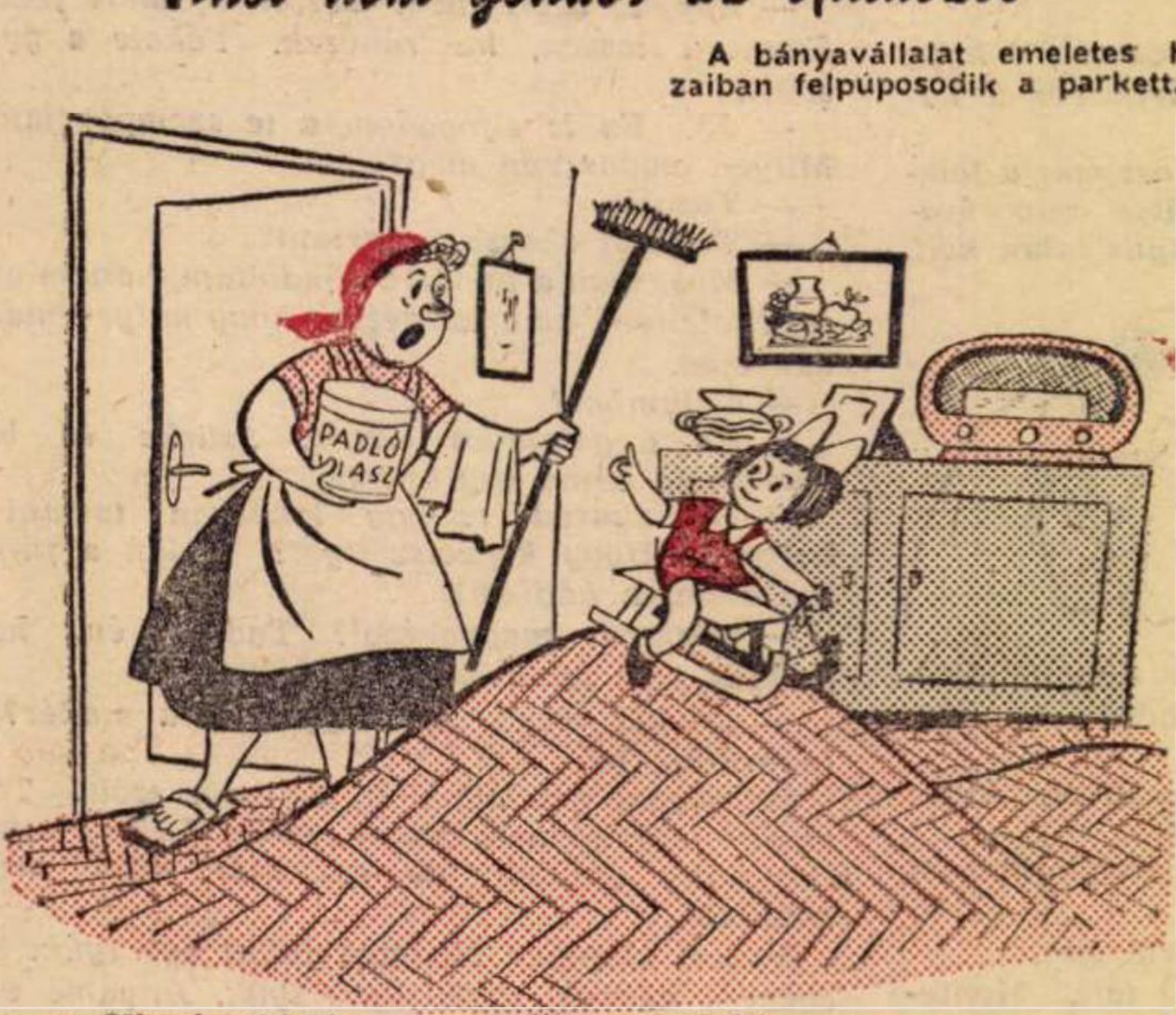

— Vigyázz kislányom, nagyon meredek!

A vendég kérdez

A 250 személyes színházhelyiség helyett 7—800 személyes kellene.

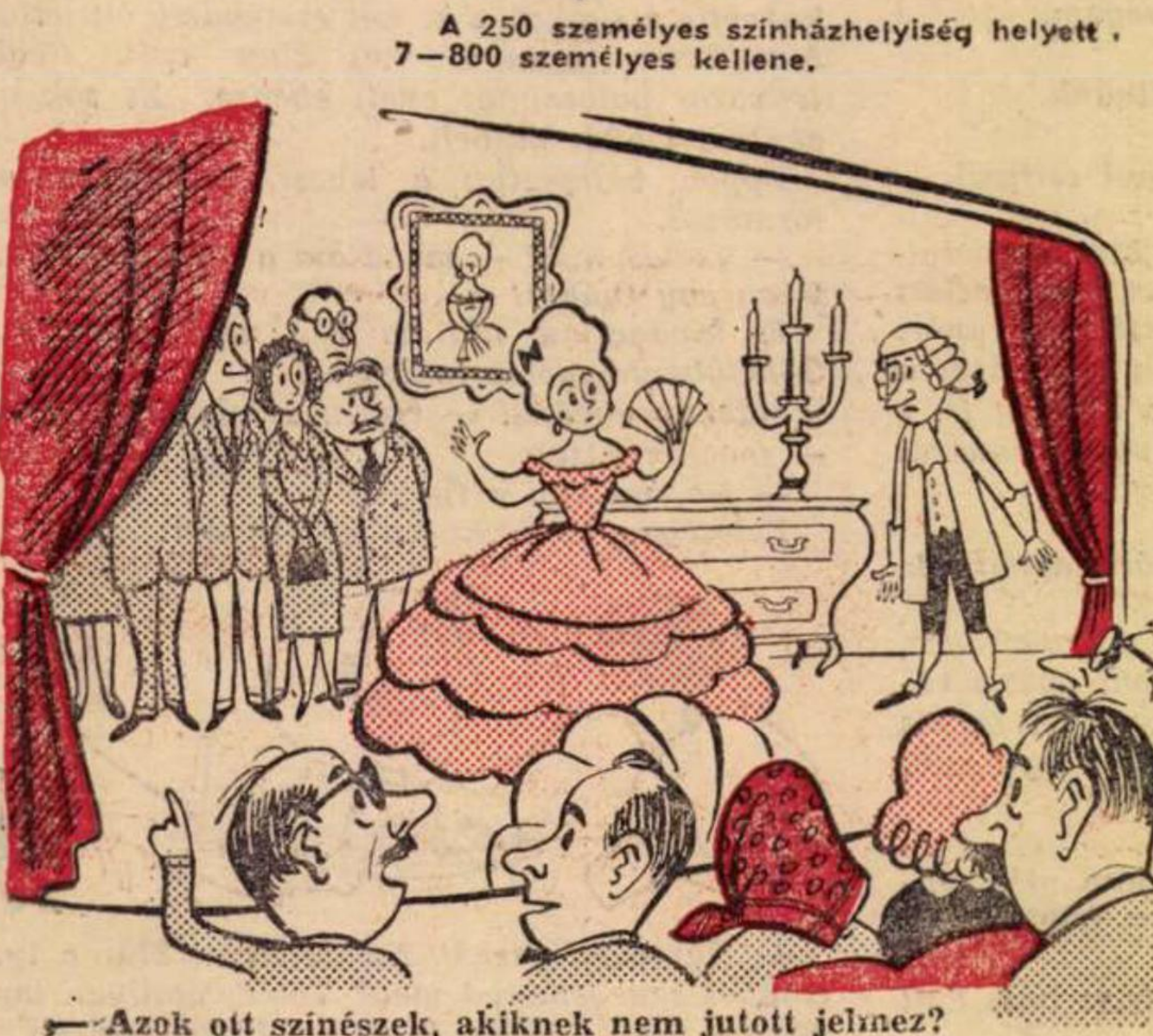

— Azok ott színészek, akiknek nem jutott jelmez?
— Nem, azok nézők, akiknek nem jutott hely...

Külföldi szemle

Egy király állást keres

Faruk volt egyiptomi királynak elfogyott a pénze, ami a legjobb királyi családokban is előfordul. Kiköltözött fényűző villájából, leállitotta autói legnagyobb részét, felmondott táncosnőinek, s a világsajtó számára úgy nyilatkozott, hogy állást keres. Megkérdezték tőle, hogy mihez ért. Kiderült, hogy egyedül az uralkodáshoz ért, de kinos lenne számára, ha előző munkahelyéről kérnének róla véleményt...

Mr. Torreador...

Újabb amerikai térhódítás figyelhető meg Európában. Egyes amerikai körök fejükbe vették, hogy eleget szurkálták már a vérbeli spanyolok a bikákat, nyugodtan átadhatják az arénát az emerikaiaknak. A „New York Herald Tribune" tudósítása szerint komoly sikere van Madridban Porter Tuck amerikai torreádornak, akit már kétszer is felöklelt a bika, a közönség nem kis megelégedésére. Állítólag a bikát módfelett felbőszítette, hogy a torreádor a piros kendőn kívül még orrhangon sértegette őt, s egy alkalommal kiköpte a rágógumit. Mr. Tuck panaszkodott, hogy zavarja őt a szokatlan ruha, a hagyományos spanyol viadorjelmez. Nincs kizárva, hogy rövidesen feltűnnek a spanyol arénákban a cowboy-torreádorok.

Erkölcsvédelem

Mint az „Associated Press" hírügynökség az amerikai Birminghamból jelenti, kivágták az „Egy nyáron át táncolt" című világhírű svéd filmből azt a részletet, amikor a fiatal pár ruhátlanul fürdik a holdfényes tengerben. G. L. Pattie rendőrfőnök a városi főügyész társaságában hozta meg döntését, igen alapos előtanulmányok után. A kérdéses részletet többször is megnézték, s végül úgy határoztak, hogy ez a jelenet veszélyezteti az amerikai ifjúság erkölcseit. A svédeknek nincs más választásuk, mint hogy amerikai mintára pornográf comic-könyveket hozzanak forgalomba.

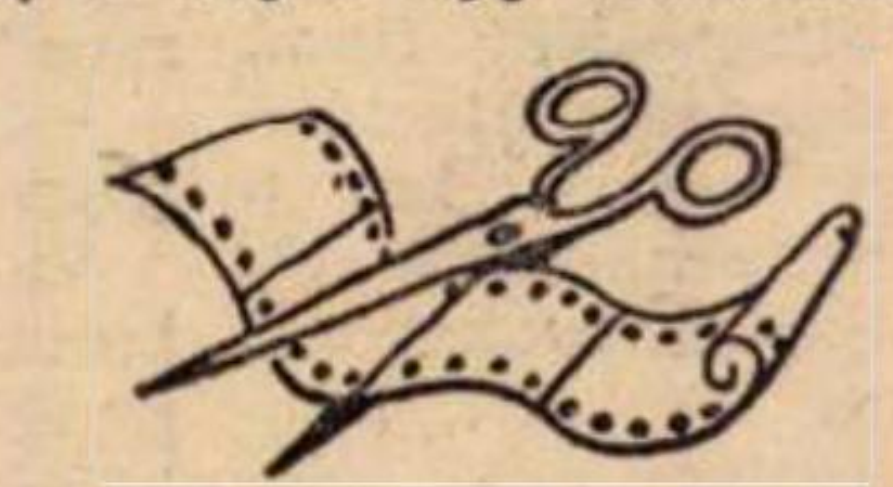

A könyvbarátnő

Marilyn Monroe, az ismert amerikai filmszinésznő az egyik próbán a hóna alatt vastag könyvvel tűnt fel. Egy amerikai újságíró kellemesen meglepve látta, hogy a szellemi képességeiről nem a legelőnyösebben ismert szépség Keats költeményeit tartja a hóna alatt. Az újságíró máris epés támadást fogalmazott azok ellen, akik lesújtó véleményt hangoztatnak a hollywoodi filmszépségek műveltségéről. Ime, a szép Marilyn a szépség klasszikus költőjét olvassa. Amikor azonban megkérdezte a szinésznőt, hogy Keats melyik versét szereti legjobban, a következő választ kapta: „Nem tudom, milyen könyv, ezt szoktam a fejemre tenni, amikor a szép járást gyakorlom..."

F. L.

LÓGÓS LALI ÚJ MUNKAHELYEN

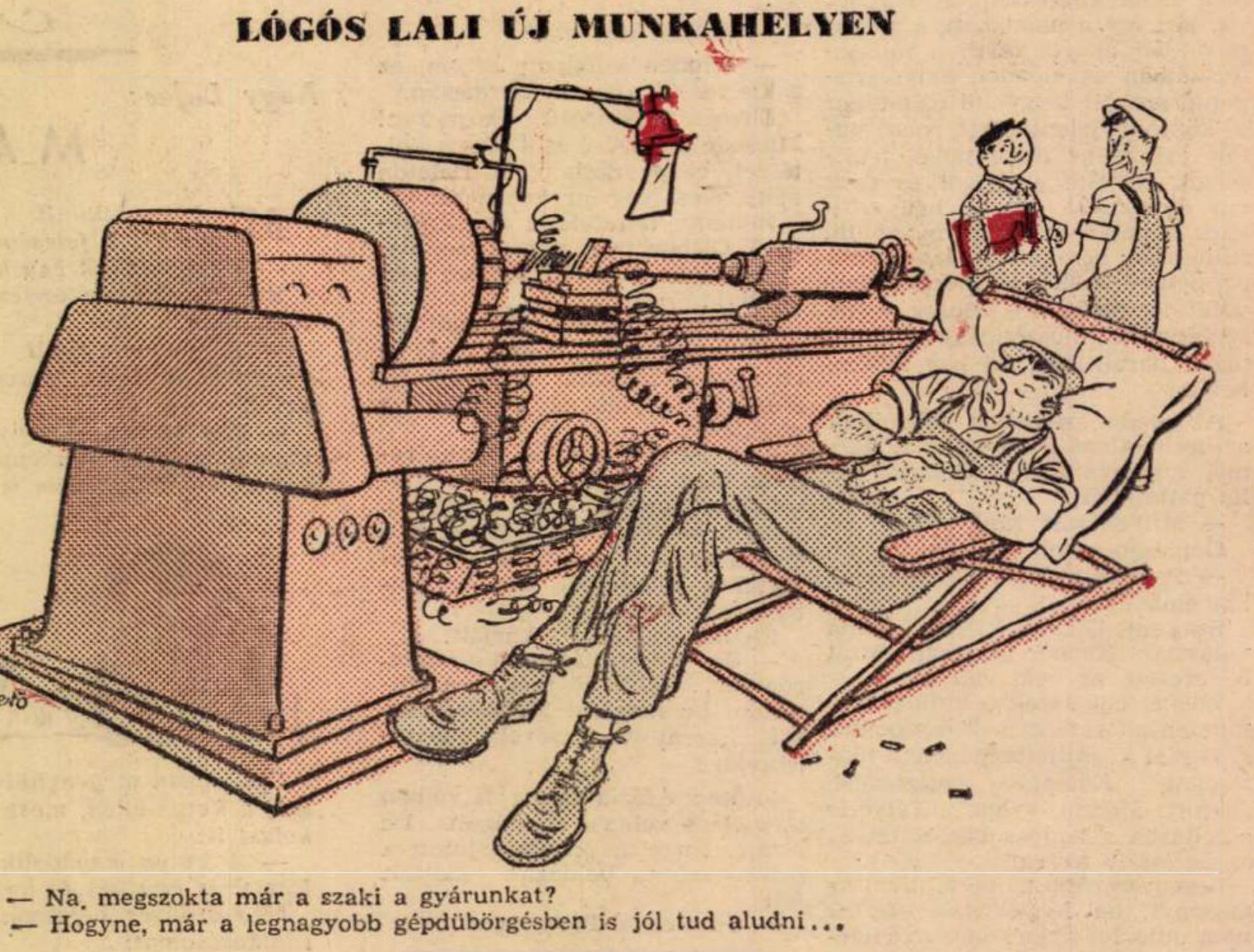

— Na, megszokta már a szaki a gyárunkat?
— Hogyne, már a legnagyobb gépdübörgésben is jól tud aludni...

Tűnődés

Világéletemben anyás gyerek voltam, mindig ott csellengtem anyám szoknyája körül. Egyszer, emlékszem, születésnapjára gyűjtöttem, de nem jött össze csak hetven fillér. Akkor egy nagy karéj zsíroskenyérrel félrevonultam a sarokba és miközben majszoltam, eszembe jutott, milyen jó volna, ha heten lennénk testvérek és mind a hét én lennék.

Tetszett ez az ötlet, már azért is, mert, ha mindegyik testvér én volnék és mindegyik testvérnek volna hetven fillérje, akkor most lenne négy pengő és kilencven fillérem. Azonkívül hétszeresen szerethetném anyámat és persze ő is engem.

Elgondolkozva eddegéltem a kenyeremet és elképzeltem, hogy elviszem anyámat a moziba, valami jó kalandos filmhez. Villamoson megyünk, de nem kell jegyet váltanunk, mert a kalauz is én vagyok, meg a kocsivezető is és csengő-koncertet adok anyám tiszteletére.

A moziban jegyszedőként működöm és van aranyzsinóros sapkám.

— Tessék besétálni! — mondom udvariasan és rákacsintok sajátmagamra.

Bemegyünk anyámmal a moziba, páholyba ülünk, de ebben a moziban a páholy elől van, mert anyám nem látja messziről a felírást.

S ki volna más a film hőse, mint én? Én vagyok a félelem- és gáncsnélküli lovag. Különböző kalandokba bonyolódom, néha az életem forog kockán, de ilyenkor mindig lemosolygok anyámra.

— Ne izgulj! — mondja a mosolyom és átúszom a viharos folyót, könnyedén leugrom a harmadik emeletről, fogságba ejtenek, de kivágom magam és minden egyes alkalommal büszkén megkérdem:

— Láttad ezt?

Mozi után nem megyünk rögtön haza. Sétálunk. Fogom anyám kezét, hogy el ne vesszen mellőlem és mesélek neki.

Hirtelen elénk toppanok, mint vőlegény. Karomon a menyasszonyom: Julika. Anyám vizsgálódó tekintettel nézi a lányt, aztán aggódva megkérdi, hogy tud-e barátfülét csinálni?

Végül búcsúzkodásra kerül a sor, én elmegyek Julikával és ott maradok anyám mellett, aki egy kicsit szomorúan néz a fia után.

Gyorsan megvigasztalom:

— Ne félj, én sohasem nősülök meg!

Hazafelé menet az útkereszteződésnél pirosból gyorsan zöldre vált a rendőr. Kényelmesen átsétálunk és csak aztán fedezem fel, hogy én állok az üvegtoronyban, kecsesen szalutálva.

*

Ebben a pillanatban anyám hangját hallom a másik szobából. Gyorsan abbahagyom a tűnődést, mert bármennyire szeretem is anyámat, meg kell mondanom, hogy van egy nagy hibája: nem lehet titkolni előtte semmit, még a gondolataimat is kitalálja...

Mikes György

Barátságos arcot kérek!

Amatőr-kép

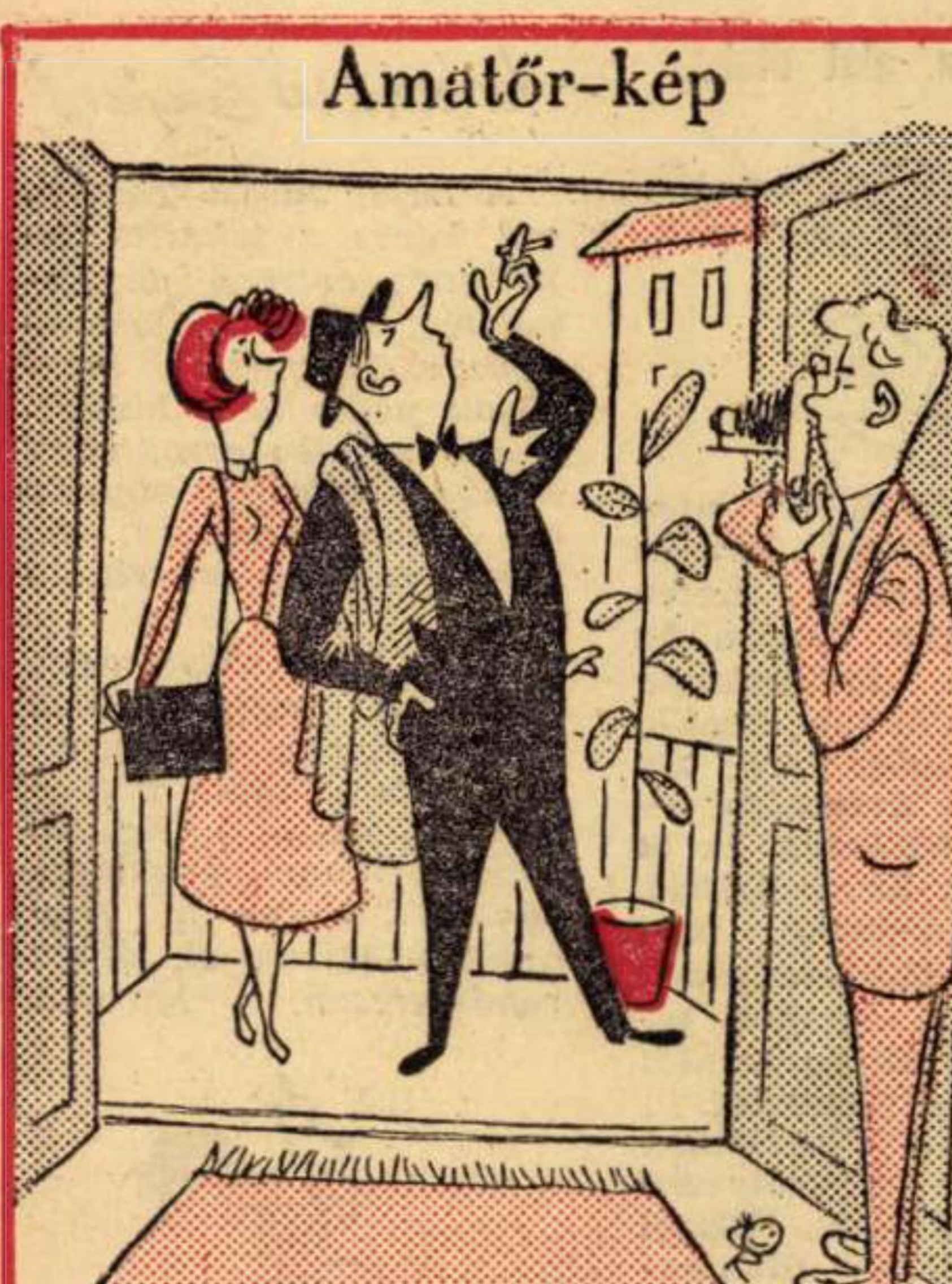

— Most jó, most természetes...

Bemutatja a családját

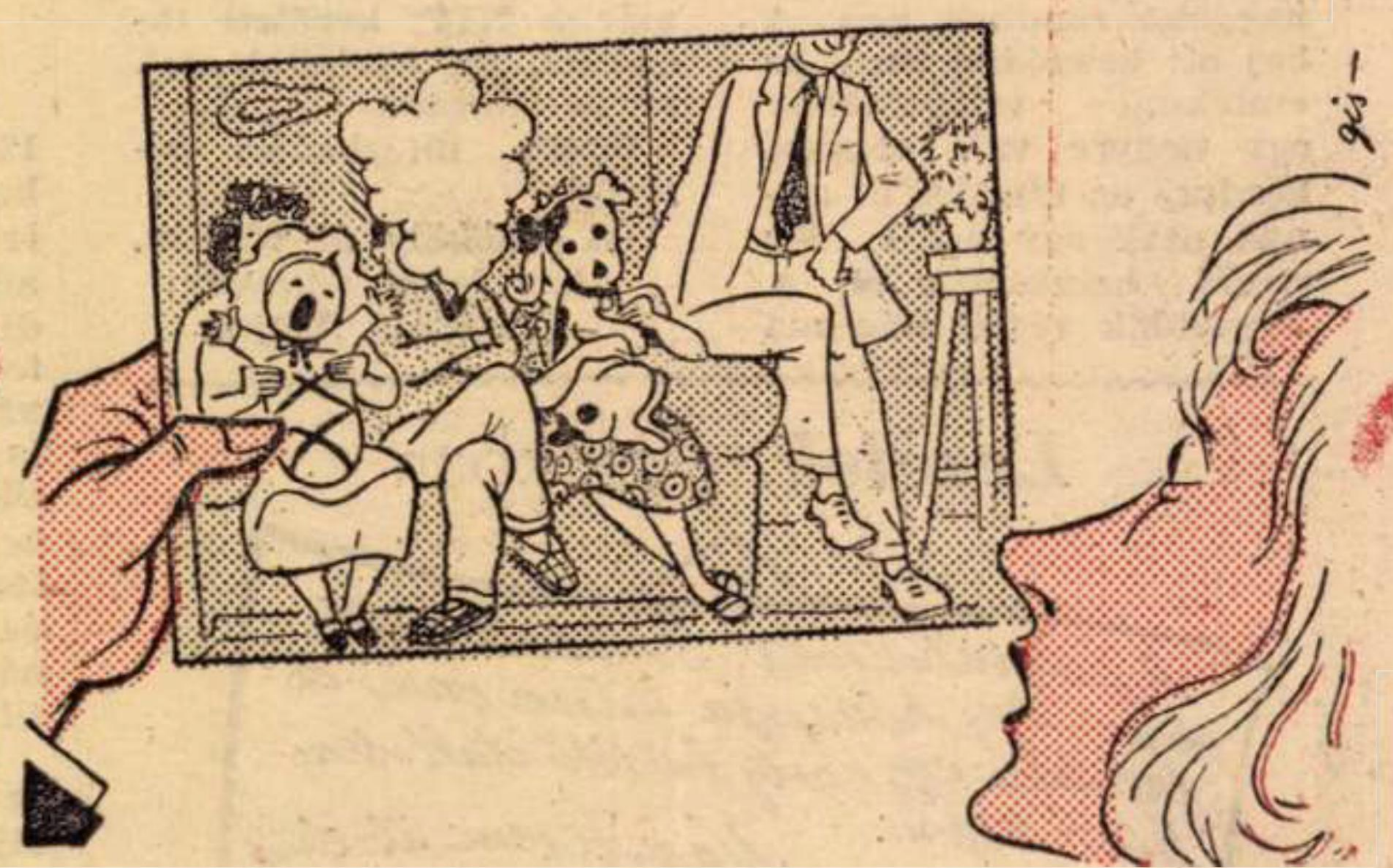

— Ezt a felvételt még a múlt nyáron csináltam... Rajta van a mama, a papa, a hugom és a vőlegénye...

Fő a pontosság

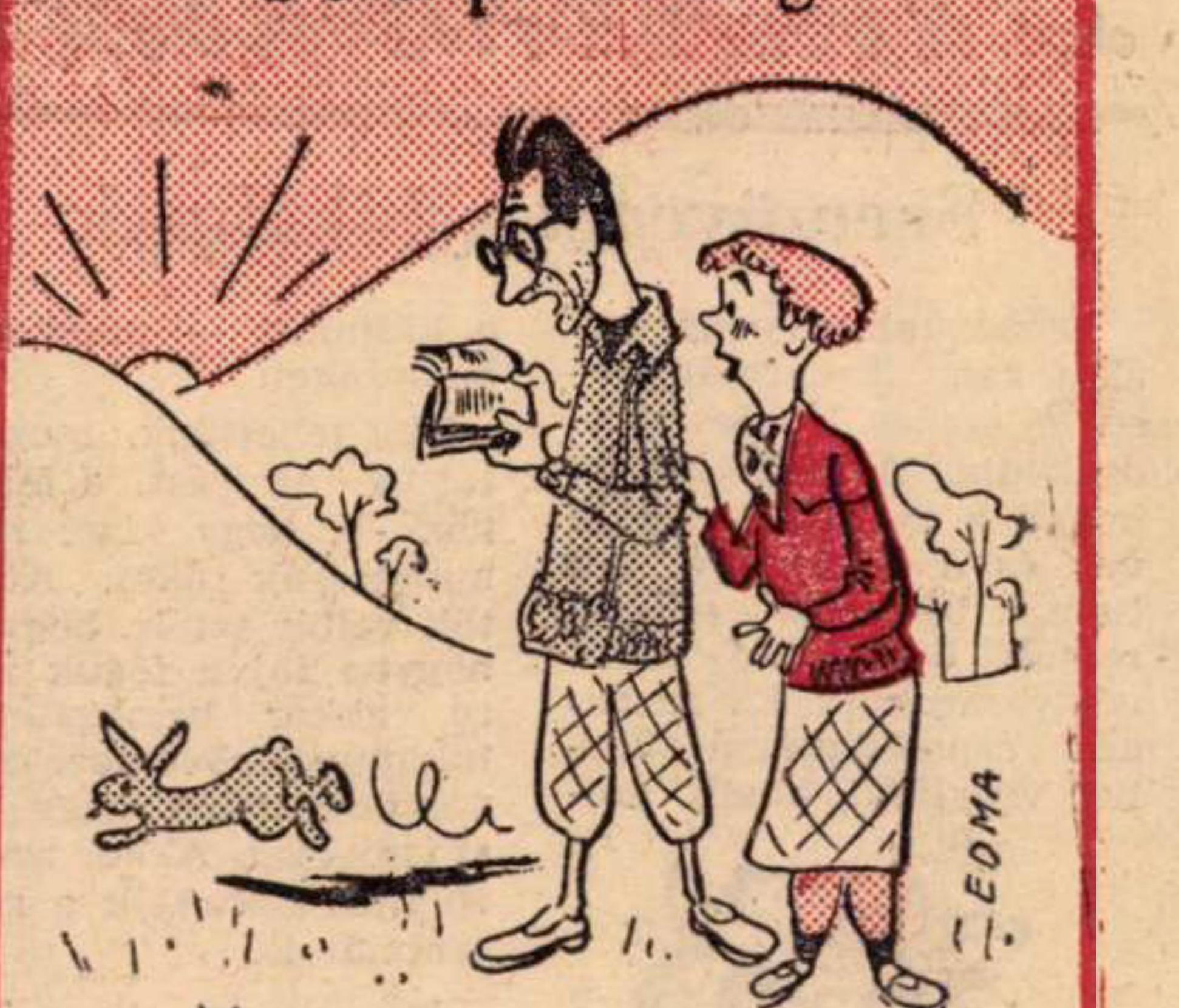

— Várj, előbb utánanézek, szaladó nyúlhoz mennyit kell exponálni...

Büszke papa

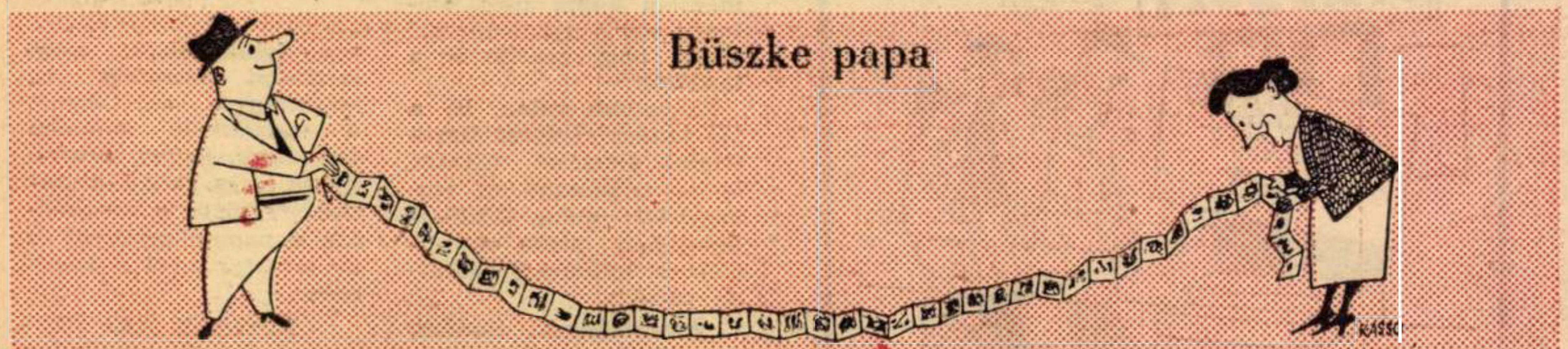

— Mondhatom, nagyon édes a kisfia...

Szeles időben

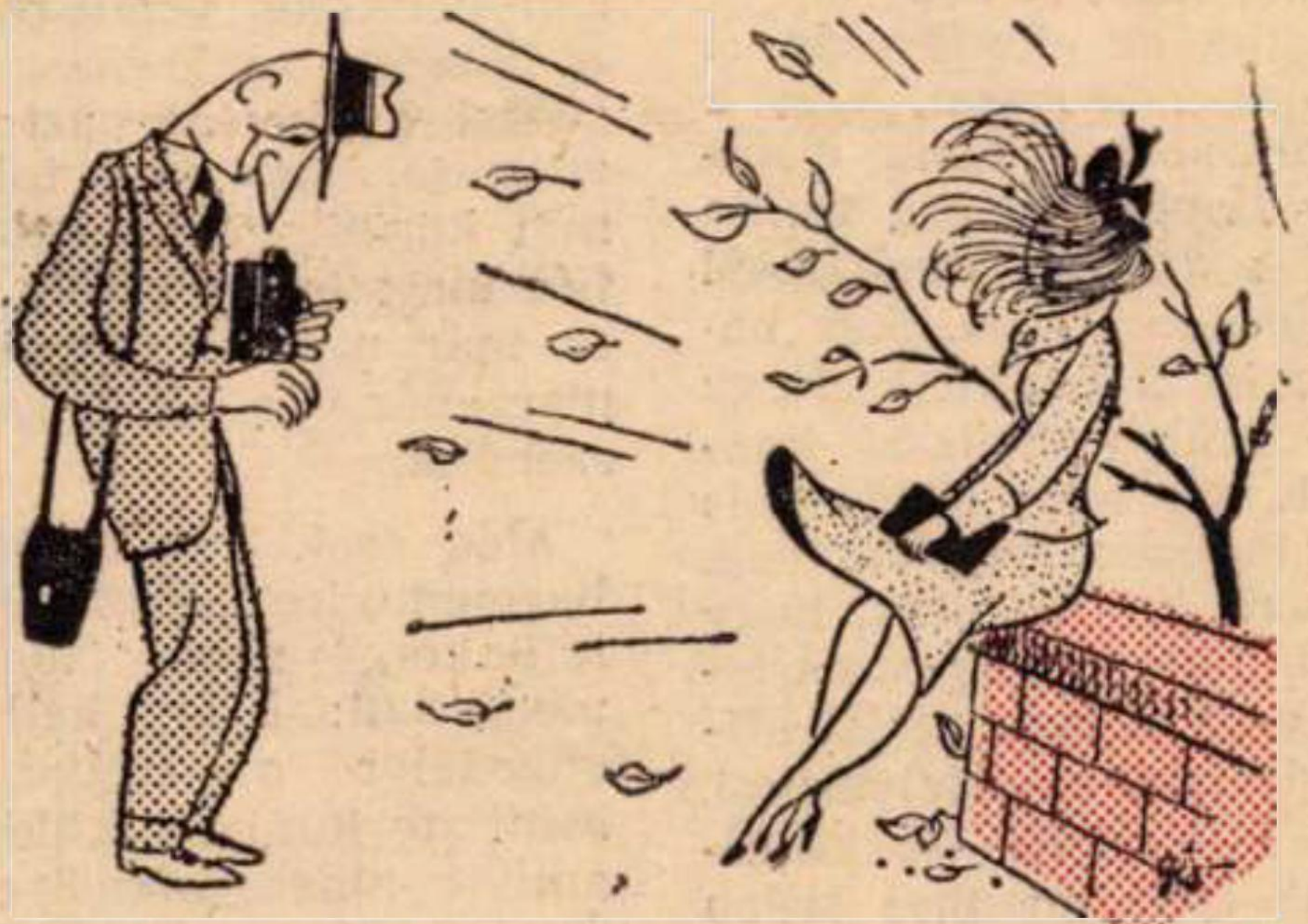

— Most mosolyogjon, Ancika!

Edzésen

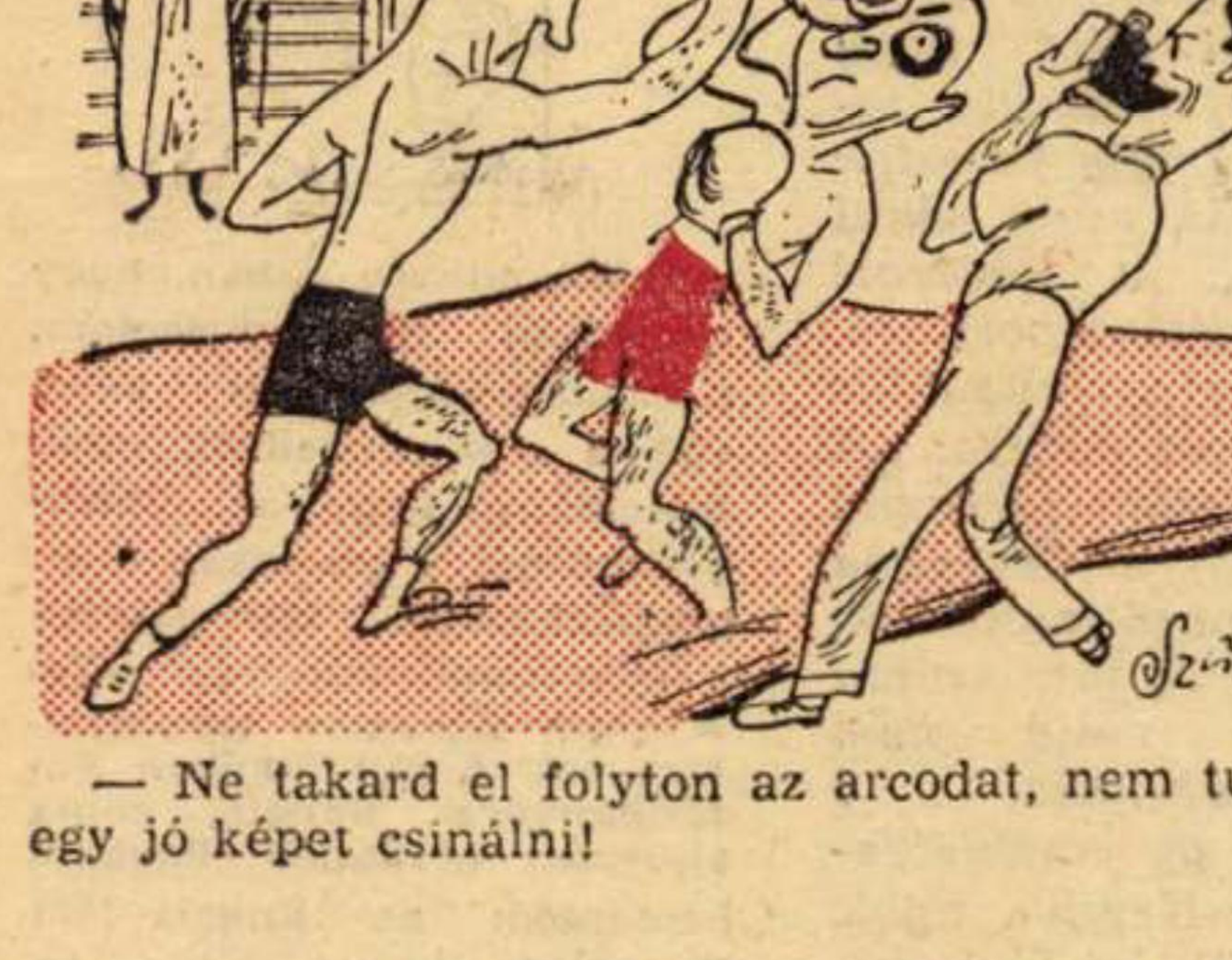

— Ne takard el folyton az arcodat, nem tudok egy jó képet csinálni!

A társbérleti fürdőszoba előtt

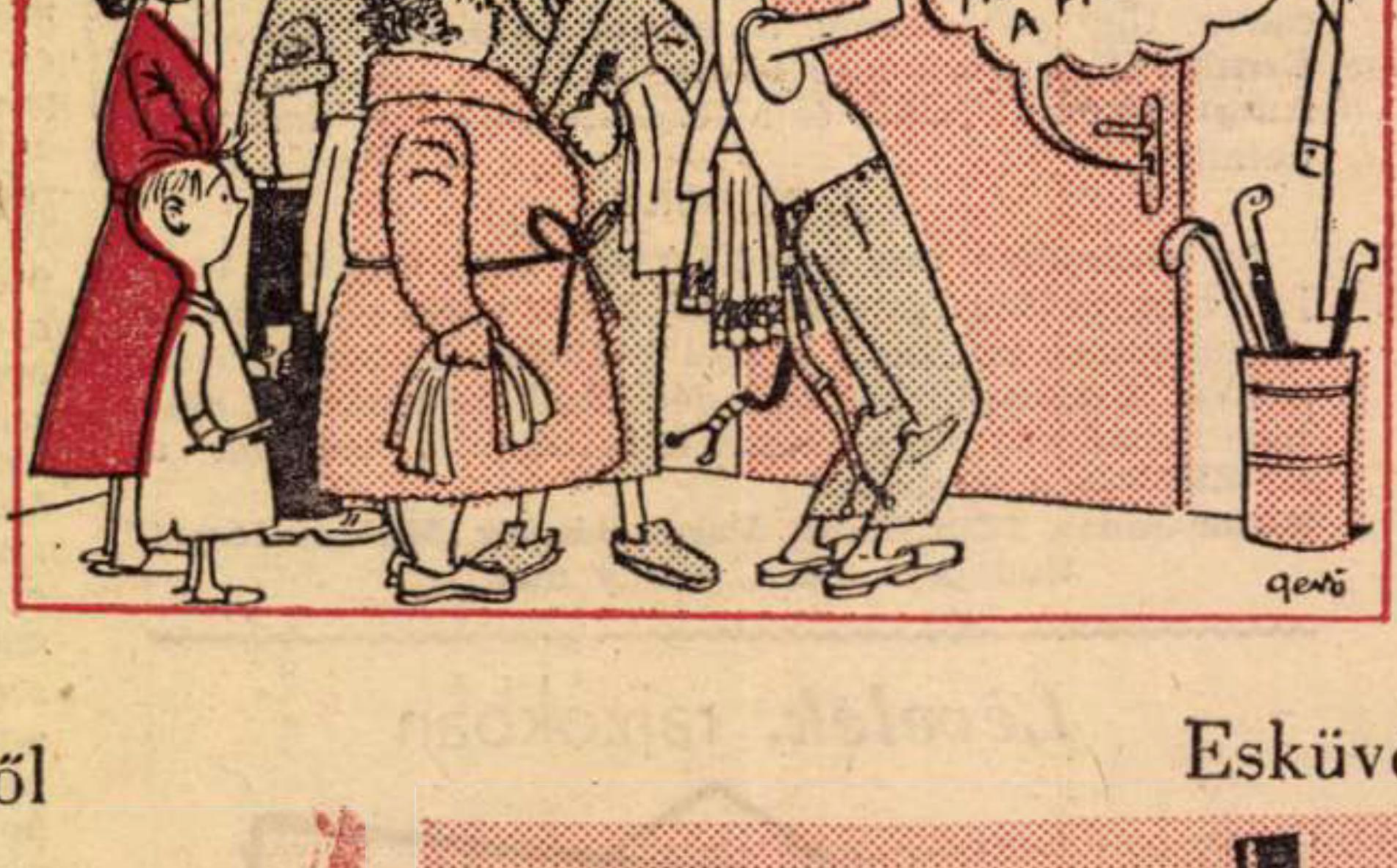

...KÉT PERC! MOST TESZEM A FIXIRBE!!

Szemtelenség

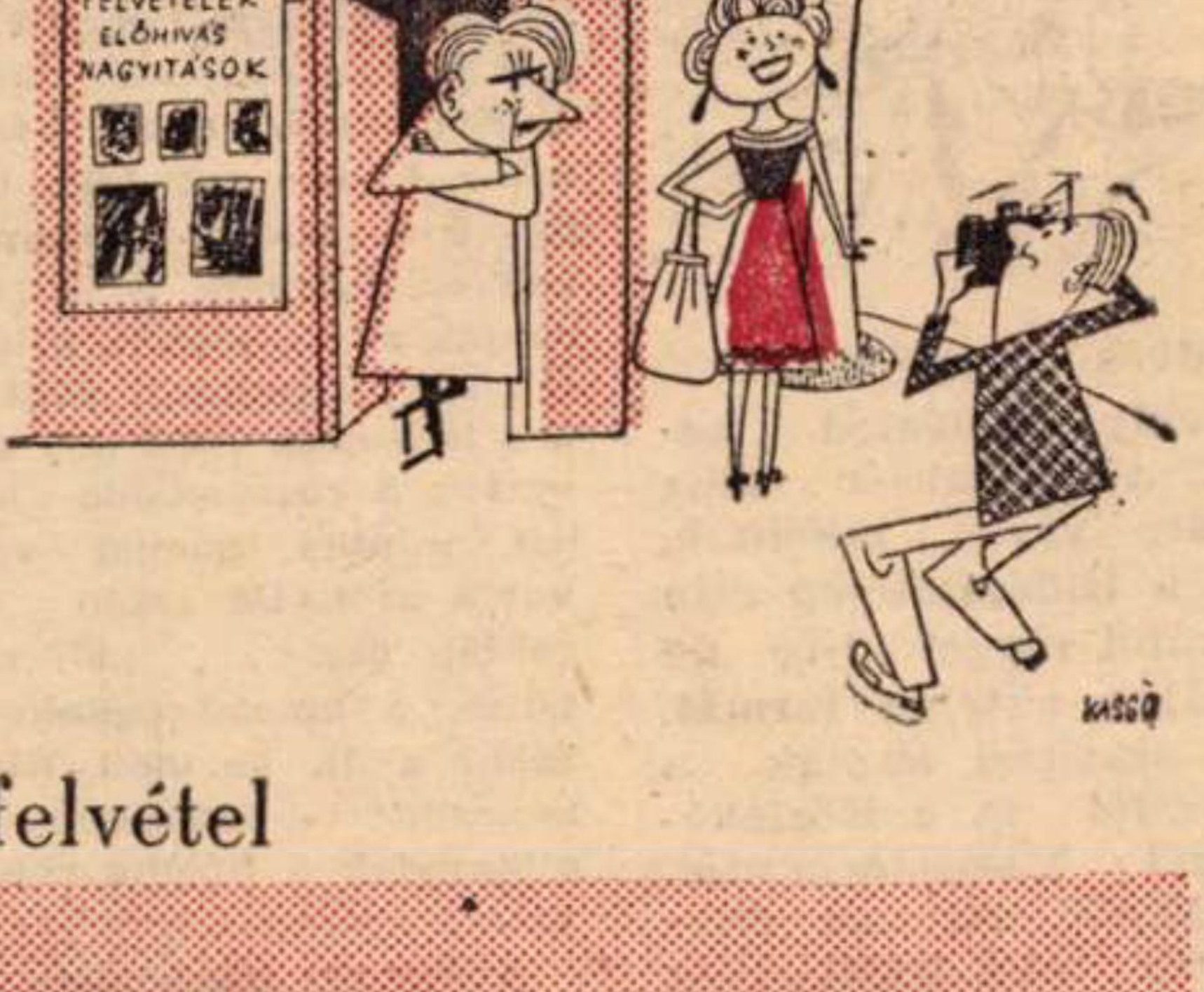

Fényképész
FOTO
FELVÉTELEK ELŐHÍVÁS NAGYÍTÁSOK

A fényképezés történetéből

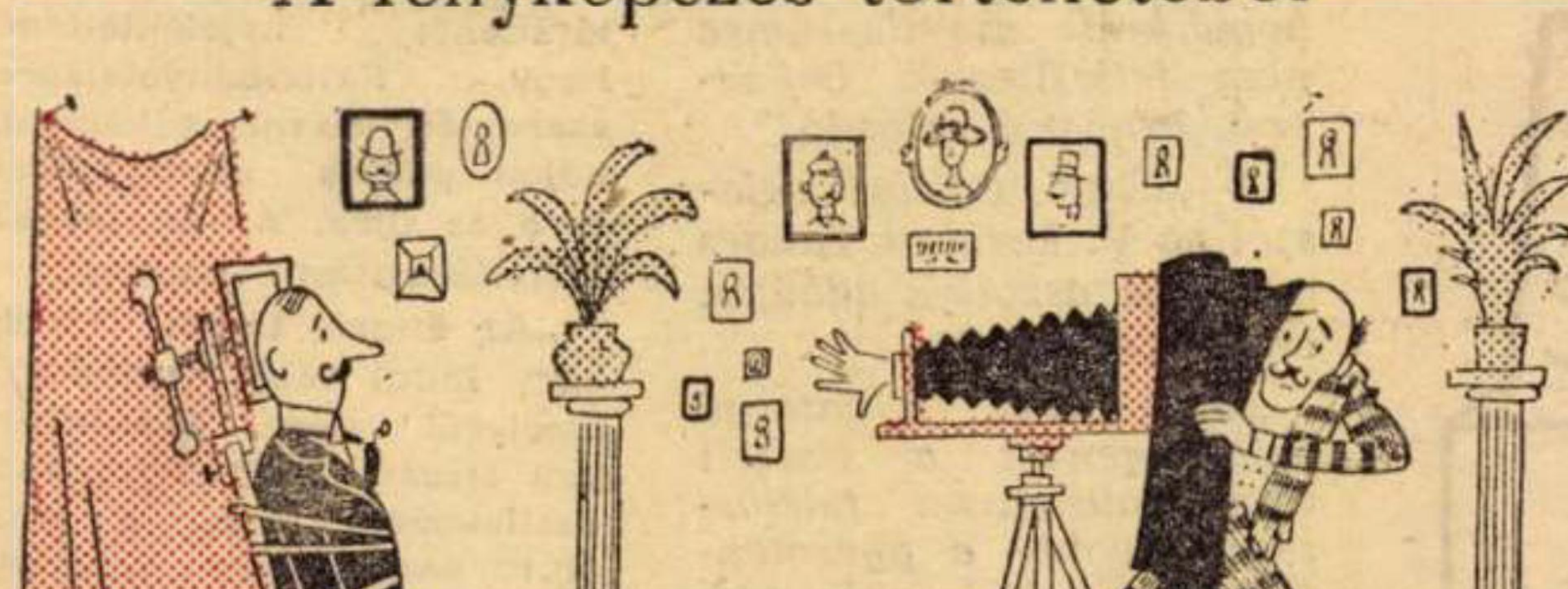

FOTO: Kaján 1855

— Jaj, ne méltóztassék haragudni, de nem találom a lemezt...

Esküvői felvétel

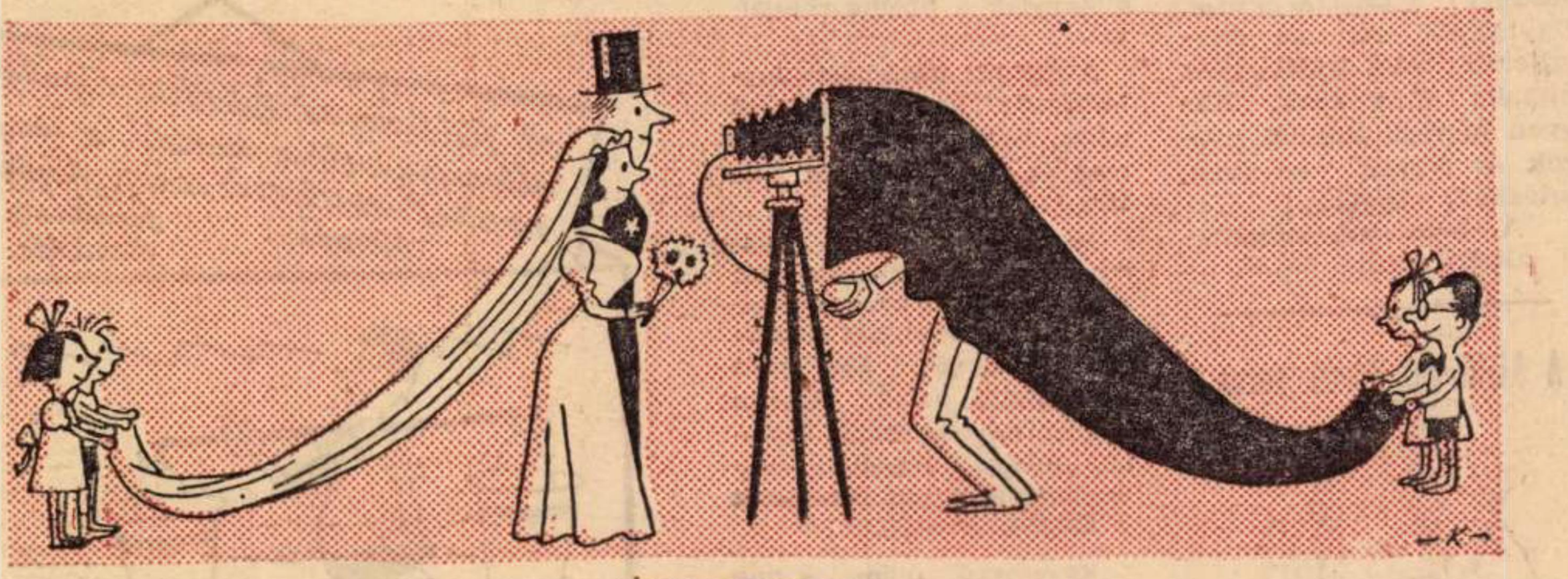

Egy kirándulás története

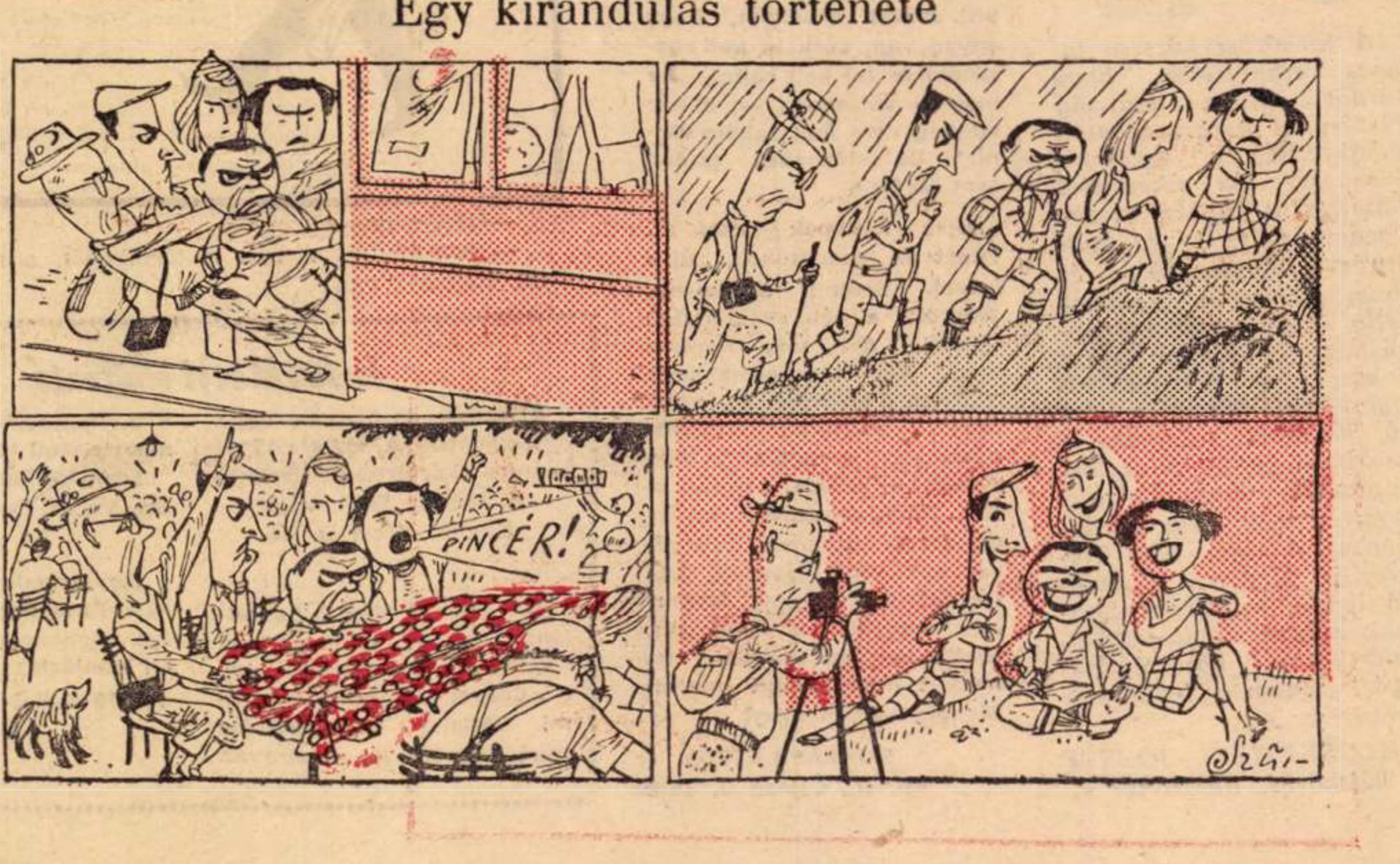

Mélységes csalódás

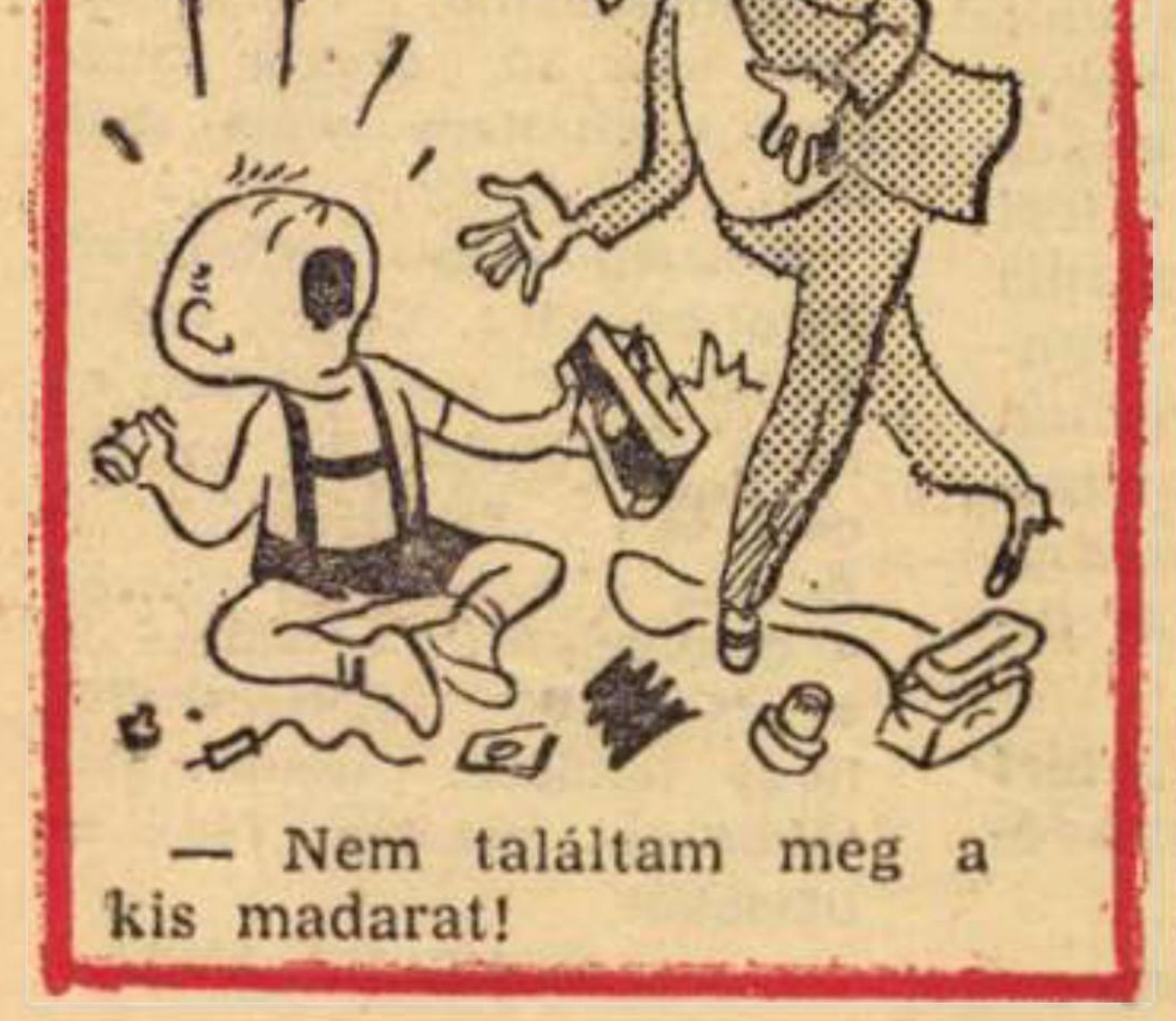

— Nem találtam meg a kis madarat!

Alibi

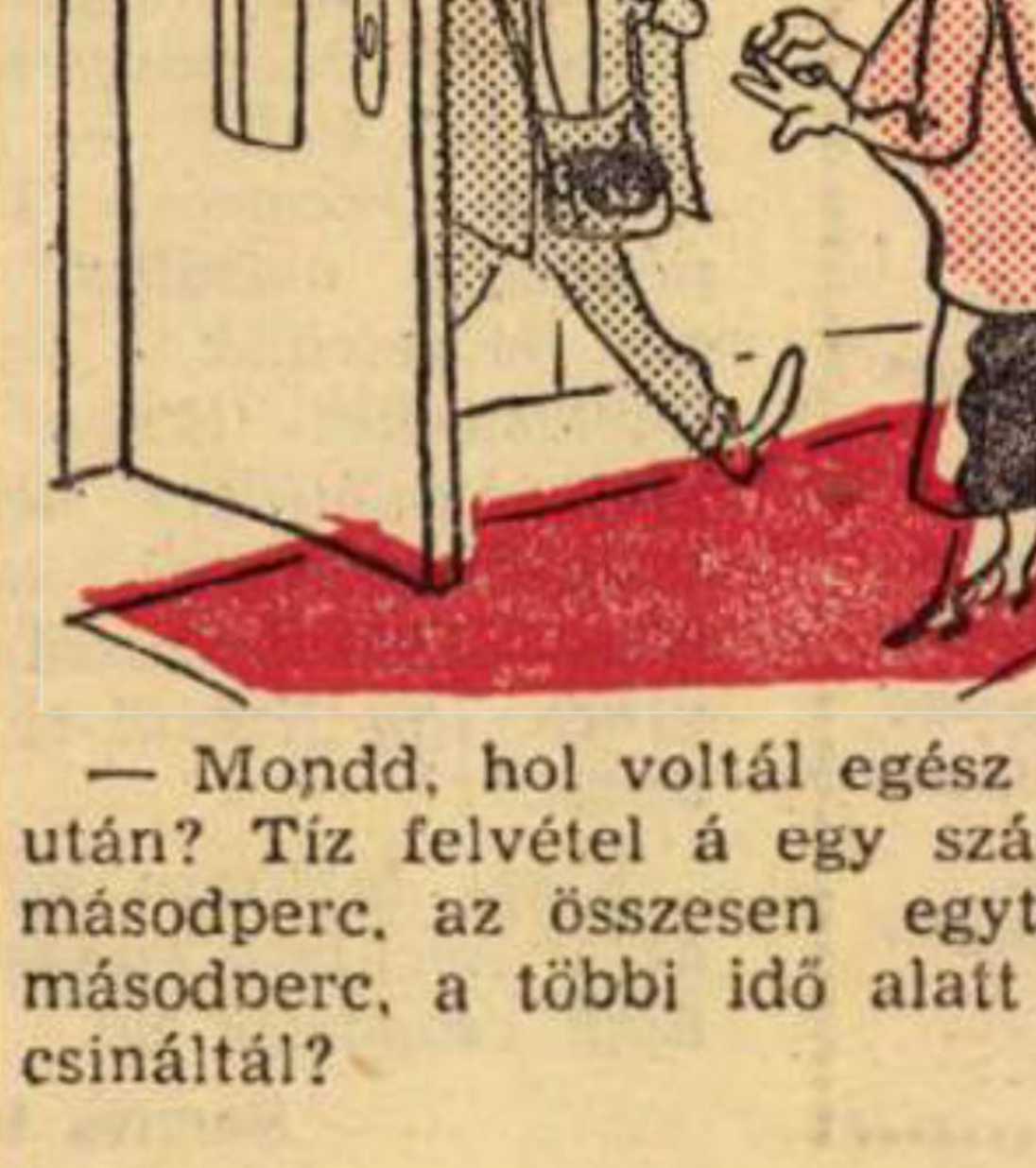

— Mondd, hol voltál egész délután? Tíz felvétel á egy századmásodperc, az összesen egytized másodperc, a többi idő alatt mit csináltál?

Le a bürokráciával!

Szemüveget a bikáknak

Községünkben négy apaállat van. Takarmányukról a tanács köteles gondoskodni. Amikor láttuk, hogy a szénánk fogytán van és a környéken sem tudunk beszerezni, elhatároztuk, hogy zöld lucernát vásárolunk. Ezt maradék árpaszalmával akartuk vegyíteni, amely tudvalevően kitűnő étel a bikáknak a hosszú téli, száraz koszt után.

Eddig az elhatározás. . . Tekintve azonban, hogy a vételárat a Magyar Nemzeti Bank sárvári fiókja utalja át, a vásárlással kapcsolatos papirokat beküldtük a banknak. Négy nap múlva választ kaptunk, de nem a kiutalás jóváhagyása érkezett meg, hanem azt közölték, hogy a zöldtakarmány vásárlását csak a Begyűjtési Minisztérium engedélyezheti. Ezért — írták —, közölnünk kell, mennyi széna lenne a zöldlucernából, ha lekaszálnák és megszárítanák. Ezzel az adattal együtt kérjük majd újból a kiutalást — utasítottak bennünket.

Mit tehettünk, megmutattuk az írást a bikáknak —, hogy kissé megnyugtassuk őket. Közöltük velük azt is, hogy ha nagyon fáj a foguk zöldre, akkor bemegyünk a földművesszövetkezetbe és veszünk nekik négy zöld szemüveget. Akkor azután zöldnek láthatják a sárga szalmát is.

Megnyugtattuk még a szegény állatokat azzal is, hogy nem kell sokáig várniok, mindössze „csak addig", amíg a Begyűjtési Minisztérium megadja az engedélyt, amelyet azután leküldenek a sárvári Nemzeti Banknak, végül pedig a községi tanácsnak. Az eddigi gyakorlat azt bizonyítja, hogy ez a folyamat körülbelül két-három hét alatt lebonyolódik, de ez már nem is lényeges, mert már van bőven saját szénánk.

Még csak annyit, hogy bármennyire is törjük a fejünket, nem tudjuk megérteni: miért kell az engedélyt a Begyűjtési Minisztériumba küldeni, amikor községünknek egyáltalán nincs takarmánybeadási kötelezettsége?

Kondor Imre VB-elnök
Nick

Egy csöndre vágyó utca újabb kérése

Kedves Ludas Matyi!

Tavaly elintézted nekünk, a Közraktár utca csöndre váró lakóinak, hogy a Hídépítőtelep este 10 órától reggel 7-ig ne csináljon éktelen lármát. Erre utasítást kaptak a Tanácstól és a Közlekedésügyi Minisztériumtól. Ugylátszik, ezt már elfelejtették, mert ismét egész éjszaka lármáznak. Nagyon kérünk sokszáz gyerek és felnőtt nevében, intézkedj sürgősen!

A Közraktár utca
aludni vágyó lakói.

Egy kályhajavítás története

Mindenünk füstszagú volt: ételünk, italunk, ruháink, sőt a feleségem haja is. Miért? Egy szétesés sel fenyegető rosszul rakott kályha miatt. Ennek már több mint egy éve. Akkor szóltam a házkezelőségnek és kértem, rakják át a kályhát. Kiküldtek két kőművest, akik két óra leforgása alatt úgy szétverték a rosszalkodó kályhát, mintha bomba vágta volna szét. De aztán nem rakták össze . . . „Mi megtettük a kötelességünket, a többi a II. kerületi KIK-re tartozik" — válaszolták és otthagytak a kályha romjaival.

A KIK-nél Babó Jolán ügyintézőhöz mentem, aki azt kérte, hogy az ügyet írjam meg és ajánlva adjam postára.

Feladtam a levelet . . . Három hónap telt el intézkedés nélkül. Most már az igazgatóhoz mentem el, aki határozottan megígérte, hogy nem kell sokáig várni. Másnap levelet kaptam Babó Jolántól, amelyben értesített, hogy anyaghiány miatt nem lehet a kályhát átrakni.

Következő utam a műszaki osztály vezetőjéhez vitt. Avval érveltem, hogy anyag van, csak ki kell egészíteni és fel kell rakni. „Az más — válaszolta —, akkor tényleg nem kell sokáig várni." De intézkedés ezután sem történt.

Újra hónapok teltek el. Ismét az igazgatóhoz, újra ígéret. Semmi eredmény. Megjött a tél. Vaskályhát ígértek. Azt sem kaptam meg. Két kisgyermekemet vidéken helyeztem el, hogy meg ne fázzanak. Elkeseredésemben a tanácshoz fordultam — hiába. Újra a KIK. Piros ceruzával jegyezték fel az esetemet, de a piros szín sem használt. Ennek már két hónapja. Megint az igazgatóhoz mentem, újabb ígéretet kaptam. És megint nem történt semmi. Meddig várjak még?

SZIKLAI LÁSZLÓ
Bp. II., Csalán u. 35/b.

A kiskőrösi fürdő sorsa

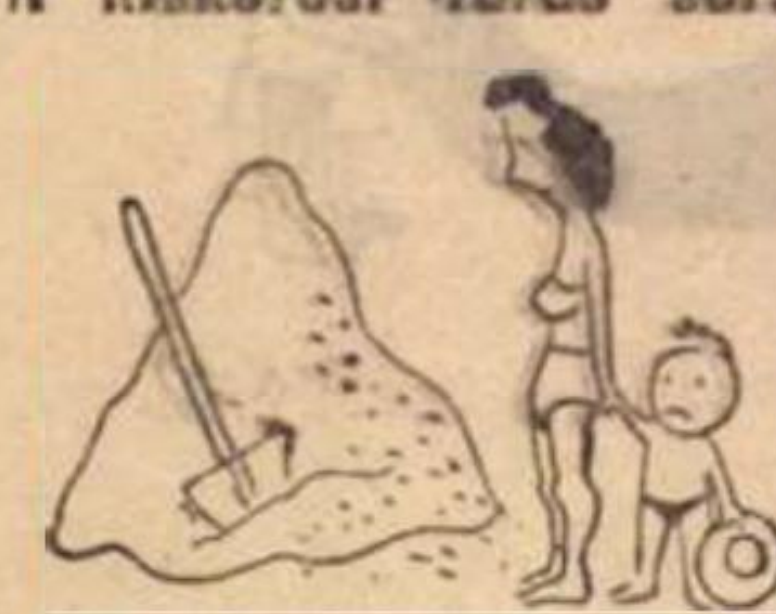

A kiskőrösi községi tanács elhatározta, hogy fürdőt épít a lakosság részére. A határozat után megkezdték a medence kiásását. Az elkészítési határidő a fürdési szezon kezdete volt, de az építkezés félbemaradt, és most ott áll a medence félig kiásva. A betonozáshoz kellő sóder is ott fekszik, a környékbeli gyerekek örömére: sok jó kavicsot találnak a csúzlizáshoz. A jelek azt mutatják, hogy az idei nyáron már nem fürödhetünk a régen várt kiskőrösi fürdőben, pedig jó lenne, ha végrehajtanák a tanács határozatát, mert nem korcsolyapályát, hanem fürdőt szeretnénk.

KECSKEMÉTI JÓZSEF
Kiskőrös, Petőfi tér 5.

SALAKHEGY A THÖKÖLY ÚTON

Ez év márciusaban rendezték a házunk előtt lévő teret. Füvesítették, gyönyörű virágágyakat csináltak és egy emlékműnek a talapzatát is lerakták. Ez idáig a legnagyobb rendben van. A baj ott kezdődik, hogy az emlékmű talapzatához egy hegyre való salakot hordtak az úttestre és annak csak egy egész kis részét használták el. A nagyobbik része még ma is itt díszeleg és csak a szél fogyasztja, illetve hordja be lakásainkba a nyitott ablakon keresztül. Ennek a parkot is elcsúfító salakhegynek az eltávolítását több ízben kértük már a XIV. kerületi tanácstól, de kérésünk csak kérés maradt.

Gyors intézkedést kérünk!

A Thököly út 106. sz. ház lakói nevében:
Pellérdi Alajos

Levelek, rajzokban

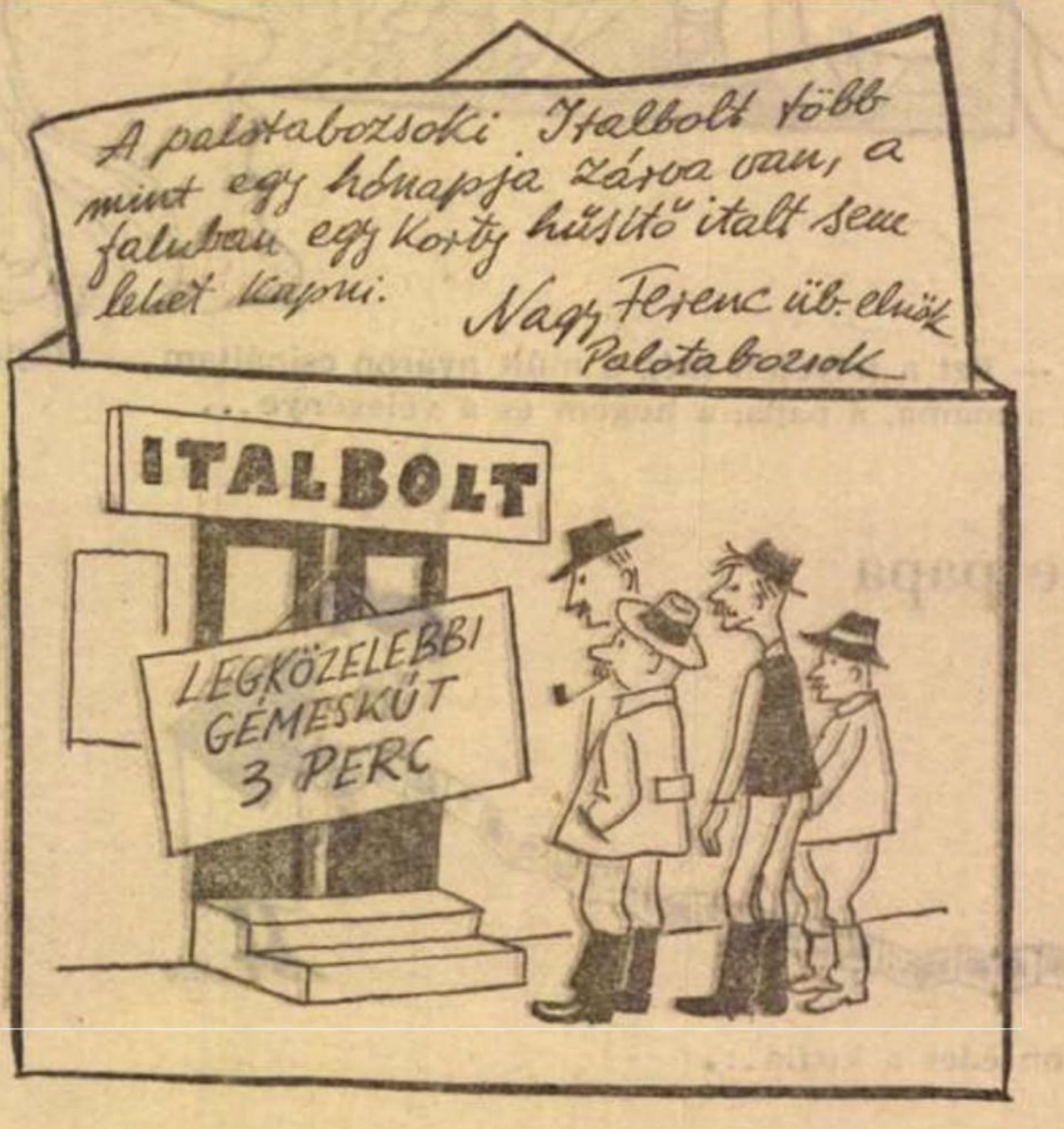
A palotabozsoki Italbolt több mint egy hónapja zárva van, a faluban egy korty hűsítő italt sem lehet kapni.
Nagy Ferenc üb.-elnök
Palotabozsok
ITALBOLT
LEGKÖZELEBBI GÉMESKÚT 3 PERC

Négy dolgozó két panasza

1. RM MŰVEK

Ez év januárjában jó munkánkért (többszörös sztahanovisták vagyunk) a Rákosi Művektől mind a négyen egy házban kaptunk új összkomfortos lakást. Azonban az újonnan készített lakásokra több panaszunk van. A parkettánk például nincs rendesen lerakva. Ugy fest, mintha messziről dobálták volna be. Ezenkívül idestova már féléve lakunk a lakásban, gázunk még most sincs és a fürdőszobánk is használhatatlan.

2. KÖZÉRT

Az utcánkban van egy KÖZÉRT-bolt, mégsem tudjuk megfelelően igénybevenni, mert váltó műszakban dolgozunk és az üzletet reggel 7-től délután 3-ig tartják nyitva. A nyitvatartási időt déli ebédszünettel úgy kellene megoldani, hogy reggel is és este is tudjunk a KÖZÉRT-ben vásárolni.

Bodor János, Téth Endre, Varga Sándor, Muhari József
Budapest, XXI., Völgy utca 12.

Levelek, rajzokban

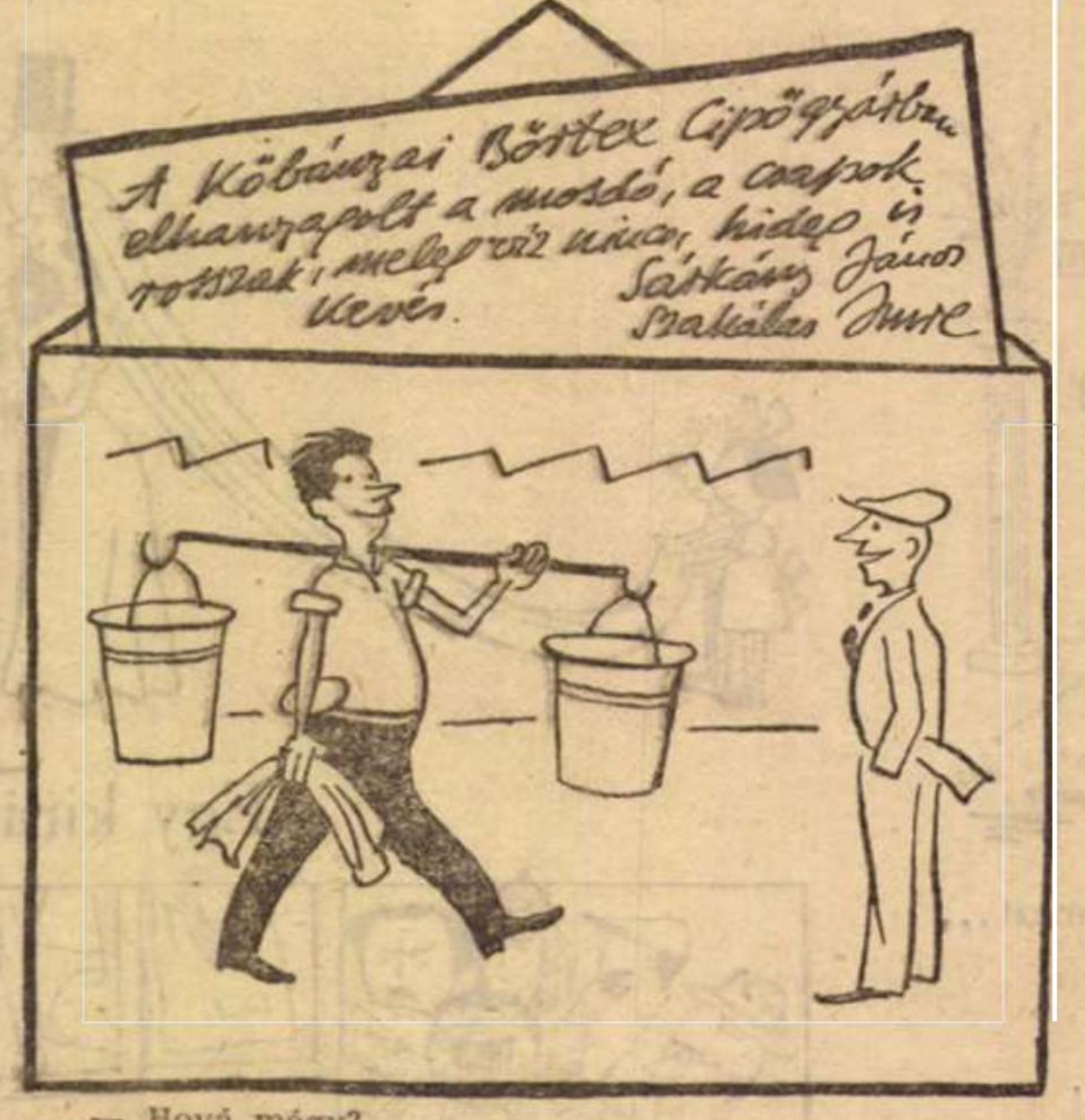
A Kőbányai Börtex Cipőgyárban elhanyagolt a mosdó, a csapok rosszak, melegvíz nincs, hideg is kevés.
Sárkány János
Szakállas Imre

— Hová mégy?

— Mosakodni. Viszem a törülközőt, a szappant és a vizet. Helyiség van . . .

Ludas Matyi elintézte

Elveszett csomagom ügye elintéződött. A MÁV 1207 forintos kártérítést fizetett.

ifj. Ujházy Emil, vájár
Komló, Bécsi u. 15.

★

A „Lánc, lánc, Csepel-lánc" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a „Csepel" Nagykereskedelmi Vállalat tájékoztatása szerint az RM Kerékpárgyár a 3. negyedévben nagyobb mennyiségű láncot készít.

Sásdi Sándor oszt. vez.
Bp. Városi Tan. VB Ker. Oszt.

★

Segítségeddel a Barcsi Járási Tanács pénzügyi osztálya adópanaszomat kedvezően elintézte. Adószámlámról 119,30 forintot töröltek.

MEMON FERENC
Vizvár

Az fizessen, akit illet...

A rákosligeti XI. utca 13. szám alatti házban ketten laknak: Keres Irén és Keres László. Az adót és a tűzbiztosítás díját is ők ketten fizetik, felesben. Keres Irén, aki vállalatunk dolgozója, be is fizette rendesen az őt illető részt. Keres László, a fivére azonban nem tett eleget kötelességének és a XVII. kerületi tanács mégis Keres Iréntől tiltatja le a járulékot.

Bár Keres Irén ebben az ügyben személyesen eljárt az illetékes Állami Biztosítónál, az adóhivatalnál pedig telefonon tiltakozott a sérelmes intézkedés ellen, a feloldást mégsem kapta meg. Helyette azt a „jó tanácsot" adták, hogy perelje be a testvérét.

Helyesebb volna, ha a „jó tanács" helyett Keres László fizetését tiltatná le az adóhivatal és legközelebb pedig körültekintőbben járna el, mielőtt a letiltással zaklatna valakit.

Szentiványszki Sándor,
a Szék- és Faárugyár
igazgatója

Kitakarít Baján!

A bajai Járási Tanácsnál kevés a takarító személyzet, ezért a nagytakarítást nem tudják elvégezni. A felettes hatóságok pedig nem biztosítottak keretet arra, hogy legalább havonta egyszer a Járási Tanács más munkaerőkkel takaríttasson.

Szeretjük a tisztaságot, tehát a nagytakarítást mindenképpen elvégeztetjük. Vagy saját költségünkön, vagy pedig, ha éppen nincs felesleges pénzünk, akkor mi magunk végezzük el, de ezt rendszeresen, havonta vagy kéthetenként megismételni anyagilag is, fizikailag is sok lenne. A munkahely második otthonunk, joggal tartunk igényt arra, hogy a Járási Tanács gondoskodjék a nagytakarításról és ne terhelje ezzel a dolgozókat.

KARSAY ÁRPÁD,
a bajai Járási Tanács
dolgozója

Van-e a sajtócsoportnak gyermeke?

Az V. kerületi Tanács adóügyi csoportjának előadói valahogy úgy könyvelték el a befolyó gyermektelenségi adót, hogy egyszercsak hiányt tapasztaltak. Addig keresték a hiány okát, amíg végül rábukkantak a Fővárosi Tanács sajtócsoportjára. Máris ment a felszólítás a sajtócsoport címére: „A levonásos adók főkönyvi számláinak átvizsgálása során megállapítottuk, hogy Cím 58 361. számú számlájára máig nem eszközölt átutalást a 4 százalékos gyermektelenségi adóra. Kérjük, nyolc napon belül közölni szíveskedjék, mi az oka, hogy fenti számlaszámra nem teljesitenek befizetést. Juhász E. előadó."

A „Cím" ezúton válaszol az V. kerületi Tanács pénzügyi osztálya adóügyi csoportjának:

„Bennünket, a hattagú sajtócsoportot a tisztelt Cím kollektíven felelősségre vont a gyermektelenségi adó „nem eszközölt átutalásáért". Önkritikusan megvizsgáltuk a dolgot, s megállapítottuk, hogy csoportunknak csakugyan nincs közös gyermeke, s ezért komoly hiba volt az adófizetés elmulasztása.

Amikor azonban átvizsgáltuk csoportunk tagjainak személyi igazolványait, kiderült, hogy külön mindegyikünknek két-két gyereke van. Mi tehát apák s anyák vagyunk és így az említett adót már természetesen letörlesztettük.

Ehhez hadd tegyük még hozzá: ha valamilyen adót fizetnünk kell — akkor azt a Fővárosi Tanács pénzügyi osztálya intézi el helyettünk, ugyanis fizetésünket innen kapjuk. Ennélfogva nekünk, a sajtócsoportnak semmilyen külön adószámlánk nincs. Így fizetni sem tudunk."

Ezzel biztosan egyetért az V. kerületi Tanács adóügyi csoportja is!

Szenes Imre

Miért nem tudja a MÁVAUT is?

FELVILÁGOSITÁS

Eddig hittem abban, hogy a vasúti pályaudvarokon, autóbuszállomásokon azért van a „felvilágosítás" nevű intézmény, hogy az utazóközönséget pontosan és megbízhatóan tájékoztassa.

Tévedtem! Nem így van. A saját bőrömön tapasztaltam ezt. A múltkoriban Petőfibányára kellett volna eljutnom hivatalos ügyben. Bementem az Engels téri MÁVAUT-pályaudvarra. Az 1 számú ablaknál egy elvtársnőnél bejelentettem, hogy Petőfibányatelepre szeretnék utazni, s kértem, adjon pontos útbaigazítást erre az útra. A következő „felvilágosítást" kaptam:

„Az Engels térről 14.30-kor indul egy autóbusz, amelyről Hort községben kell átszállni. Ott közvetlen csatlakozást kap, s este 18.12 órakor meg is érkezik Petőfibányára."

Nyugodtan elindultam és délután 4 órakor Horton leszállottam. Ott derült ki, hogy az a bizonyos közvetlen csatlakozás már egy esztendeje megszűnt

Aznap nem utazhattam el már Petőfibányára, de ha kivételesen el is vitt volna a bányászautó, megérkezvén, este 10 órakor már nem kaphattam volna szállást.

Másnap mégis eljutottam Petőfibányára. Csak éppen a „hogyant" nem árulom el, mert szeretném, ha az Engels téri „felvilágosító" is felülne a buszra és Horton a gyakorlatban próbálná ki a MÁVAUT menetrendjét, hogy felületes munkájával többé ne vezesse félre az utasokat.

N. HOLUP ANNA

Kulturfront

Toncz Tibor:

ESETEM A „MAJMOK KIRÁLYÁVAL"

A kínai színház, az opera, meg a bábjáték valósággal magával ragadott. Ha lehetett volna, talán minden Kínában töltött napomat valamelyik színház nézőterén fejeztem volna be. Egyszer aztán jól megjártam...

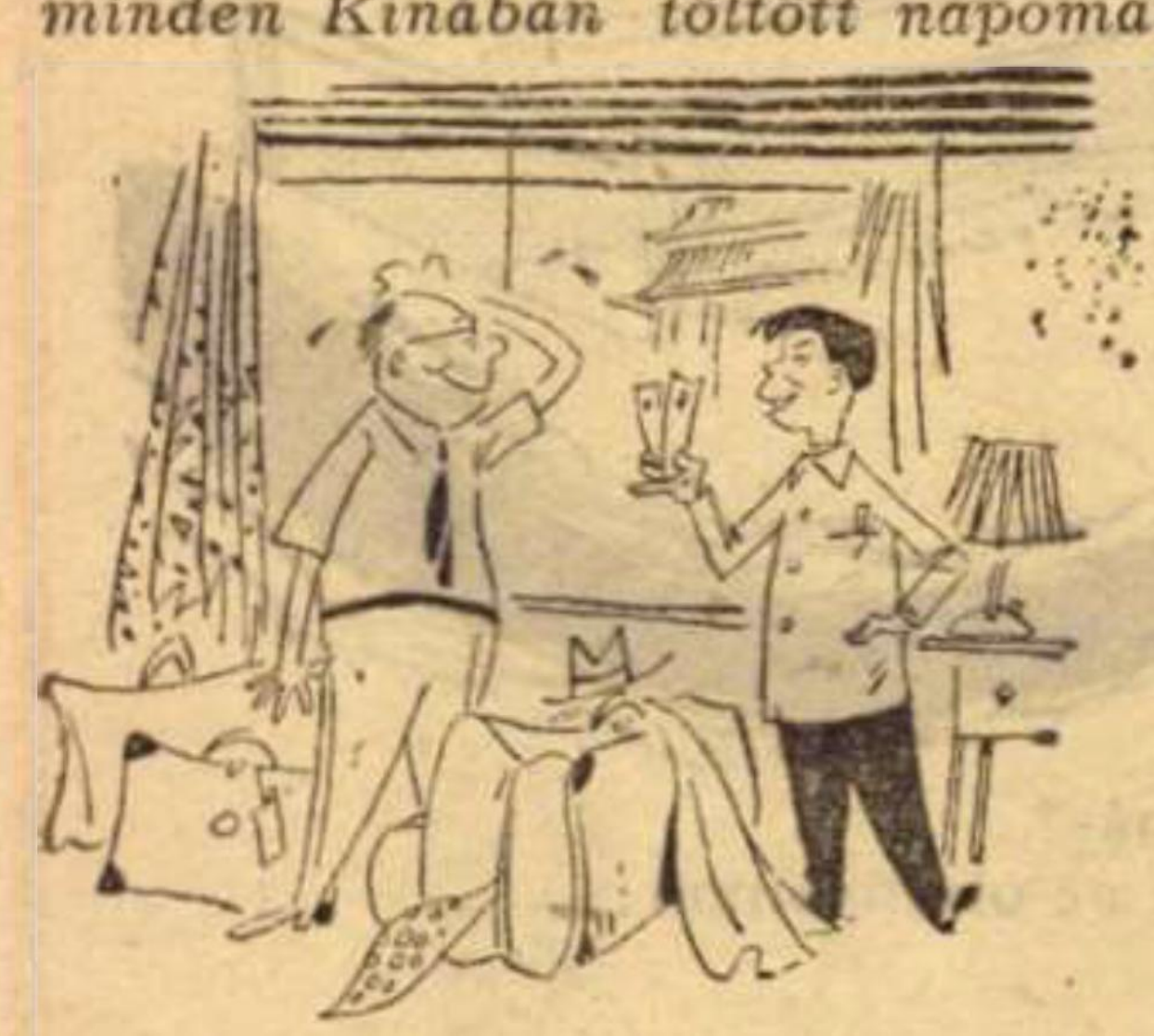

...két színházjegyet ráncigált elő...

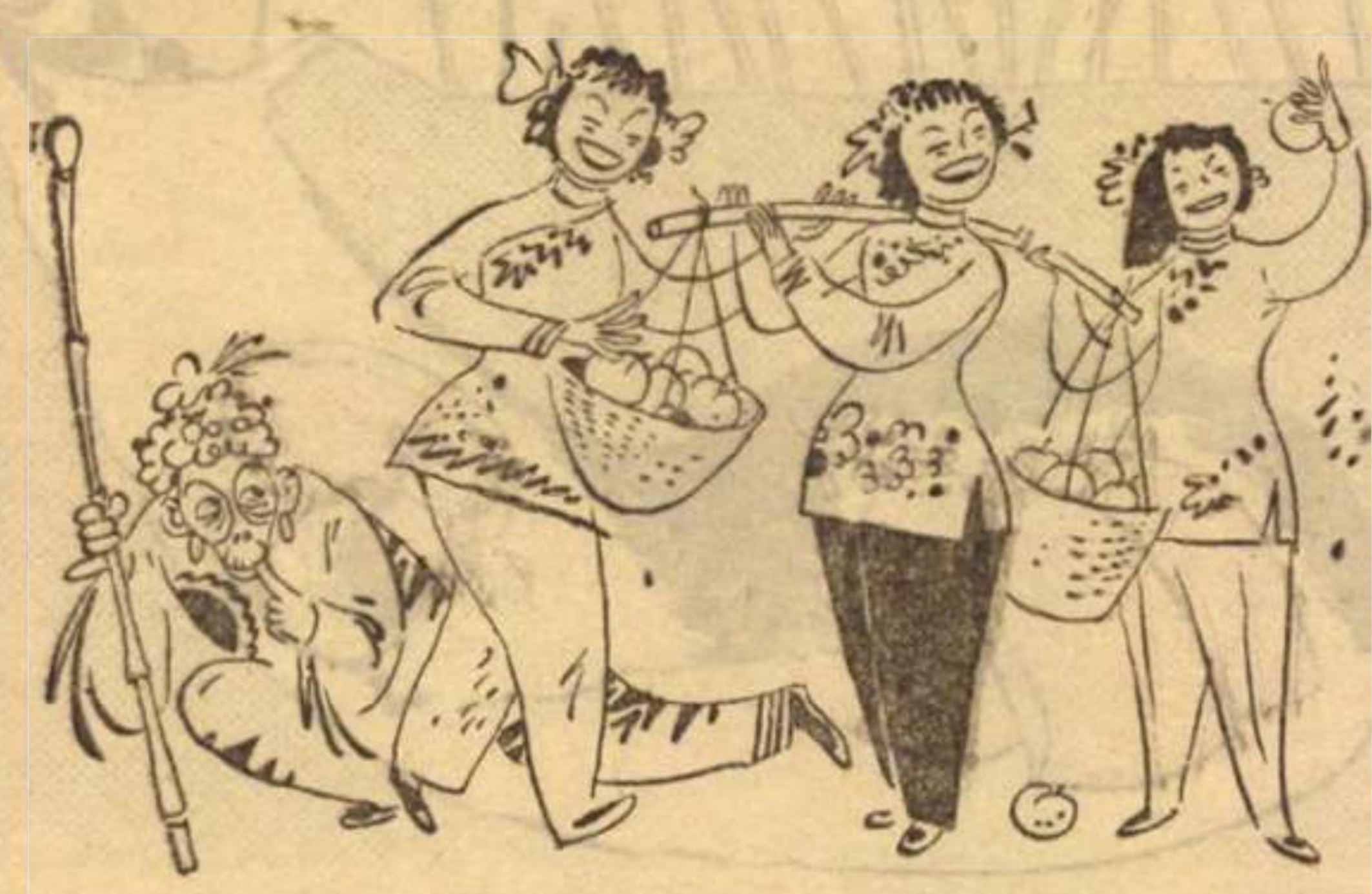

A szépséges kínai leányzók...

Pekingben történt. A háromezer kilométeres kantoni útra minden előkészületet megtettünk. Aktatáska, bőrönd becsomagolva, a jegyek készenlétben, Liu a kedves kínai tolmács boldogan mosolygott, hogy mindez milyen simán és korán elkészült. Bár még csak este hét óra volt, intézkedett, hogy a csomagokat szállítsák ki az állomásra, ahonnan éjfél után öt perccel indul a kantoni gyors. A csomagolás keserves munkájának jutalmaként két színházjegyet ráncigált elő kék zubbonya felső zsebéből. A vonat indulásáig még van öt óránk, menjünk, nézzük meg az ősi kínai vigoperát a „Majmok Királyát".

Pontban nyolc órakor ott ülünk a nézőtéren. Megszólalnak a kígyóbőrrel bevont dobok, sípok és kínai hegedűk, felgördül a függöny és a díszlet nélküli színpadra bebukfencezik a „Majmok Királya". Bemutatkozik a n. é. közönségnek és majomnépe statisztálásával ízelítőt ad Majomország életéből. Persze mindez remek artistamutatványok sorozata. Liu barátom mellettem, a fülembe súgdossa a színpadon történteket, amiket — bár nem akarok vele büszkélkedni, — de fogyatékos kínai tudásom mellett is tökéletesen megértettem.

Az ősi színdarab tartalma röviden: A „Majom-király" únja az erdőt és vágyódik az emberi civilizáció után. Ravasz fondorlattal megszerzi az „Élet és Erő fájának" gyümölcsét, amelynek elfogyasztása olyan vakmerővé teszi, hogy népével ostoba módon támadást indít az emberek falvai és városai ellen. Persze azok felismerik a veszélyt, szövetkeznek és hős támad a népből, Csin, aki tiszta szerelme segítségével sikeres harcba kezd a „Majmok Királyával". A színpadon azonban mindez nem ilyen egyszerű. Díszletek ugyan nincsenek a darabban, de minden díszletet pótol és a néző fantáziáját szabadon szárnyalni hagyja a színészek remek játéka és mimikája. Szerepelnek a csodálatos mozgású majomhadseregen kívül szépséges kínai leányzók, akiknek gyümölcsöskosarából lopja ki a „Majomkirály" az „Élet és Erőfa" gyümölcsét, a százéves nagynéni, a Mennyek Királynője, bűbájos angyal-karral. Szerepel továbbá, mandarin, tudós, földműves és kézműves feles számban és a végén az akrobatika igazi nagymesterei: Csin és katonái.

A közönség és a közönség soraiban Liu meg én, valósággal összeforrunk a színpadon történtekkel. Izgatott érdeklődéssel figyeljük az eseményeket, önfeledten biztató szavakat kiáltunk a színpadra és egy-egy jól sikerült saltómortálénál dübörgő tapssal jutalmazzuk a színészt. És amikor Csin, a hős, arannyal áttört csodálatos sárga-piros ruhájában, régi kínai fegyverekkel vértezve bejön a színpadra, az ütemes taps valóságos tapsorkánná erősödik. Csin győzelme nem kétséges. Nyilván elnyeri győzelme jutalmát, a szépséges három kislány egyikét. De mindezt sajnos már nem láttam, csak hallomásból tudom. Mert amikor a zenekíséret mellett a ritmikus ütközet megkezdődött, az órámra pillantottam. Szent Kleofás! Három perc mulva éjfél, nyolc perc mulva indul a vonatunk...

Mint a villám pattantunk fel Liuval és usgyi, ki az utcára. Mire megérkeztünk a pályaudvarra, —. (kilenc perc), már csak hűlt helyét találtuk a kantoni gyorsnak... És még ma is fülembe cseng a „Majmok Királyá"-nak gúnyos kacagása, pedig ennek már idestova egy hónapja.

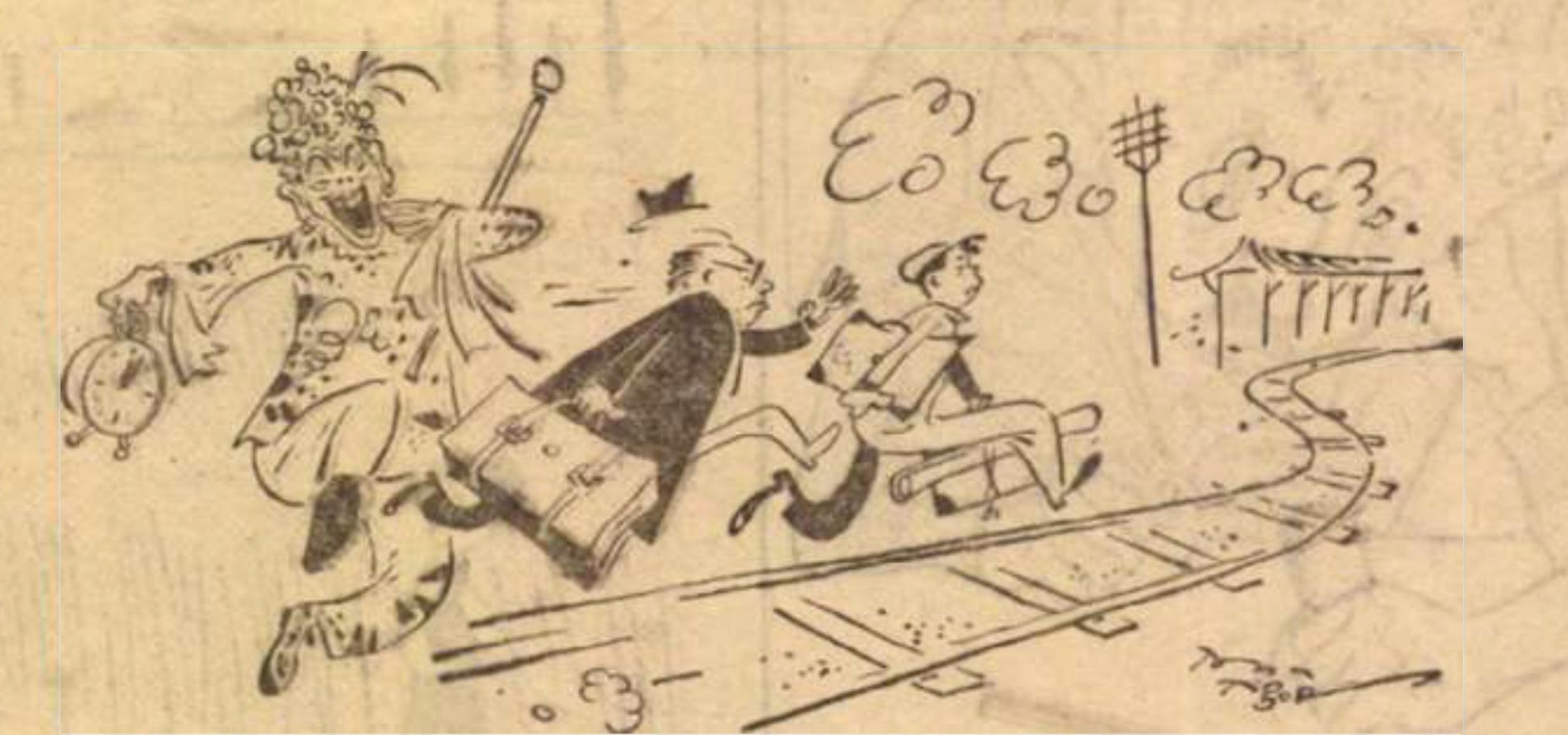

... még ma is fülembe cseng a „Majmok királyának" gúnyos kacagása.

Az ifjúság kulturális seregszemléje után

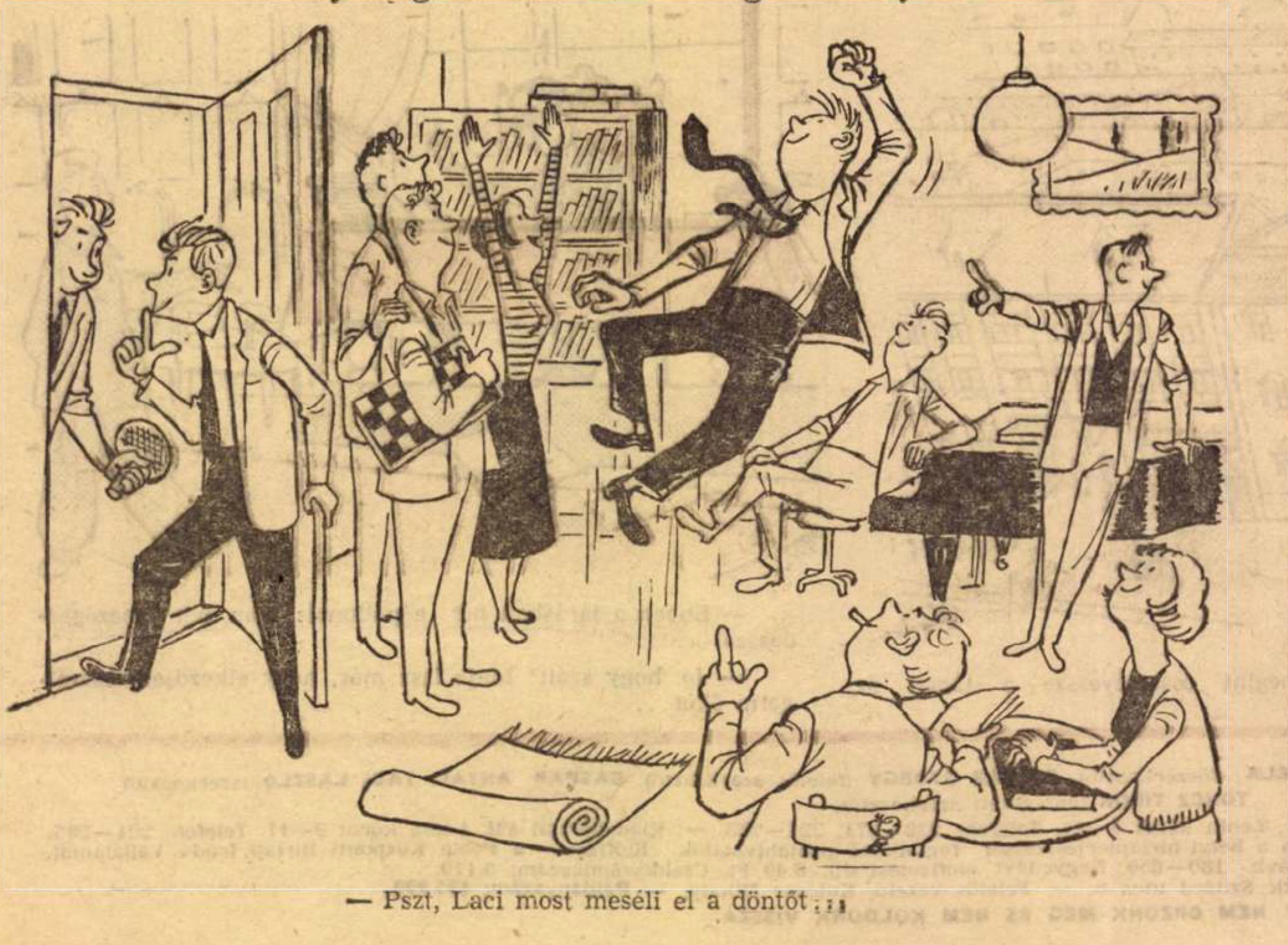

— Pszt, Laci most meséli el a döntőt...

Akiknek szívesen tapsolunk

Sándor Kálmán „Senki városa" c. darabjának két Malek-nénije.

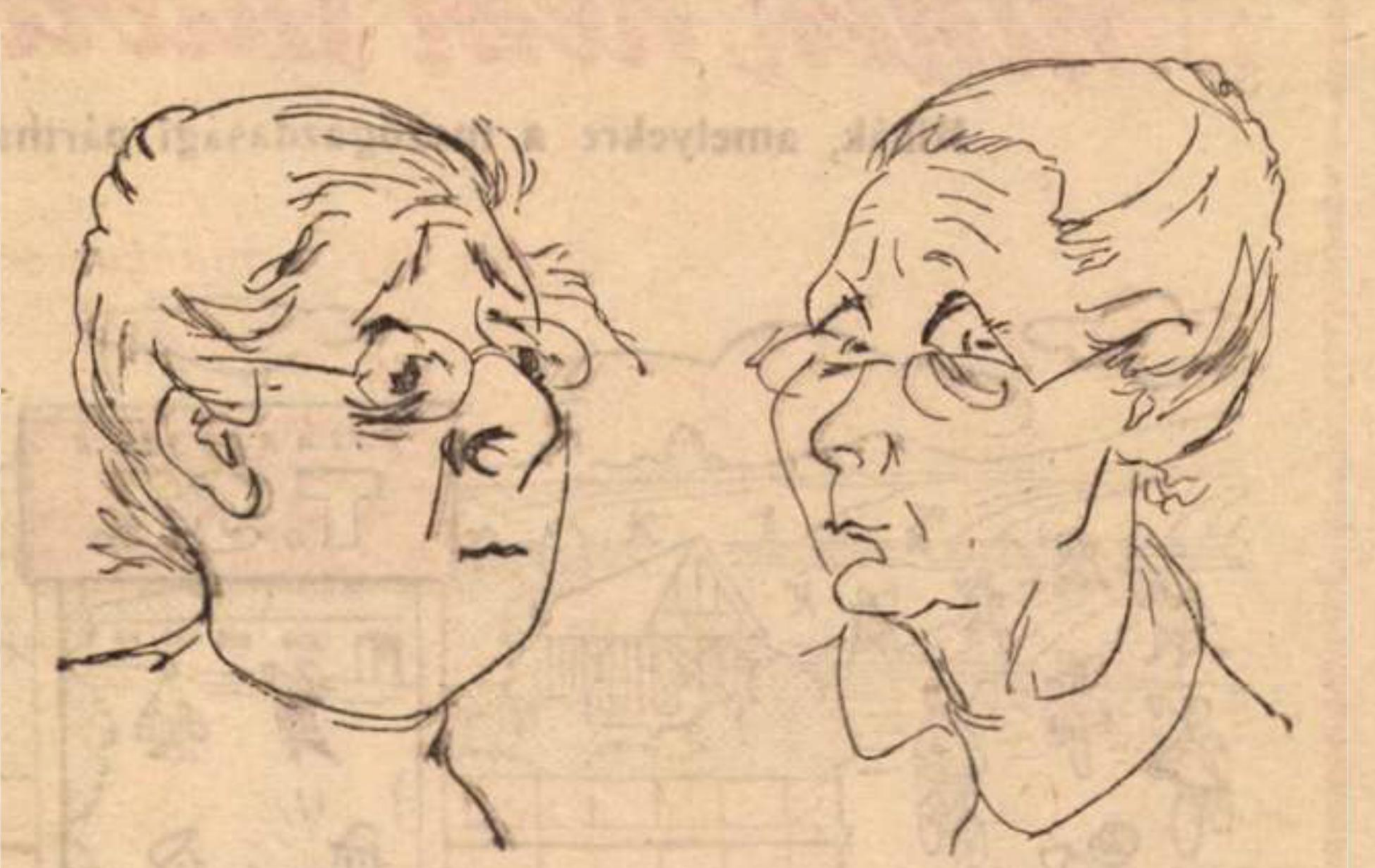

Gobbi Hilda **Somogyi Erzsi**

(Edma rajzai)

Thália és a nyár

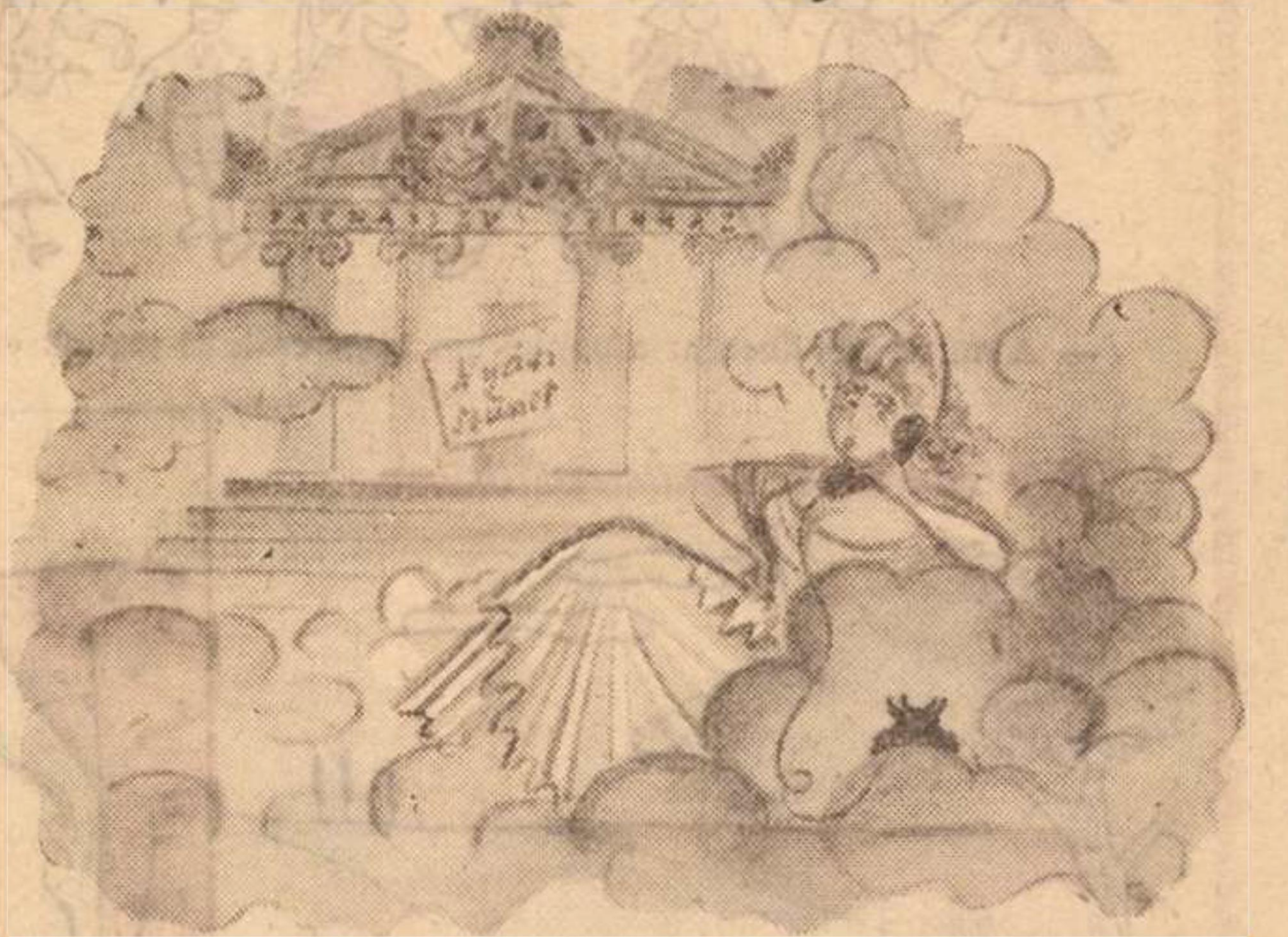

— Halló, Meteorológia? Már harmadszor ugratnak be, hogy itt a nyár! Csináljanak valamit, kezdődnek a szabadtéri előadások!

Röviden!

(Prokrustes nem tartozik a görög mondavilág legderűsebb alakjai közé. Utonállással foglalkozott Attikában. Áldozatait ágyba fektette, s aki rövidebb volt, mint az ágy, azt kinyújtotta, aki pedig hosszabb volt, azt megcsonkította.)

Prokrustes gondosan megágyazott, aztán magával tehetetlen, összekötözött áldozatát befektette az ágyba. Összevonta a szemöldökét és így bólogatott:

— Hm, jól láttam. Egy kicsit hosszú, rövidíteni kell.

Előhúzta fejszéjét és szakértő szemmel méregette hogy menynyit és hol kell levágni. Az áldozat kétségbeesetten nyöszörgött:

— Ne... ne tessék!

Prokrustes bosszúsan legyintett:

— Hagyja már abba a sápítozást! Csak hiú emberekkel ne lenne dolgom!

— De hát, hogy néz az ki...

— Azt csak bízza rám! Valamicske gyakorlatom van benne. nem először csinálom. Az a baj, hogy nem bízik bennem. Ez nem esik jól az embernek!

— Nem akartam megbántani, bocsánat... tényleg azt tetszik hinni, hogy rövidíteni kell?...

— Föltétlenül! Nézze meg, alul is, felül is kilóg. Hosszú, unalmas. Fárasztó a szemnek. Mire az ember a derekához ér, már unja. Magvas, kifejező rövidségre kell törekedni. Ezt a legnehezebb megszokni! Magának sincs önkritikája!

— De hát, így szerves az egész...

— Ugyan, ugyan! Csak azt vágom le, ami fölösleges. Itt vannak a lábai! Mit fejez ki ez a két láb? Semmit. Ezerszer láttuk már, mindenki ismeri. Már a térdénél tudtam, hogy mi fog következni. Lejárt, kitaposott dolog. No és a feje? Próbáljon meg egy kicsit tárgyilagos lenni és vallja be őszintén: kell az?

— Az én fejem?

— Megmondom őszintén, elrontja az egészet. Fölösleges. Nem mond semmit. Minek az a sok hajszálra kidolgozott részlet?

Bátran, a közepén kell belevágni, vagy legalább is a nyakánál. Higgye el, egy kis rövidítés után szép, kerek, kifejező, húsból és vérből való darab lesz.

— Mégis... legalább a fejemet...

— Ne legyen makacs! Tudom, mindenki elfogult saját magával szemben, ragaszkodik minden részhez. Dehát értse meg, kevés a hely, s magának is az az érdeke, hogy beleférjen. Én a javát akarom.

— Itt vannak például az agytekervények...

— Rettenetesen bonyolult, lehetetlen követni... Hát akkor...

— Segítség!

— Azt meg is kapja, hiszen azért vagyok itt.

Rutinos mozdulattal emelte fel a fejszét...

★

(A történet hiteles, maga Prokrustes mesélte el, aki jelenleg szerkesztő.)

Feleki László

Aminek nem szabadna lennie

Hibák, amelyekre a mezőgazdasági párthatározat rávilágít.

Nehéz így a munkaszervezés

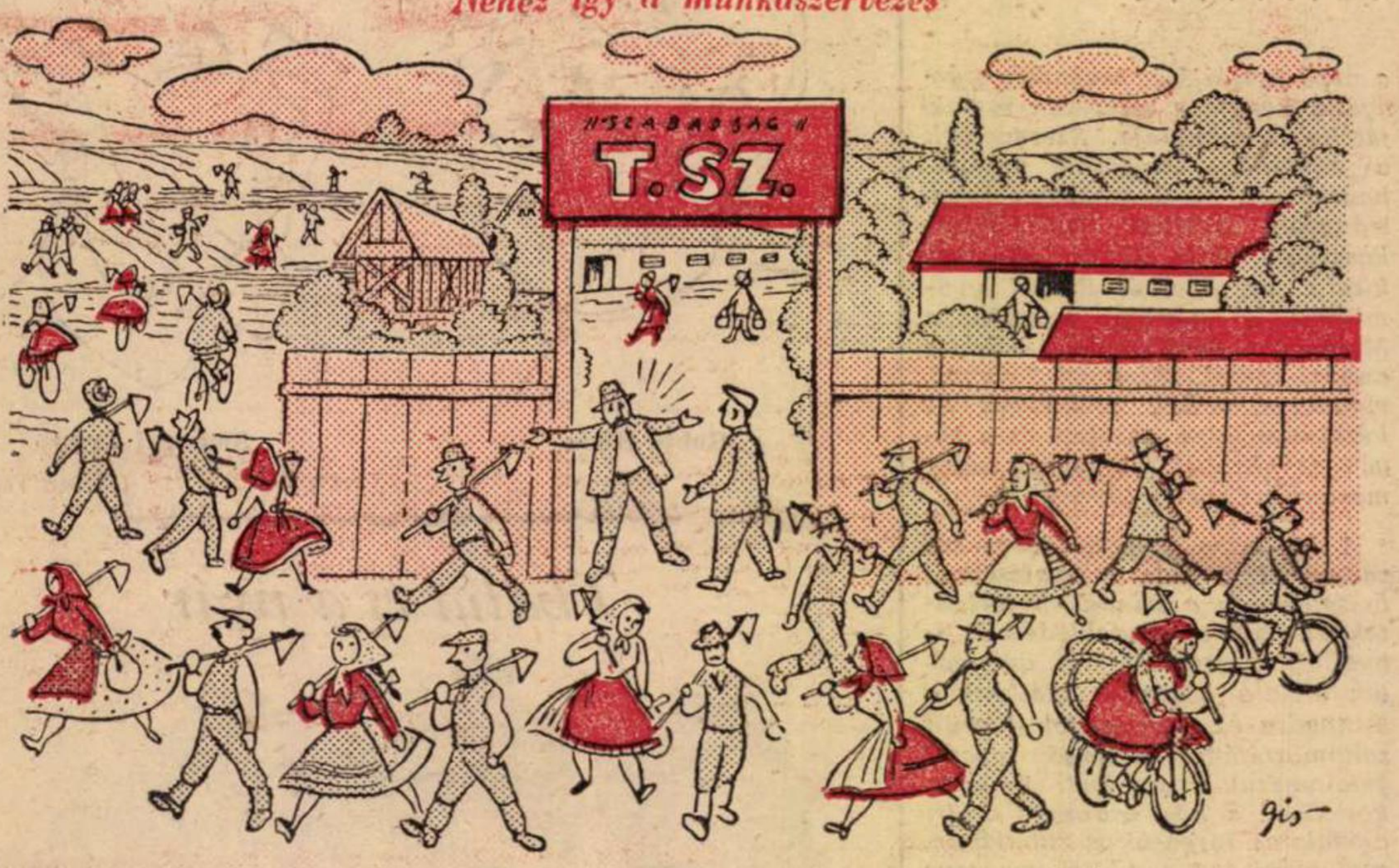

— A mi téeszünkben az a baj kérem, hogy csak 35 tagunk van, amikor a földünk 36 tagban van...

Egy vándorló munkaerő öröme

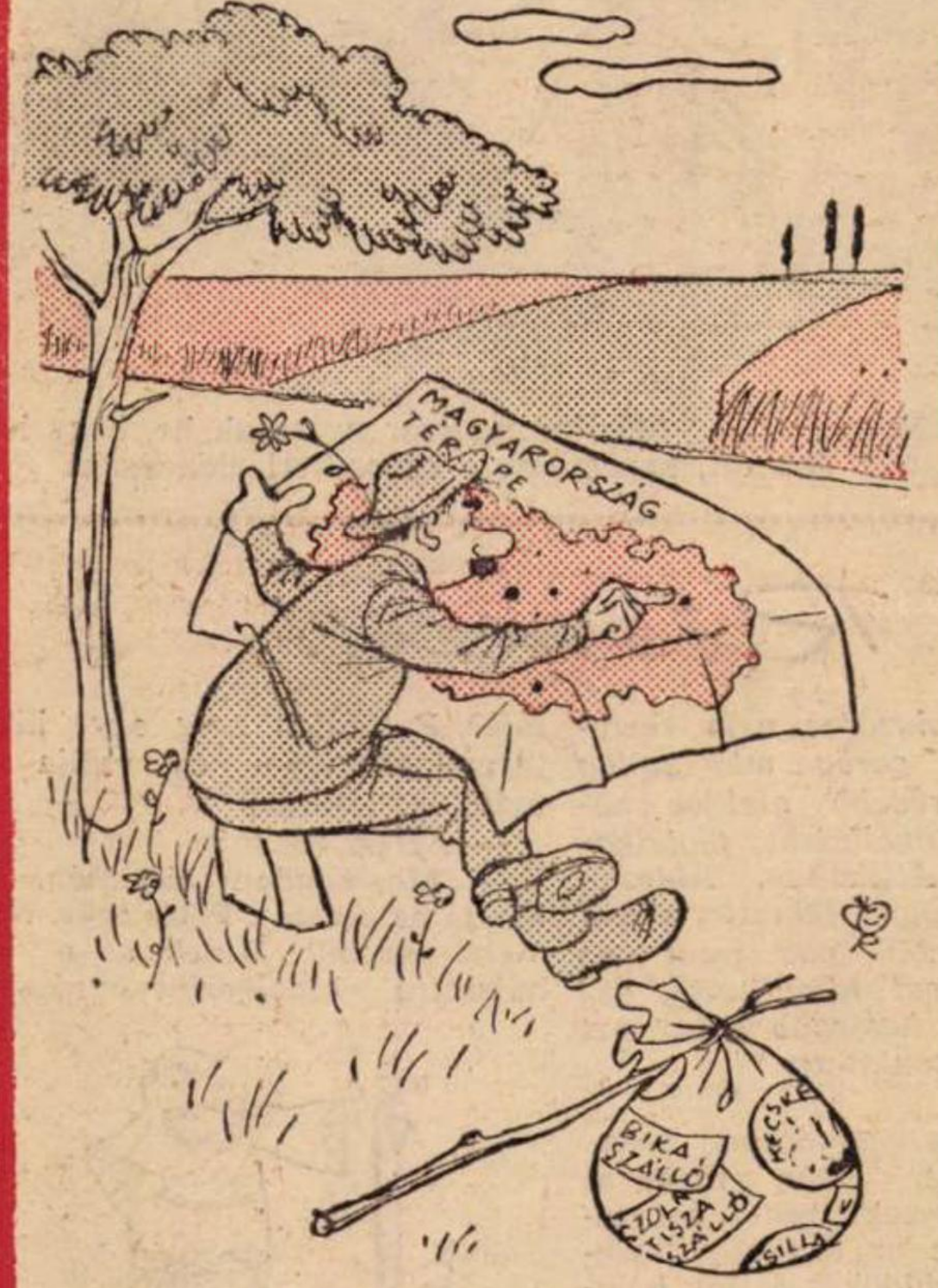

— Hopp! Itt egy gépállomás, ahol még nem voltam!

Nem a legjobb könyvelési módszer

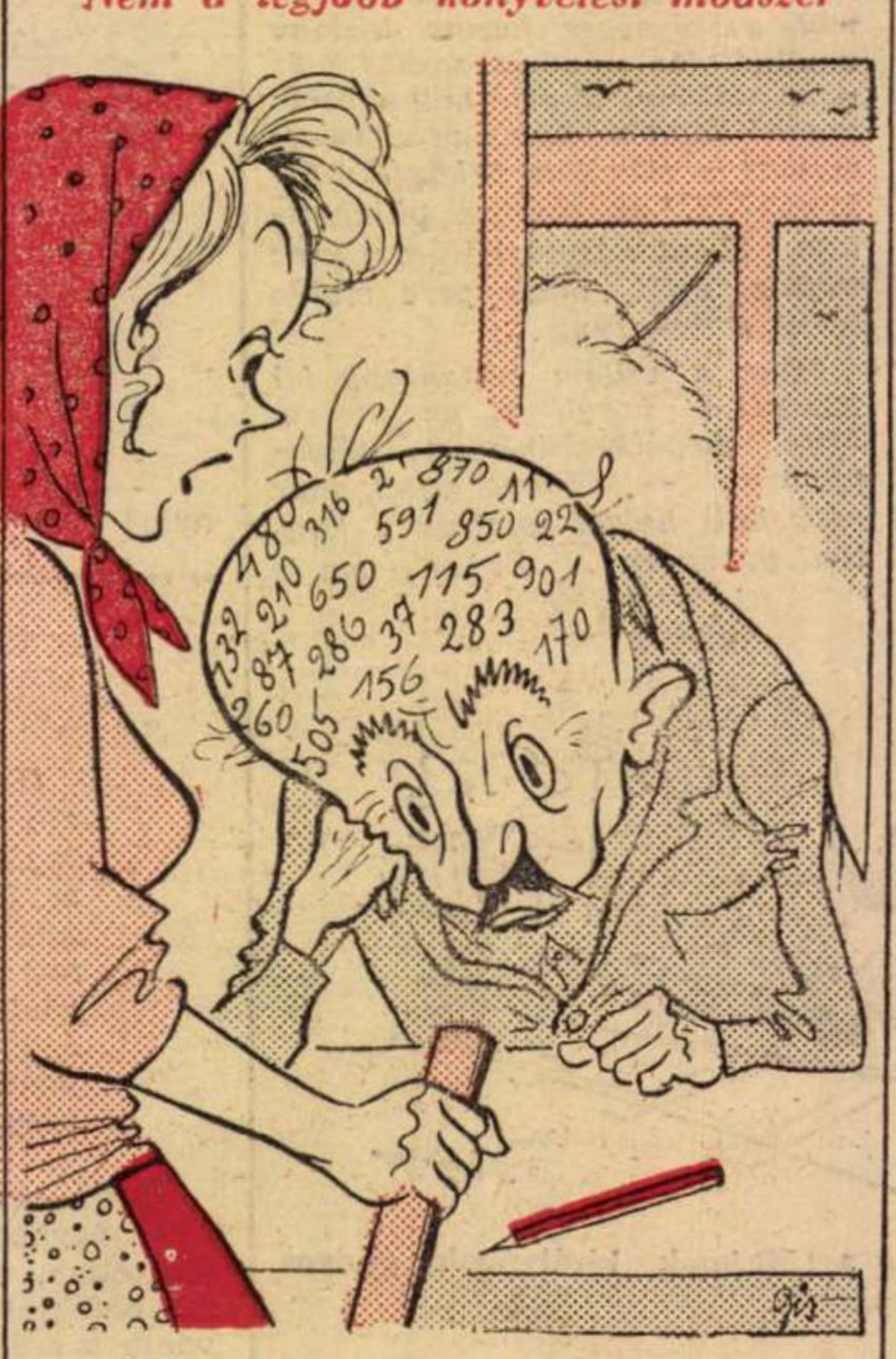

— Mi történt magával?
— Én tartom fejben a munkaegységeket.

János bácsi Pesten

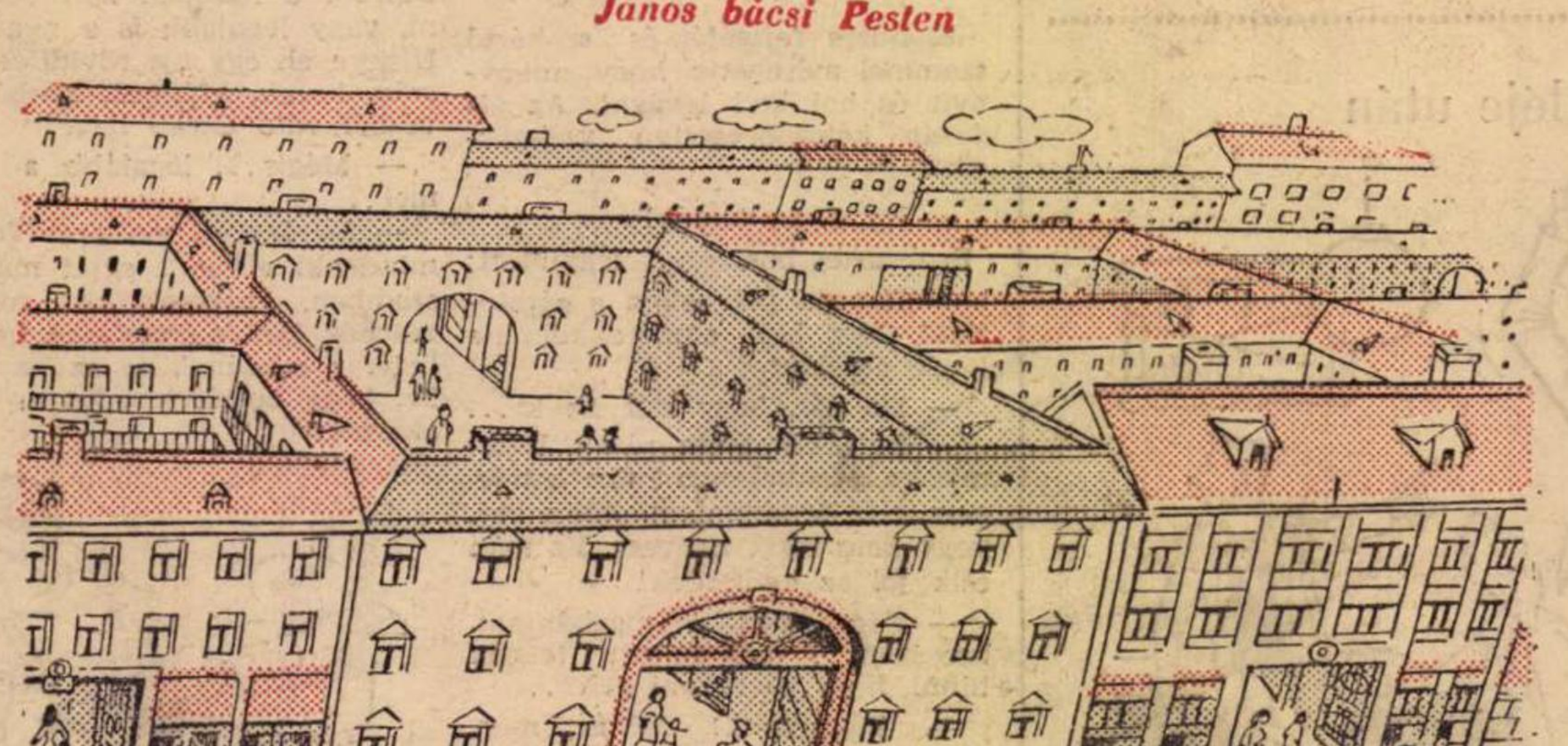

— Miért hozott ide?

— Megmutatom magának, milyen egy átjáróház, nehogy megint összetévessze a téeszt az átjáróházzal...

Ahol pazarolják az üzemanyagot

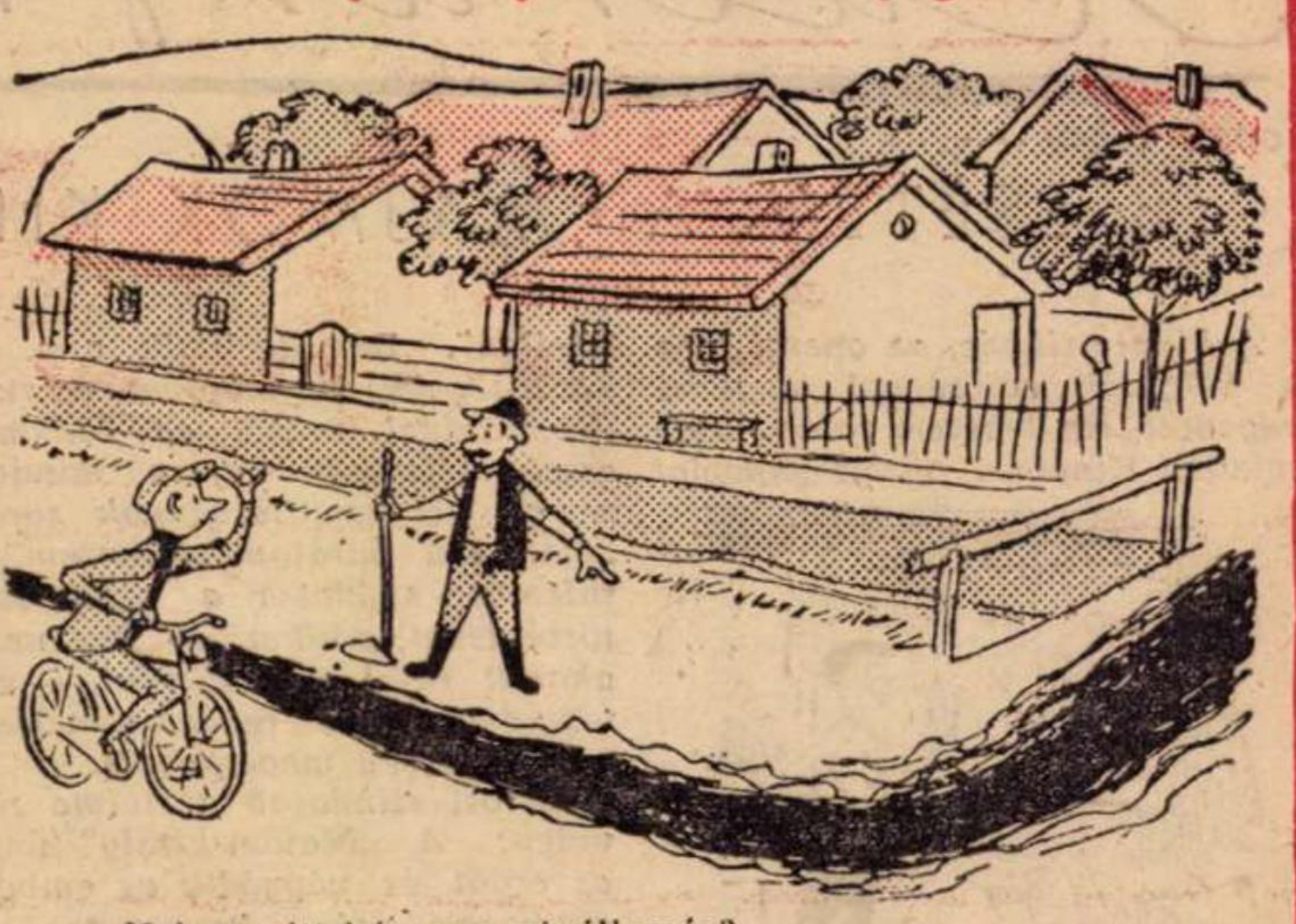

— Hol van itt kérem a gépállomás?
— Tessék csak végigmenni ezen az olajnyomon...

Itt a hörcsögök járnak jól

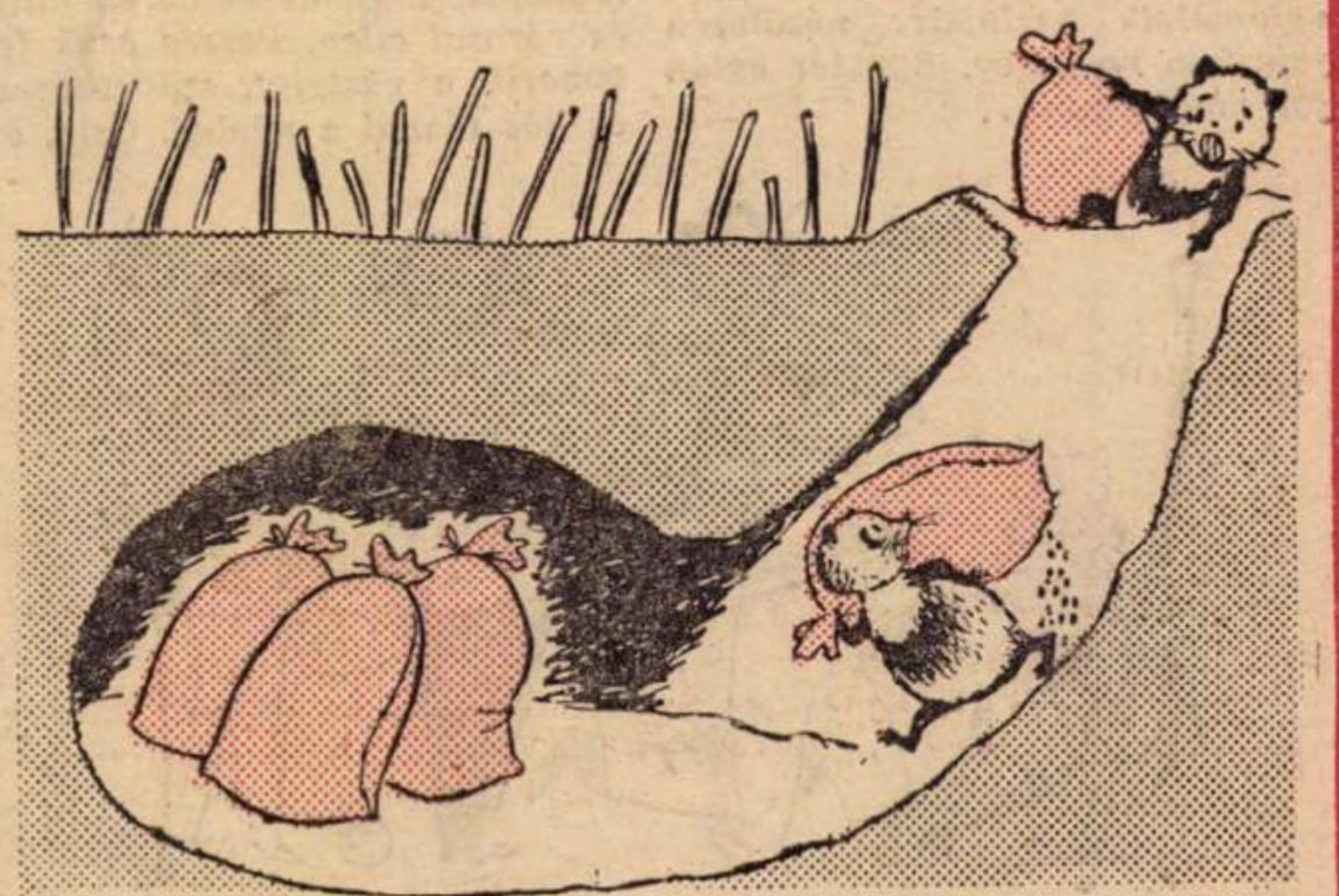

— Te, vigyázz a szemveszteségre, ha már a gazdája nem vigyázott!

Majd cséplésko͏r látja a különbséget

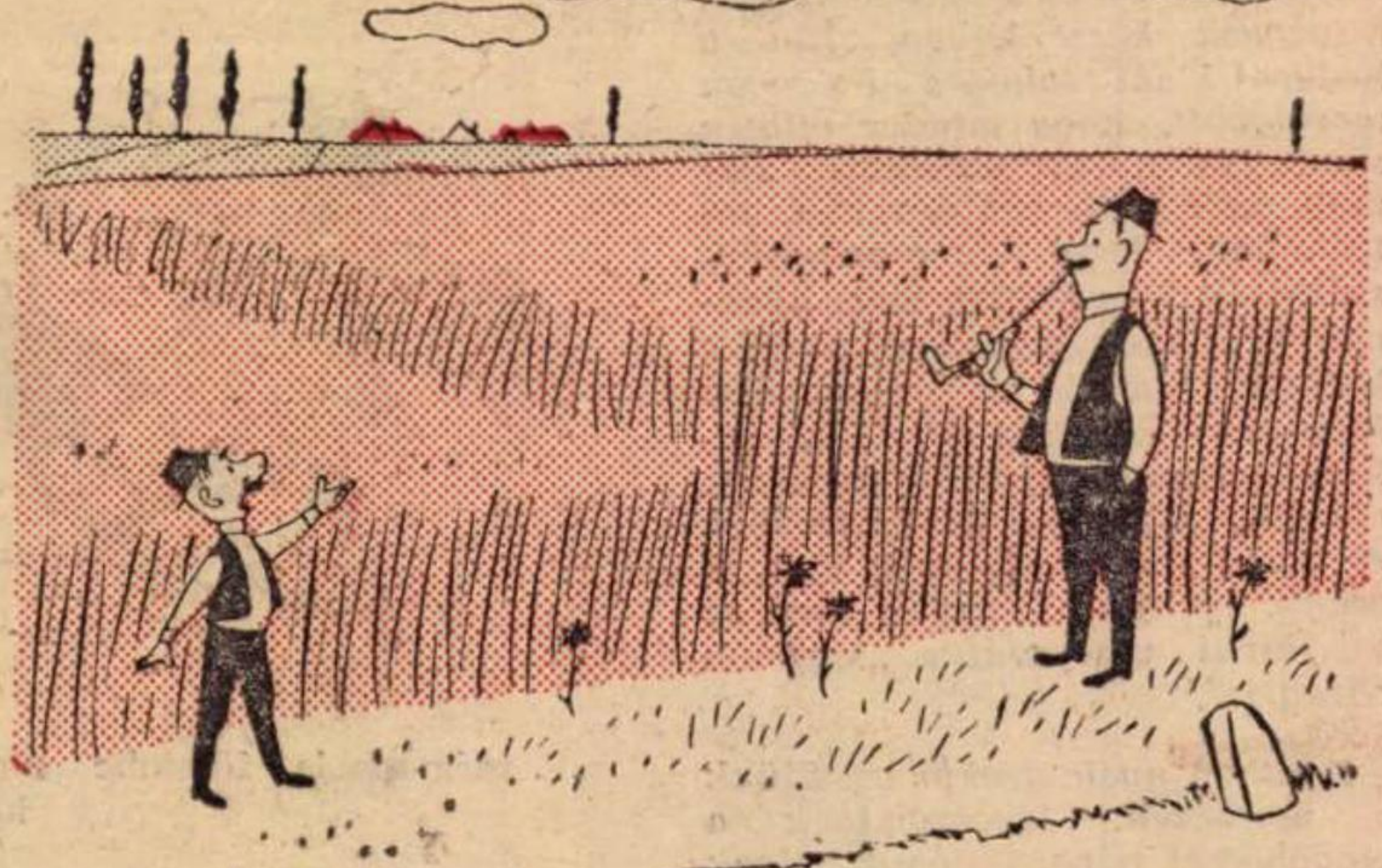

— De nagyra van a búzájával... A magáé is csak a nyakáig ér, mint az enyém...

Gyakran feleslegesen cserélgetik az agronómusokat

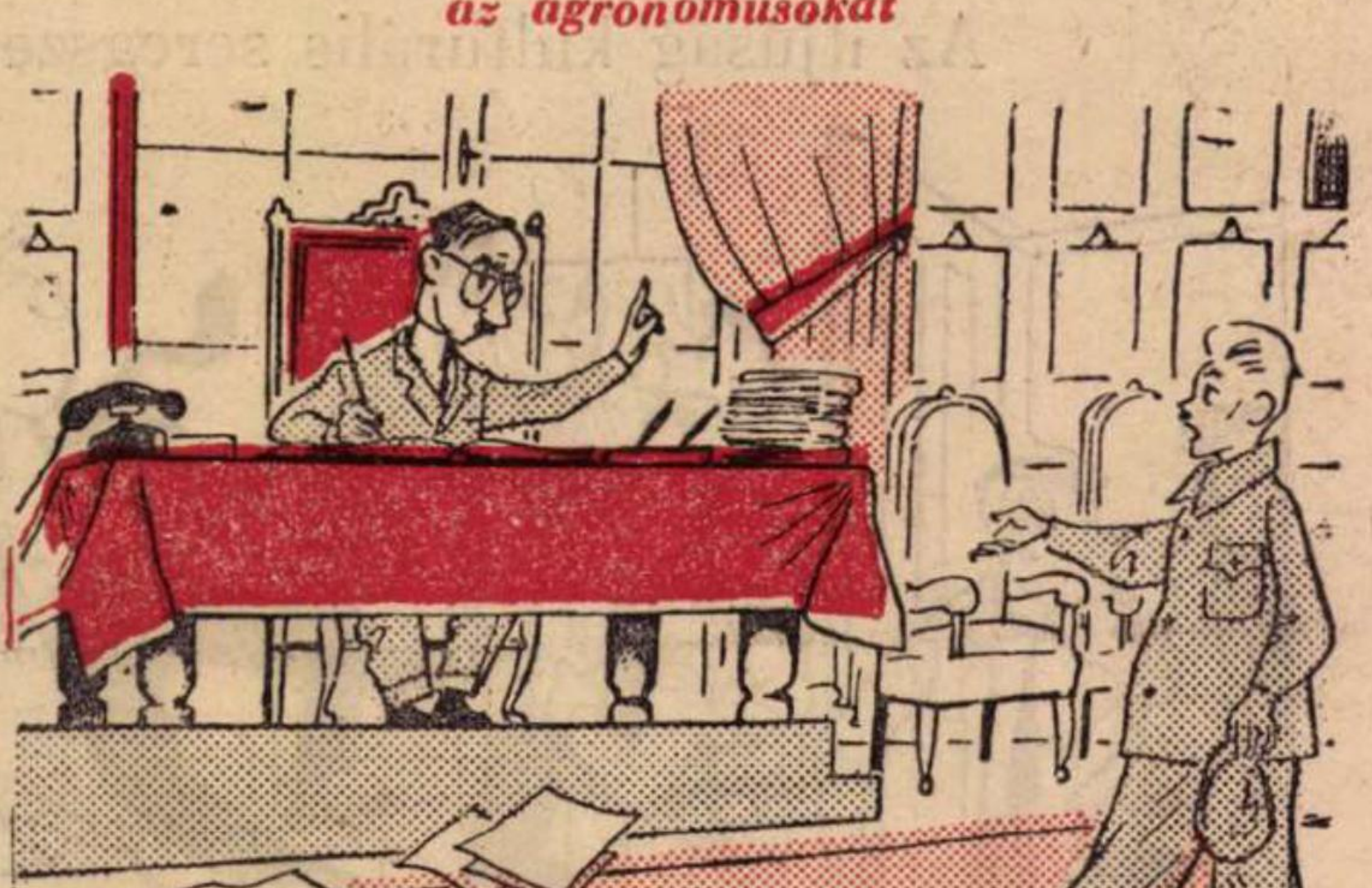

— Ebben a járásban hét gépállomás van, hét mezőgazdásszal...

— Jó, hogy szólt! Ideje lesz már, hogy elkezdjem cserélgetni őket...

LUDAS MATYI, Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.